

Giới thiệu Đau Lòng Vợ Trước

Truyện Đau Lòng Vợ Trước là một trong những thể loại hợp đồng tình nhân đầy màu sắc, thâm mến nhưng không dám nói ra, mặc dù cô nghèo đến mức sắp bị quỷ bắt đi, nhưng thỉnh thoảng vẫn sẽ mơ giấc mơ đẹp biến thành Phụng Hoàng.

Thật là khó xử nhưng lại không muốn để cho đối phương được đắc ý, cô phối hợp diễn trò với anh, nói rằng cuối tháng bọn họ sẽ kết hôn! Dù là hôn nhân khế ước, cũng coi như là hoàn thành giấc mộng của cô, chẳng qua anh diễn trò lại quá giống thật,

Trong buổi diễn ra hôn lễ lộng lẫy làm rất trang hoàng còn sắp xếp tuần trăng mật ở đảo, hơn lau súng cướp cò chạy đến trên giường, nhưng đó chỉ là màn kịch che mắt mọi người, hãy cùng đọc truyện để đi tìm sự thật nhé!

Bạn đang đọc truyện *Đau Lòng Vợ Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Chương 1 (1)

Tiền tiền tiền.

Một cơn mưa tiền rơi như trút nước xuống, không ngừng đập vào trên mặt, trên người cô!

Cô giang hai cánh tay, ngẩng cổ lên thật cao, nhắm mắt lại hưởng thụ, mặc cho một bó tiền mười vạn đồng đập lên người mình như mưa, không hề cảm thấy đau chút nào, ngược lại cảm thấy toàn thân cực kỳ thoải mái!

Có từng đó tiền cảm không hết, tiêu mãi không hết này, cuộc sống của Hiểu Vũ cô sẽ trở nên không giống vậy nữa!

Về sau không cần lại phải phiền não vì tiền, ngược lại bắt đầu phải phiền não nên tiêu xài số tiền này như thế nào rồi, oa ha ha ha!

Cô nên dùng khoản tiền xuất hiện ngoài ý muốn này làm cái gì thì tốt đây?

Đầu tiên, trả hết các món nợ của gia đình, sau đó mua một căn nhà lớn có vườn hoa cho ông nội, ba cùng em trai yêu quý của cô Hiểu Khải ở thoải mái dễ chịu, còn phải mua cho bọn họ mỗi người một chiếc xe xịn cùng tài xế.

Tiếp đó, cô phải lập tức sắp xếp cho ông nội đi bệnh viện tốt nhất của nước Mỹ tiến hành phẫu thuật cấy ghép lá gan, để ông nội không phải chịu khổ sở vì căn bệnh sơ gan nữa, còn Hiểu Khải, cũng không cần cực khổ vừa học vừa làm nữa rồi, cô muốn đưa Hiểu Khải đi du học ở nước ngoài, hoàn thành giấc mộng du học của thằng bé.

Sau đó chờ sau khi ông nội giải phẫu thành công, Hiểu Khải cũng học thành về nước, cả nhà bọn họ bốn người sẽ làm một cuộc hành trình du lịch vòng quanh thế giới thật xa hoa!

Cô muốn mua một chiếc máy bay, muốn bay đến nơi nào chơi thì bay đến nơi đó, thuận tiện mua nhà đất ở các nơi trên thế giới, đến lúc đó Paris, Newyork, Tokyo, cũng phải có biệt thự hoa lệ của Thành Hiểu Vũ cô.

Cuối cùng, khi cô nhận lời phỏng vấn của tờ Time Magazine thì cô nên mặc cái gì cho tốt đây?

Có! Làn da trắng nõn trời sinh của cô sẽ dùng màu đen để tôn lên đi! Một chiếc sườn xám không tay cách tân màu đen, phía trên nạm đầy kim cương bằng thủ công, ưu nhã tiếp nhận phỏng vấn của truyền thông, đến lúc đó cô sẽ nghiêng đầu thật đẹp nói ——

"Thân là nữ tỷ phú của Châu Á, đương nhiên tôi rất vui lòng tài trợ các em nhỏ hoàn cảnh khó khăn ở khắp nơi trên thế giới hoàn thành việc học của các em, những thứ này đối với tôi mà nói cũng chỉ là chuyện nhỏ mà thôi. Ha ha ha. Cô hỏi tôi làm giàu như thế nào."

Lúc này, khoe miệng cô đương nhiên sẽ khoe cong lên một đường cong, cười thần bí.

"Mặc dù mọi người đều nói, tiền sẽ không vô duyên vô cớ từ trên trời rơi xuống, nhưng mà tôi lại chỉ có thể nói cho mọi người, tiền, thật sẽ rơi từ trên trời xuống."

Một hồi tiếng kèn long trời lở đất vang lên, điện thoại đặt trong túi chiếc váy rung động kèm theo tiếng chuông reo đánh thức Hiểu Vũ.

Hiểu Vũ mở mắt, đầu còn gối lên cánh tay khoanh tròn ở trên bàn làm việc, tiếng chuông điện thoại vẫn còn vang lên.

Một giây, hai giây, ba giây, bốn giây, năm giây. Sau khi hơi hơi trở lại bình thường, cô lục lọi từ trong túi váy ra chiếc điện thoại di động, bằng kinh nghiệm nhấn tắt chuông báo thức.

Không có trận mưa tiền, không có phòng vấn, dĩ nhiên lúc này nụ cười thần bí cũng trở thành không còn chút ý nghĩa nào.

"Ai. Thì ra là vừa mơ một giấc mơ đẹp." Cô thực sự thèm tiền đến điên rồi, mới có thể cả ngày lẫn đêm đều mơ giấc mơ có liên quan đến việc phát tài.

Than thở ngời thẳng lên, một cái áo khoác bông trượt xuống từ trên vai cô.

Khom người nhấc lên áo khoác, nhìn chung quanh sau hơi sững sờ: "Đây không phải là áo khoác của Tổng giám đốc sao?"

Áo khoác của Tổng giám đốc tại sao lại khoác trên vai cô? Chẳng lẽ.

Cô sợ hết hồn, lập tức quay đầu nhìn sắc trời bên ngoài màn che bằng thủy tinh.

Ông trời! Dưới ngã sáu đường cái ngay dưới tòa nhà xe cộ như nước, đầu đường đèn lập lòe đổi màu, bây giờ là mấy giờ rồi?

Vốn dĩ chuông báo thức này của cô đặt ra là để nhắc nhở cô thời gian xem bộ phim Hàn quốc được truyền bá là rất hấp dẫn vào tối nay, nói như vậy.

Cô cầm điện thoại lên xem, quả nhiên là chín giờ!

Hồng hét, hồng hét! Tổng giám đốc đã trở lại!

Muốn chết! Anh ta trở về lúc nào chứ? Tại sao không đánh thức cô?

Không gọi cái cô thư ký quen là cô còn chưa tỉnh, còn hảo tâm sợ cô cảm lạnh, phủ thêm áo khoác của anh ta lên giúp cô. Chậm đã! Cô có chảy nước miếng hay không? Có nói mớ hay không?

Nếu để cho anh ta nhìn thấy vẻ ngu ngốc chảy nước miếng của cô, cô sẽ chết mất!

Nhưng, trễ như thế mới về công ty, nhìn dáng vẻ anh ta thì tối nay lại muốn ở lại khiêu đèn làm đêm rồi, pha cho anh ta một ly cà phê nguyên chất thơm ngát là chuyện duy nhất cô có thể làm cho anh ta lúc này.

Đúng, nhanh đi rót cho anh ta một ly cà phê!

Hiếu Vũ lập tức chạy vội tới phòng hóa trang sửa sang lại dung mạo, lại vội vàng đến phòng giải khát pha một ly cà phê, cuối cùng dùng bình giữ nhiệt do Đức sản xuất mà cô phí tâm chọn lựa bao tốt.

Một ly lớn như vậy, ước chừng là 500 ml rồi, có thể cùng anh ta làm việc thẳng đến nửa đêm cũng không có vấn đề gì.

"Cốc cốc."

Gõ cửa phòng Tổng giám đốc, nhịp tim của cô bỗng nhiên tăng nhanh.

Mặc dù thăm mền anh đã hai năm, lại làm việc bên cạnh anh nửa năm, cô nhìn thấy anh vẫn sẽ đỏ mặt, nghĩ đến mọi thứ của anh trái tim vẫn cứ đập không bình thường.

Không phải nói thời kỳ tươi đẹp của tình yêu chỉ có ba tháng sao? Tại sao cô ước chừng đã thăm mền anh hai năm rưỡi rồi còn chưa từng có cảm giác quá hạn chứ?

Thăm mền một người, lại có thể sớm chiều ở chung với anh ta lâu ngày, ai có thể may mắn giống như cô đây?

Không nhất định ngày nào đó bỗng nhiên anh quay đầu, phát hiện người phụ nữ trong cuộc đời gần ngay trước mắt —— chính là cô.

Thật thất bại! Cô lại đang nằm mơ, người phụ nữ của Tổng giám đốc đâu có thể nào là cô được chứ?

"Vào đi."

Giọng nói trầm thấp, hùng hậu lại có chứa một chút từ tính, chủ nhân của giọng nói này chính là Tổng giám đốc công ty xây dựng Thiên Mạc, người đàn ông cô thăm mền - Diêm Đăng.

Mặc dù bình thường anh vừa mở miệng, sẽ có nhân viên chủ quản đáp lời luôn, nhưng cô cảm thấy giọng nói của anh rất hấp dẫn, hơn nữa cô rất thích nghe anh nói chuyện điện thoại với khách hàng ngoại quốc, tiếng Anh đúng chuẩn lưu loát, biểu đạt rõ ràng lập trường của anh, thật rất giống những siêu sao quốc tế Hollywood kia.

Dĩ nhiên, điều này cũng có thể là do trong mắt người tình đều là Tây Thi, đối với cô mà nói, anh cái gì cũng tốt, là một người đàn ông hoàn mỹ thập toàn thập mỹ.

... ..D.I.E.N.N...D.A.A.N...L.E.E...Q.U.U.Y...D.O.N.N.... ..

Hiện tại cô sẽ tự tay bê cà phê cho cái người đàn ông hoàn mỹ kia uống, đây là chuyện hạnh phúc đường nào chứ.

Cô nín thở mở cửa đi vào phòng tổng giám đốc, nhìn thấy Diêm Đăng vui đầu ở trước bàn làm việc, tim của cô lại đập loạn nhịp .

Nghe tiếng cô đi vào, đầu anh cũng không hề ngẩng lên, tay áo sơ mi trắng cuốn gọn lên khuỷu tay, lộ ra cánh tay màu đồng mạnh khỏe, rõ ràng đang sửa đổi một phần bản vẽ kiến trúc phức tạp.

Vóc người của anh cường tráng oai phong, khôi ngô cao lớn, khuôn mặt đẹp thường khiến trái tim cô nhảy loạn mỗi lần nghĩ tới.

"Đã dậy rồi?" Diêm Đăng vẫn cúi đầu, bút trên tay nhanh chóng sửa đổi ở vài chỗ.

Hiệu Vũ đỏ mặt lên, che giấu hăng giọng "Thật xin lỗi, tôi ngủ thiếp đi, không biết anh trở lại, đây là cà phê nóng. Còn có áo khoác của anh, thật rất cảm ơn anh, Tổng giám đốc."

Cô cung kính đặt cà phê ở một góc trên bàn làm việc của anh, cô gắng không đụng tới bản vẽ lớn trên bàn anh, lại đem chiếc áo khoác tây trang vắt trên tay cô treo lên giá áo.

"Nên nói xin lỗi là tôi mới đúng." Anh ngừng đầu cười nhẹ với cô một cái. "Nói với cô sáu giờ trở lại, kết quả kéo dài đến muộn như thế."

Trong lúc vô tình tầm mắt của anh thấy được bình giữ nhiệt đặt ở trên bàn, lại tăng thêm một câu, "Cảm ơn cà phê của cô."

Nếu như anh nhớ không lầm, bình giữ nhiệt này là cô tự mua, hơn nữa không có báo công trưởng.

Thoạt nhìn cô giống như cô gái nhà hàng xóm, đối mặt với anh, có lúc còn ngay cả nói cũng không được rõ ràng, vừa thiếu sự sắc bén của thư ký Hà, cũng không có lãnh nhược băng sương như thư ký Hà, nhưng có thể chống đỡ qua nửa năm ở dưới tay anh, điều này cũng khiến anh thấy thật bất ngờ.

Mấy tháng trước, thư ký Hà thật vất vả mang thai, nhưng bởi vì tử cung rất yếu, phải nằm ở bệnh viện dưỡng thai đến khi sinh sản, anh còn đang rất phiền não công việc của thư ký Hà phải gọi ai làm?

Sau đó, thư ký Hà hết sức đề cử trợ lý của cô Thành Hiệu Vũ tới thay nhiệm vụ của cô.

Lúc ban đầu, anh không thấy được Thành Hiệu Vũ có thể đảm nhiệm công việc nhiều lộn xộn của thư ký, dù sao chênh lệch giữa thư ký và trợ lý văn thư vẫn còn một khoảng cách, cuối cùng ôm tâm tình ngựa chết chữa thành ngựa sống, tạm thời đồng ý thử một lần.

Kết quả là giống như lời thư ký Hà, mặc dù Thành Hiệu Vũ làm việc không quá linh hoạt, nhưng đi theo bên người cô ấy hai năm rồi, nên biết đều biết, do cô ấy tạm thời thay thế chức vụ thư ký, tuyệt đối không thành vấn đề.

Hai tuần lễ sau, anh phát hiện mình thích cùng làm việc với Thành Hiệu Vũ.

Mặc dù thư ký Hà rất chuyên nghiệp, nhưng bởi vì quá mức yêu cầu hoàn mỹ, khi xuất hiện những tình tiết không vừa ý ở hội nghị thường kỳ cô ấy sẽ thể hiện mặt tính cách dữ dằn, cũng gián tiếp ảnh hưởng đến tâm tình của anh.

Thành Hiệu Vũ thì không có vấn đề trên mặt cảm xúc, cô có chút mơ hồ, nhưng có thể hoàn thành tuyệt đại đa số công việc mà anh giao phó đúng hạn.

Hơn nữa, cô thấy tiền sáng mắt, ham tiền như mạng, điểm này làm cho anh cảm thấy rất thú vị, nhiều lần anh nghe thấy cô nói mở nội dung đều có liên quan đến tiền, cũng làm cho anh không khỏi mỉm cười.

Anh nhìn qua tư liệu của cô, có một người ba ba năm trước đây bị thương ở công trường, đến nay không thể nào làm việc được, còn có một người ông nội đã hơn 70 tuổi cần cô nuôi dưỡng, em trai là sinh viên đại học năm thứ 3, mặc dù đang học lớp vừa học vừa làm ban đêm, nhưng tiền lương vừa làm vừa học nuôi sống chính anh ta sợ rằng cũng không đủ, đừng nói chi đến chuyện chia sẻ gánh nặng gia đình.

Có thể suy ra, gánh nặng kinh tế của một nhà bốn người nhà họ Thành gia toàn bộ rơi trên người cô, cũng khó trách cô có thể tiết kiệm là tiết kiệm, cả ngày đều mơ giấc mơ phát tài đâu.

"Thư ký Thành ——" anh nhẹ nhàng bang quơ nói: "Ồ chỗ bàn trà có một hộp hi bánh, cô mang về ăn đi, tôi không thích ăn ngọt đồ."

"Hi bánh?" Nghe được anh nói có bánh mừng, tinh thần của Hiệu Vũ đều tập trung vào đây.

Bình thường anh đi tham gia tiệc mừng mang hi bánh về đều là hàng cao cấp, trước đó cô cũng từng được một hộp, sau khi mở ra liền cười toe toét, bởi vì là hi bánh cao cấp đến từ Nhật Bản, giá một hộp phải hơn hai ngàn đồng.

"Cảm ơn Tổng giám đốc, vậy thì tôi cũng không khách khí!" Cô mặt mày hơn hờ nói lời cảm ơn với Diêm Đăng.

Ông nội lớn tuổi, thích ăn đồ ngọt, nhưng cô lại không có nhiều tiền để mua cho ông ăn vặt, hộp hi bánh này đủ cho ông nội hưởng thụ mấy ngày rồi.

"Tôi sắp xong rồi, cô đi thu dọn đồ đạc đi, chờ một chút tôi đưa cô về nhà." Diêm Đăng lơ đãng nói.

Hồ hấp của cô cứng lại, trong lòng thật kích động, mặt ngoài cố gắng làm ra vẻ trấn định.

Anh nói đưa cô về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Đau Lòng Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Chương 1 (2)

"Chuyện này. Không tốt lắm? Tổng giám đốc anh bạn như vậy."

Trong lòng anh cảm thấy hơi buồn cười, rõ ràng là cô rất muốn, bởi vì về mặt cùng hành động tứ chi của cô đã nói rõ tất cả, cô là một cô gái không giấu được tâm sự.

"Là tôi làm trễ thời gian tan ca của cô, một mình cô con gái về muộn không quá an toàn, đưa cô về nhà cũng là việc nên làm, nhanh đi thu dọn đồ đạc đi!"

"Vậy thì cảm ơn Tổng giám đốc!" Hiểu Vũ cười đến tròng mắt cong cong, âm thanh trong trẻo sáng ngời, giống như một chuỗi chuông bạc.

Oa ha ha ha! Lần này không những có thể tiết kiệm tiền xe, lại có thể cùng anh, thật là kiếm được.

Đây không phải là lần đầu tiên Hiểu Vũ ngồi xe của Diêm Đăng, nhưng mỗi lần ngồi xe của anh, cảm giác luôn tốt như vậy, làm cho cô không bỏ được xuống xe.

Trong xe có mùi của ghế ngồi bằng da thật đắt giá, còn có mùi thuốc lá nhàn nhạt hòa lẫn mùi nước hoa xạ hương anh thường dùng, mùi hương vị xe của đàn ông, làm cho cô không tự chủ sẽ say mê, ảo tưởng mình là vợ của anh, anh đang muốn chờ cô đi ăn bữa tối dưới nển.

"Anh Kính Triết sao? Thật sự là anh?"

Anh đang đẹp tai nghe nghe điện thoại, bờ môi đẹp lộ ra nụ cười vui mừng.

Cô say sưa nhìn anh, cho là trong xe mờ tối, bên ngoài cũng tối, anh sẽ không phát hiện ra cô vẫn luôn nhìn anh.

"Sao lại gọi em giờ này. Anh đã trở về thật sao?" Nụ cười của anh sâu hơn."Chúng ta lâu như vậy không gặp nhau, đương nhiên là muốn uống với anh một chén rồi."

Cô mê mụi nhìn anh, anh đang cười sáng khoáy."Gặp ở đâu. Em biết chỗ đó, được, gặp lại sau!"

Diêm Đăng đã cúp điện thoại, một tay vịn tay lái, lưu loát rẽ qua khúc quanh.

"Thư ký Thành, cô có đói bụng không? Hiện tại tôi muốn đi gặp một người bạn, đó là một nhà hàng Tây rất cao cấp, rất gần nơi này, cô cùng đi có được hay không?"

Anh biết rõ cô chẳng những tiết kiệm, lại khó có thể kháng cự thức ăn ngon, vốn dĩ anh tính là trước khi đưa cô về nhà, đưa cô đi ăn bữa cơm, đúng lúc anh Kính Triết gọi cho anh, nhà hàng hai người hẹn nhau lại rất không tồi, anh liền muốn mang cô đi cùng.

"Nhưng không phải là anh muốn đi gặp bạn sao?" Khuôn mặt của cô không tự chủ tràn lên một mảnh đỏ ửng.

Thật ra thì nghe được "Phòng ăn rất cao cấp", thì cô đã động lòng, dừng nói chỉ là còn có thể tiếp tục cùng với anh, không cần về nhà nhanh như vậy, cô làm sao có thể không muốn đi chứ? Nhưng cô cũng không thể da mặt dày như vậy được?

"Cô nói anh Kính Triết sao?" Khóa miệng Diêm Đăng mỉm cười."Quan hệ của tôi với anh Kính Triết như anh em ruột vậy, anh ấy sẽ không để ý tôi mang nhiều một người đến đâu."

Hiểu Vũ khê đảo mắt."Như vậy thật sự có thể chứ? Dù sao cũng là buổi hẹn riêng của anh và bạn, thêm tôi nữa, sẽ làm trở ngại hai người."

"Như vậy ——" Diêm Đăng từ chối cho ý kiến nhưn mây rậm."Nếu như cô thấy không thoải mái, vậy tôi có thể đưa cô về nhà trước rồi sẽ qua đó."

"Không! Sẽ không! Ai nói tôi sẽ không được tự nhiên?" Sợ anh sẽ đưa cô về nhà thật, cô vội vã hỏi: "Cái nhà hàng đó cao cấp đến mức nào? Có Tôm hùm thịt bò bít tết sao?"

Anh nhin cười."Có Tôm hùm cùng thịt bò bít tết cao cấp nhất, cô muốn ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu, còn có thể đóng gói mang về nữa."

"Đóng gói mang về thì không cần." Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nghiêm túc. "Đóng gói mang về sẽ làm mất mặt tổng giám đốc, muốn ăn tôm hùm nhỏ nướng cùng bò bít tết không xương, không cần tương thịt bò bít tết, rắc chút muối biển thì rất tuyệt, nhà hàng cao cấp chức phải có cách ăn này chứ?"

Anh buồn cười nói: "Cô đối với thức ăn ngon ngược lại là tốn không ít thời gian nghiên cứu đâu."

Cô giương lông mi, hai mắt trong suốt như nước. "Tôi thường ăn cơm nắm, mắt nhìn bữa tiệc sinh nhật lớn, bữa tiệc kỷ niệm ngày kết hôn được miêu tả trong blog của người khác, bởi như vậy, đồ ăn của mình liền biến thành đồ ăn ngon rồi."

Anh cười. "Cô thực biết tìm niềm vui trong đau khổ."

Anh phải thừa nhận, sau khi cô nhận công việc của thư ký Hà, cơ hội để anh cười trở nên nhiều hơn.

Cô không cố ý chọc cười, nhưng lại có bản lĩnh chọc cười anh, hơn nữa cô đặc biệt thân thiết đối với trưởng bối, mặc kệ đi tuần tra công trường hay đi trung tâm tiêu thụ cùng anh, nhìn thấy người lớn tuổi, cô đều sẽ bước đến trò chuyện mấy câu.

Nếu như Giai Giai vẫn còn, cũng sẽ là một cô gái vui vẻ như cô đi?

Nghĩ đến người em gái sáu tuổi liền ngoài ý muốn qua đời, anh liền.

"Ông trời! Ông trời! Tổng giám đốc, nhà hàng mà anh nói chẳng lẽ chính là Như Ti Phưởng sao?" Hiểu Vũ kéo dài âm thanh, tay chỉ nhà hàng Tây ưu nhã biển hiệu màu nâu phía trước, hô hấp dồn dập.

Con sóng nhỏ cảm xúc thỉnh thoảng xuất hiện trong lòng anh kia bị giọng nói hưng phấn hít thở không thông của cô xua đuổi đi rồi.

Liếc nhìn hướng ngón tay run rẩy của cô chỉ tới, anh gật đầu một cái. "Đúng là Như Ti Phưởng, có vấn đề gì không? Đồ ăn ở đó không ngon?"

"Mới không phải!" Giọng nói của cô kích động đến chỉ kém không có kéo cánh tay của anh. "Đồ ăn ở đó ngon đời mạng luôn! Một phần món ăn phải tốn 5000 đồng!"

Phản ứng kích động của cô làm cho anh phải mỉm cười. "Làm sao cô biết? Cô ăn rồi?"

"Loại dân thường nghèo khó như tôi làm sao ăn nổi?" Cô không ngừng nháy mắt, ngay cả đôi bàn tay trắng như phấn cũng kích động nắm lại. "Bạn trên mạng nói!"

Trong mắt của anh mang theo nụ cười. "Bây giờ có phải cảm thấy hôm nay chờ tôi đến mức ngủ quên rất đáng giá không?"

Đối với cô, anh tự nhiên mà cực kỳ dễ dàng nói nói cười cười với cô, nhưng đối với thư ký Hà, anh cũng sẽ không nói đùa như vậy.

"Đáng giá trên trời!" Hiểu Vũ tự lẩm bẩm, "Tôi thật sự không ngờ Thành Hiểu Vũ tôi sẽ có một ngày đi vào Như Ti Phưởng, tôi nên nói cho ai trước thì tốt đây? Ông nội, ba, Hiểu Khai hoàn toàn không biết Như Ti Phưởng là cái gì, tôi vẫn nên nói cho Dư Phân, Từ Oánh trước thôi, họ sẽ hâm mộ đến rớt mắt luôn."

Anh nhin cười. "Là con người rớt xuống."

Cô đột nhiên ngược mắt, giao tiếp với ánh mắt cười như không cười của anh.

Muốn chết muốn chết muốn chết! Một hình dung từ đơn giản như vậy, mà cô cũng nói sai?

Oh —— tại sao ở trước mặt anh, cô luôn làm ra việc xấu hổ chứ? Như vậy làm sao anh có thể coi cô như phụ nữ mà đối xử chứ? Thật là khiến người ta chán nản mà.

Hiểu Vũ đi theo Diêm Đằng đi vào nhà hàng nổi tiếng bờ chách thức tiêu chuẩn bữa ăn đắt giá như tơ tằm, thời gian đóng cửa là hai giờ sáng, lúc đợi còn có trình diễn piano, bọn họ có đầy đủ thời gian có thể dùng bữa ăn.

"Oa, không khí thật sự rất tốt, mọi người nói chuyện đều nhỏ giọng, thật lễ độ."

Hiểu Vũ sợ hãi than suốt đường, hận không thể lấy điện thoại ra chụp, nếu không mấy người Dư Phân tuyệt đối sẽ không tin tưởng cô đến Như Ti Phưởng ăn cơm.

"Cô cũng có thể nói chuyện lớn tiếng, nơi này không có quy định khách nhất định phải thủ thi thủ thi, cô có cần thử gào mấy tiếng không, giải tỏa áp lực công việc?" Diêm Đằng nhếch mép lên, không biết là nhạo báng hay là nói thật.

"Tổng giám đốc ——" Hiểu Vũ kéo dài âm thanh, nhìn anh. "Tôi chưa bao giờ cảm thấy làm việc dưới tay anh có cái gì áp lực, cho nên không cần giải tỏa."

Diêm Đằng mỉm cười nhìn cô. "Cô đều đã nói như vậy, vậy. Nơi này gan ngỗng xử lý cũng rất tốt, tiện thể cô có muốn dùng một phần hay không?"

"Thật có thể không?" Cô trợn to hai mắt, hít sâu một hơi, trong miệng nước miếng nhanh chóng tiết ra, trái tim giống như nhìn thấy người yêu vậy, bình bịch bịch bịch cuồng loạn.

Diêm Đăng cười, bộ dáng cô ấy quý gỏi trước thức ăn thật thú vị. "Dĩ nhiên có thể, còn có sườn cừu cao cấp cũng là chiêu bài, cô có thể mỗi chủng loại thử một chút."

Nói đến một nửa, anh bỗng không nói nữa, nụ cười trên mặt cũng biến mất theo.

Hiếu Vũ thấy anh nhìn chằm chằm một bàn, một bàn kia có một đôi trai gái sóng vai ngồi cạnh nhau, người đàn ông thành thực anh tuấn, cô gái xinh đẹp tỏa ra bốn phía, ăn mặc thời thượng, hai người đang vừa nói vừa cười nói chuyện với nhau.

"Làm sao vậy?" Cô nhỏ giọng hỏi, "Tổng giám đốc, anh biết bọn họ sao? Hay là có thù oán với bọn họ?"

Kẻ địch trên thương trường sao? Cô biết công ty xây dựng Thiên Mạc thành lập mấy năm nay có danh tiếng chất lượng bậc nhất, nhưng cũng vì vậy làm cho rất nhiều đồng nghiệp ghen tỵ.

Nhìn dáng vẻ anh trừng mắt nhìn đôi trai gái kia, chính là rất không tầm thường.

Diêm Đăng vẫn chưa trả lời nghi vấn của cô, đôi trai gái kia đã giơ tay lên cháo hỏi với anh, người đàn ông cười rất thân thiết, cô gái cũng cười tươi như hoa.

"Diêm Đăng, mau tới đây ngồi!" Bọn họ trăm miệng một lời.

Hiếu Vũ nhướn lông mày.

Thì ra không phải là kẻ thù tình cờ gặp mặt! Cô yên tâm.

Nhưng, cô cảm giác Diêm Đăng không những hoàn toàn không có buồn lòng, còn hít sâu một hơi, giống như cố gắng ổn định lại cảm xúc đột nhiên căng thẳng.

Tại sao? Tại sao phản ứng của anh lại kỳ lạ như thế?

Diêm Đăng cất bước đi tới, cô đi theo anh, nhìn thấy bà vai anh cứng ngắc.

"Vị tiểu thư này là?" Hàn Kính triết mặt tươi cười hỏi.

Diêm Đăng hắng giọng, "Là thư ký của em, bởi vì làm thêm giờ quá muộn, lúc anh gọi tới em đang đưa cô ấy về nhà, cho nên liền cùng nhau dẫn cô ấy tới, hai người sẽ không để tâm chứ?"

"Làm sao có thể chứ? Nhanh ngồi xuống đi." Hàn Kính Triết mỉm cười thân thiết, nhìn Hiếu Vũ. "Cô họ gì?"

Hiếu Vũ vội vàng nở nụ cười. "Tôi tên là Thành Hiếu Vũ, chào anh."

"Chào cô." Anh ta cười một tiếng. "Tôi là Hàn Kính Triết, giống như anh em ruột của Diêm Đăng, tôi là anh, cậu ấy kém tôi năm tuổi, là em trai, chúng ta lớn lên cùng nhau từ nhỏ, cho nên tình cảm rất tốt."

"Hoá ra là như vậy." Người ta cũng tự giới thiệu cận kề như vậy rồi, cô cho là mình cũng nên bánh ít đi xuống. "Tôi vốn là trợ lý thư ký của Tổng giám đốc, bởi vì cô ấy phải dưỡng thai, cho nên do tôi tạm thời đảm nhiệm chức vụ thư ký thay."

"Làm việc dưới quyền Diêm Đăng chắc không dễ dàng đâu? Cậu ấy yêu cầu rất cao đâu." Hàn Kính Triết cười nói.

"Thật ra thì cũng hoàn hảo, Tổng giám đốc của chúng tôi là mặt ác tâm thiện."

"Mặt ác tâm thiện?" Hàn Kính Triết nhìn không được cười. "lần đầu tiên tôi nghe được có người hình dung Diêm Đăng như vậy."

Hàn Kính Triết tiếp tục giới thiệu, "Vị này cũng là bạn nối khố cùng lớn lên từ nhỏ với chúng tôi, cô ấy là Bạch Nhã Huân, giống như em gái của chúng tôi vậy."

Em gái?

Hiếu Vũ buồn bực, nếu giống như em gái, sao Diêm Đăng nhìn thấy cô ấy sắc mặt liền thay đổi? Cô ấy không phải đắc tội gì với Diêm Đăng chứ?

Bạn đang đọc truyện *Đau Lòng Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chương 2

Mặc dù đồ ăn ở Như Ti Phường vô cùng ngon, nhưng Hiểu Vũ lại có loại cảm giác ăn không biết ngon, nguyên nhân là do không khí là lạ, mà người làm cho không khí trở nên hết sức cổ quái lại là Diêm Đăng.

Ra khỏi Như Ti Phường, cô và Diêm Đăng đứng chung một chỗ đưa mắt nhìn Hàn Kính Triết và Bạch Nhã Hân rời đi, mãi hơ đến khi không nhìn thấy xe của bọn họ nữa, anh vẫn đứng thêm mấy phút mới mở cửa xe lên xe, cô cũng vội vàng lên xe.

Anh đưa cô về nhà cũng không phải mới một hai lần, anh biết nhà cô, cho nên cô không cần chỉ đường, cũng không cần mở miệng, trong xe một mảnh trầm mặc làm người ta hít thở không thông, cô cũng bị khuôn mặt nặng nề này của anh làm sợ hãi, cô chưa từng thấy anh như vậy.

Lúc ở nhà hàng anh gần như không ăn gì, hiện tại chắc hẳn còn đói bụng? Thật ra thì cô cũng vậy, bởi vì anh là lạ, nên cô cũng không có khẩu vị theo.

Cho nên.

"Tổng giám đốc, phía trước có một quán rượu phong cách Nhật, chúng ta đi uống một chén thế nào?" Cô bạo gan hỏi, ôm lấy ý nghĩ trước sau như một của mình — dù sao thì coi như có bị cự tuyệt, cô cũng không có tổn thất gì, da mặt cô rất dày, chịu nổi sự cự tuyệt của người khác.

Nghe được đề nghị của cô, Diêm Đăng hơi trầm mặc.

Vào lúc cô cho là không có hy vọng thì anh lại lên tiếng ——

"Ừ."

Anh nói "Ừ" sao!

Hiểu Vũ nâng mi lên, ánh mắt tỏa sáng nhìn anh, tâm tình cũng trong nháy mắt trở nên tốt hơn.

Đề nghị này xem như không đầu không đuôi, cho rằng sẽ bị anh gửi trả lại, không ngờ anh chỉ suy nghĩ một chút liền đồng ý, thật sự ra ngoài dự đoán của cô!

Diêm Đăng dừng xe ở trong chỗ đỗ xe even đường, quán rượu ở bên cạnh con đường lớn, nhà cô cách chỗ này cũng không xa, quẹo vào trong ngõ hẻm một cái chính là khu Tường Hòa mà cô ở.

Đêm đã khuya rồi, lối đi bộ không có ai, trong quán rượu ngược lại rất sôi nổi.

"Đến, ngồi ở đây đi, nơi này là vị trí cũ của tôi."

Cô quen thuộc đưa Diêm Đăng vào ngồi xuống, ngay cả thực đơn cũng không cần nhìn đã gọi một cái món nướng đặc sắc của quán và một bình rượu trắng với nhân viên phục vụ đứng chờ bên cạnh.

"Cô rất quen thuộc?" Diêm Đăng cởi áo khoác tây trang ra, không khí ở đây rất tốt, nhưng không giống nơi mà cô sẽ thường xuyên đến.

Hiểu Vũ cười tươi xán lạn. "Mỗi tháng vào ngày lĩnh lương, tôi sẽ đưa ông nội cha và em trai tới ăn một bữa tiệc lớn, cũng là trong một tháng, ngày duy nhất tôi chấp nhận cho bọn họ có thể uống chút rượu, ông chủ và tôi rất quen, ông ấy sẽ tính cho tôi 70% thôi, theo giá của nhân viên đây."

Diêm Đăng có vẻ đắm chiều nhìn nụ cười y hệt trái cây trên khuôn mặt cô, một lúc lâu mới nói: "Thư ký Thành, hoàn cảnh của cô mặc dù không quá tốt, nhưng, hình như mỗi ngày cô đều rất vui vẻ."

"Bởi vì tôi cảm thấy, chỉ cần nghĩ theo chiều hướng tốt, sẽ có chuyện tốt xảy ra." Cô rót rượu cho anh, thận trọng nhìn anh một cái mới hỏi: "Còn anh, Tổng giám đốc? Anh thì vì sao lại không vui?"

Diêm Đăng uống một ngụm hết sạch rượu trong chén, khàn khàn nói: "Bởi vì có quá nhiều chuyện phiền lòng."

Hiểu Vũ cắn cắn môi, giọng nói lại càng cẩn thận hơn rồi, "Tôi biết rõ mấy dự án kiến trúc của công ty đều rất thuận lợi, ban ngày anh cũng vẫn còn tốt, thậm chí lúc chúng ta bước vào nhà hàng cũng vẫn còn tốt lắm, còn nói đùa với tôi, cho đến sau khi anh nhìn thấy cô Bạch kia thì."

Cô chưa nói xong, bởi vì tìm không ra tính từ chính xác để hình dung phản ứng lúc đó của anh.

Phản ứng của anh nói tức giận cũng không đúng, nói âm trầm thì có một chút, nói không vui lại giống như nhìn bề ngoài quá, cô thật sự không thể giải thích được.

Diêm Đăng đau khổ nhếch miệng. "Không ngờ cô cũng nhìn ra được."

Hiểu Vũ cong môi lên. "Bởi vì quá rõ ràng mà."

Anh lại uống cạn mấy ly rượu mới chậm rãi nói: "Nhã Hân. . . . Là người phụ nữ của tôi."

"Cái... cái gì" Cô suýt chút thì bị sặc rượu.

"Có thể nói, tôi vẫn luôn giống như một chiếc bánh xe dự bị của cô ấy." Diêm Đăng lại uống hết một ly rượu trắng bởi vì buồn bã mà trở nên chua xót nữa.

"Anh...anh nói gì? Khụ khụ khụ khụ khụ!" Hiểu Vũ lớn tiếng, lần này cô thật sự bị sặc rượu.

Cô thăm mền anh lâu như vậy, mà anh cũng chỉ là bánh xe dự phòng của một người phụ nữ khác, điều này làm cô chịu sao nổi chứ? Cô không thể tương tượng, cũng không cách nào tiếp nhận!

"Nhưng, có thể nói cận kề một chút sao?" Cô lại rót đầy rượu cho anh, thuận tiện ra ám hiệu gọi phục vụ đưa thêm một bầu rượu nữa.

Cô hiểu rất rõ đàn ông sẽ không dễ dàng nói ra nỗi buồn khổ trong lòng, thường thường cần phải mượn một chút sức lực của rượu, thì bọn họ mới có thể buông lỏng phòng bị.

Hỏi cô tại sao lại biết? Bởi vì cha, ông nội, em trai của cô đều là như vậy, bình thường cần rầy giỡn chống, chỉ cần uống một chút rượu, sẽ vừa khóc vừa cười nói ra hết toàn bộ phiền não trong lòng.

"Chúng tôi là thanh mai trúc mã lớn lên bên nhau." Diêm Đăng chậm rãi nói: "Mười lăm tuổi liền nếm trái cấm, đều là lần đầu tiên của cả hai, tôi cho là, chúng tôi sẽ là bạn đời đến già rồi, tôi vẫn luôn cho là như vậy."

"Mười lăm tuổi." Cô theo bản năng nuốt nước miếng một cái, tâm cũng lạnh rồi.

Người ta mười lăm tuổi đã như vậy, cô đây hai mươi bốn tuổi rồi, nhưng vẫn là xử nữ, ngay cả một cuộc tình cũng chưa từng trải qua, quá kém cỏi.

"Sau khi lên đại học, thì cô ấy liền thay đổi." Anh khó khăn nói, "Cô ấy yêu anh Kính Triết, cô ấy nói bỗng nhiên cô ấy phát hiện bản thân thích mẫu người đàn ông thành thực hơn, người đàn ông giống như anh Kính Triết vậy."

"Oh." Mi tâm của cô cũng nhú lại theo.

Cô có thể lý giải đại khái ý tưởng của Bạch Nhã Hân, giống như cô lúc này vậy, cũng không có cảm giác với những chàng trai trẻ tuổi trong công ty chút nào, trong mắt chỉ có Diêm Đăng thành thực chừng chạc.

"Lúc ấy tôi rất khổ sở." Giọng nói của anh càng thô càng khàn càng chua chát hơn."Tôi nói với cô ấy, có một ngày, tôi cũng sẽ trở thành người đàn ông giống như anh Kính Triết như vậy, chỉ cần cho tôi thời gian. Nhưng, cô ấy nói cô ấy đợi không được, cô ấy phải có anh Kính Triết ngay, cô ấy muốn trở thành người phụ nữ của anh Kính Triết, nếu không thì cô ấy sẽ chết mất."

Làm ơn ——

Hiểu Vũ nhăn mũi xem thường, người phụ nữ kia. cái cô Bạch Nhã Hân kia hoàn toàn là háo sắc thôi! Cô ấy thật sự yêu Hàn Kính Triết sao? Hay chỉ là muốn thử nghiệm người đàn ông khác nhau mà thôi?

Mặc dù cô không có kinh nghiệm tình dục, nhưng cô nhiều bạn, loại hình gì đều có, Dư Phân chính là một cô gái mê trai đẹp điển hình, mỗi lần coi trọng người đàn ông nào, đều nói không có người đàn ông đó thì chắc chắn sẽ chết.

Theo cô thấy, Bạch Nhã Hân cũng giống như vậy mà thôi.

Cô ấy và Diêm Đăng ở chung một chỗ đã lâu, ngán, cho nên muốn đổi người đàn ông khác, có tình Diêm Đăng lại cố chấp với tình yêu, thật sự tin tưởng chuyện hoang đường là cô ấy đột nhiên phát hiện mình yêu thích loại hình người đàn ông thành thực.

"Chúng tôi chia tay." Diêm Đăng lại uống một ly rượu, hô hấp trở nên trầm trọng."Nhưng hai năm sau, cô ấy lại quay trở lại bên cạnh tôi, cô ấy nói anh Kính Triết từ đầu đến cuối chỉ coi cô ấy như em gái, mà cô ấy lại phát hiện cô ấy vẫn còn yêu tôi."

Rống ——

Hiểu Vũ tức giận cau mày, cũng phiền lòng uống cạn một chén.

Cô gái Bạch Nhã Hân này, thật sự khiến người và thần đều cảm phẫn!

Vứt bỏ một người đàn ông yêu cô ta như vậy, muốn đi theo đuổi một người đàn ông khác, đợi đến lúc người đàn ông kia hoàn toàn không có cảm giác gì với cô ta thì cô ta lại quay đầu tìm tình yêu cũ, thật quá sức tượng tượng!

"Tổng giám đốc, thứ cho tôi nói thẳng ——" cô nhuần nhuần môi."Cái đó, anh. Không ngại sao? Bình thường đàn ông đều sẽ để ý."

Cô nói không được rõ ràng, nhưng cô biết anh hiểu, hiểu cô muốn nói gì.

Quả nhiên, anh chấn động một cái, tay cầm ly rượu nắm lại thật chặt lại buông ra, sau một lúc lâu mới mở miệng, giọng nói kia vô cùng lạnh lẽo cứng rắn

"Tôi yêu cô ấy, bằng lòng tha thứ việc cô ấy nhất thời lạc đường, cô ấy nói cô ấy và anh Kính Triết chưa phát sinh cái gì, tôi tin tưởng con người của anh Kính Triết, giữa bọn họ là trong sạch."

Rống —— làm ơn!

Cô rất muốn vỗ trán một cái, bởi vì cô sắp té xỉu rồi.

Cô gái kia và Hàn Kính Triết không xảy ra chuyện gì, không có nghĩa là cô ta và người đàn ông khác cũng không hề xảy ra chuyện gì?

Mà cô ta và Hàn Kính Triết không có xảy ra quan hệ là bởi vì Hàn Kính Triết không cho cô ta cơ hội, mà không phải cô ta thành thực với Diêm Đằng đến mức nào, giữ mình đến mức nào.

Hai năm là một thời gian rất dài, chẳng lẽ anh sẽ không nghĩ tới vào lúc cô đơn Bạch Nhã Hân đã từng được sưởi ấm trogn lòng ngực của một người đàn ông khác sao?

Anh muốn chung tình, muốn tin tưởng, cũng không cần như vậy chứ? Điều này hoàn toàn là lừa mình dối người!

Nếu là cô, thì cô tuyệt đối sẽ không làm tổn thương anh như vậy, tuyệt đối sẽ không!

"Hai năm qua, tôi vẫn luôn để cô ấy được tự do, cô bay qua Tokyo một thời gian, lại bay qua Paris một thời gian, nhưng chỉ cần trở lại Đài Loan, cô ấy sẽ ở bên cạnh tôi, làm người phụ nữ của tôi." Anh lay động ly rượu, ngưng mắt nhìn chất lỏng màu trắng trong ly.

"Tôi tự cho rằng đó là cách yêu của cô ấy, nhưng, vừa nghe thấy anh Kính Triết trở lại, cuối cùng cô ấy lại đi dây dưa với anh Kính Triết, cuối cùng tôi chỉ là bánh xe dự phòng trong tình cảm của cô ấy, cô ấy vẫn không bỏ được anh Kính Triết."

Giọng nói trầm thấp thống khổ của anh làm lòng cô như bị néo một cái.

Một phần tình cảm không xác định, đây chính là lý do mà ngoài công việc anh luôn có một tia tịch mịch không che giấu được sao?

Cô vẫn cho là bởi vì không có người thân nên anh mới có vẻ tịch mịch như vậy, thì ra sự tịch mịch của anh đều do Bạch Nhã Hân ban cho.

Nhìn anh uống hết ly rượu này đến ly rượu khác..., cô cũng không ngăn trở, sẽ để cho anh Nhất Túy Giải Thiên Sầu, nói ra được nỗi khổ rồi, sẽ thoải mái hơn nhiều lắm.

Cô thở dài một cái thật sâu. Sau khi biết tâm sự của anh, cô cũng không dễ chịu.

Anh đang khổ sở vì một người phụ nữ khác, mà cô lại đang đau lòng vì anh.

Cuộc sống tất nhiên có tình si mê, hận này không liên quan đến gió cùng trăng! Rất có đạo lý!

Haiz —— quan tâm anh là gió hay trăng cái gì chứ, đợi chút nữa gọi giúp anh một chiếc taxi đưa anh về nhà! Tối nay nhất định là anh không thể lái xe rồi.

Ngày hôm sau vừa đến công ty, Hiểu Vũ cũng rất lo lắng.

Nàng biết bí mật của Diêm Đằng! Nếu như không phải là uống say, làm sao anh có thể nói cho một thư ký nhỏ như cô cái nội tâm thống khổ của mình chứ?

Mặc dù biết bí mật của anh giống như làm cho quan họ của bọn họ thân cận hơn, nhưng có thể anh hoàn toàn không muốn cho người khác biết thế giới tình cảm sâu trong nội tâm của anh! Dù sao anh cũng là cấp trên, là ông chủ, mà cô chỉ là nhân viên của anh mà thôi, như vậy giống như đã vượt qua ranh giới.

"Thư ký Thành, đang suy nghĩ gì vậy?"

Giọng nói trầm ổn quen thuộc truyền vào trong tai, Hiểu Vũ ngẩng mạnh đầu lên, nhìn thấy Diêm Đằng đứng ở trước bàn làm việc của cô, lông mày đen đậm cũng ánh mắt thâm thúy có vẻ đăm chiêu đang nhìn cô.

Khuôn mặt của cô không khỏi nóng lên, hoảng loạn."Không có, không có."

Anh đến đây lúc nào, đi đường nào mà không hề có tiếng động vậy?

"Thư ký Thành ——" Diêm Đằng nhìn cô chăm chú, chậm rãi kéo khóe miệng "Ngày hôm qua tôi luống cuống rồi, lời tôi đã nói cô hãy quên hết đi!"

--- -----dieendamleequydonn-----

Anh còn chưa có say đến mức quên mình và cô lúc ở quán rượu đã nói những gì.

Tối hôm qua, không biết là do không khí hay do đối tượng là Thành Hiểu Vũ, cho nên anh mới sẽ rượu vào lời ra.

Anh cũng không rõ nguyên nhân, nhưng anh rất hối hận mình đã nói với cô một chút chuyện không nên nói.

Cô chỉ là thư ký của công ty, công việc của cô không bao gồm nghe anh tổ khổ, nhất là một câu chuyện tình yêu như một bộ phim cấp ba, vậy mà anh lại nói cho cô biết cái tình yêu không chịu nổi đó, thật thật mất mặt.

"Cái đó ——" Hiểu Vũ thuận tay cầm một file giấy lên, dùng sức gõ vào đầu mình, giả bộ hồ đồ mà nói: "Tôi cũng uống say, cho nên Tổng giám đốc nói gì, tôi cũng không nhớ rõ."

"Cũng không cần thiết phải như vậy." Diêm Đằng không tự chủ nở nụ cười. "Ý của tôi là, những gì tôi nói tối hôm qua, cô biết tôi biết là được, tôi không hy vọng có vài phóng viên tạp chí cũng biết đến."

Anh trả lời hài hước để cho cô cũng yên tâm cười nói. "Tổng giám đốc hãy yên tâm đi, tôi tuyệt đối sẽ giữ mồm giữ miệng, cho dù có nhiều tiền thưởng hơn, tôi cũng sẽ không nói ra."

"Tôi tin cô." Anh nhìn cô thật sâu một cái, sau đó rút một cái thẻ trong tập tài liệu ra đưa cô. "Lão tổng giám đốc của tập đoàn Kinh Vũ tối nay có tổ chức tiệc rượu tại nhà, muốn tuyên bố việc anh Kính Triết sẽ tiếp nhận chức vụ chủ tịch tập đoàn Kinh Vũ, trên đây có thời gian và địa điểm, cô đi cùng tôi."

Hiểu Vũ cung kính nhận lấy vé mời. "Vâng."

"Cho tôi một ly cà phê." Diêm Đằng liền vào phòng làm việc.

Hiểu Vũ nhìn bóng lưng cương trực của anh, lại nhìn tấm thiệp mời thiệp vàng hoa lệ.

Buổi tối sẽ gặp được Hàn Kính Triết, như vậy cũng sẽ nhìn thấy Bạch Nhã Hân sao? Nếu như lại nhìn thấy cảnh Bạch Nhã Hân dính sát bên cạnh Hàn Kính Triết, vậy Diêm Đằng sẽ như thế nào?

Anh đã tìm gặp Bạch Nhã Hân nói chuyện sao? Anh không có chứ?

Tối hôm qua anh đã say rồi, buổi sáng đã tới công ty, như vậy thì sẽ không có thời gian để tìm cô ấy nói mới đúng.

Đáng chết! Rõ ràng là chuyện tình yêu tay ba của người ta, sao cô lại còn phiền não hơn bọn họ thế này?

Cô đó, vẫn nên phiền não tiền thuê nhà cùng tiền thuốc thang của ông nội có vẻ chân thật hơn!

Tiền ơi tiền, sao tiền không thật sự rơi từ trên trời xuống chứ? Cho dù có bị nện cho bể đầu chảy máu cô cũng cam tâm tình nguyện!

Buổi tối nhà họ Hàn đèn đuốc sáng trưng, trong vườn hoa cỏ sum suê, phòng khách có ba ban công thông ra ngoài, mỗi ban công có thể chứa được 7,8 người, thật khiến Hiểu Vũ mở rộng tầm mắt.

Tám giờ, khách mời gần như đều đến đông đủ, phục vụ đi qua đi lại trong phòng, quan tâm chu đáo rót rượu vang cùng sâm banh cho khách.

Hiểu Vũ không ngừng quan sát khu nhà cao cấp xa hoa này, tổng cộng diện tích bên trong và bên ngoài phải đến mấy trăm mét vuông, liếc mắt nhìn khắp một cái, có một hồ bơi đúng chuẩn, còn có một sân quần vợt cùng sân nướng thịt ngoài trời, khó trách người ta muốn tổ chức tiệc rượu tại nhà, quả thật còn xa hoa hơn cả nhà hàng năm sao rồi.

Cô nhắm mắt theo đuổi đi theo phía sau Diêm Đằng, nỗ lực đóng tốt vai diễn thư ký của cô.

Đây là lần đầu tiên cô tham gia loại tiệc rượu này cùng Diêm Đằng, công việc này vốn dĩ là thư ký Hà, hôm nay đổi thành cô may mắn được mặc vào bộ đồ dạ hội cùng đồ trang sức hàng hiệu mà bộ phận PR đưa tới, công ty còn mời chuyên gia trang điểm cho cô nữa.

Cho nên, hôm nay cô hoàn toàn giống như thay đổi thành một người khác vậy, giống như thiên kim của gia đình danh giá thường xuất hiện trong tạp chí vậy, cô còn không nhận được len lén chụp cho mình mấy tấm hình lưu niệm ở trong phòng nghỉ của công ty nữa !

Chẳng qua, đẹp thì đẹp, nhưng cô đã đói bụng rồi.

Tiếng bộ đồ ăn bằng bạc nguyên chất xen lẫn trong tiếng Piano tuyệt đẹp, trong không khí bay ra mùi vị làm người ta tăng thêm khẩu vị, trên bàn dài khổng lồ bằng đá cẩm thạch bày các loại đồ ăn ngon khiêu khích vị giác, không biết là mời đầu bếp của nhà hàng nào đến nấu nướng, hại cô tiết nước bọt không ngừng.

"Đói bụng không? Chúng ta đi qua lấy chút đồ ăn." Diêm Đằng chuyển ánh mắt nhìn cô.

"Vâng, được!" Những lời này, cô chờ thật lâu, thức ăn ngon ở phía trước, lại thơm như vậy, không thể ăn là một sự hành hạ rất lớn!

Diêm Đăng nhìn dáng vẻ vội vàng của cô, không thể nín cười được. "Đói bụng thì nói, làm sao không nói chứ? Hay là ở trước mặt tôi cần duy trì hình tượng thực nữ đây?"

Nhìn nụ cười anh tuấn mê người của anh, lại nghe anh nói như vậy, lòng của Hiểu Vũ bỗng trùng xuống.

Là cần thiết chứ! Chẳng lẽ anh cho rằng, cô thuộc loại không cần duy trì hình tượng trước mặt anh sao? Chính là cái gọi là anh em hoặc huynh muội gì đó?

Cô vẫn rất để ý hình tượng của mình ở trong lòng anh, những lúc không cần thận gục xuống bàn ngủ thì không thể tranh được việc để lộ bản tính cũng thôi đi, chỉ cần ở trước mặt anh, cô sẽ nhắc nhở mình, cố gắng đoan trang một chút, văn nhả một chút, hi vọng trong mắt anh, cô là một người phụ nữ.

Nhưng, anh vẫn không xem cô như một người phụ nữ mà đối đãi? Cho nên mới cho rằng cô không cần thiết phải duy trì hình tượng trước mặt anh. . . .

"Làm sao thế, sao lại nhìn tôi như vậy?" Diêm Đăng cười như không cười hỏi.

"Không có gì." Hiểu Vũ cố giấu mất mát trong lòng, lên tinh thần, dùng giọng nhanh nhẹn nói: "Thật ra thì tôi cũng không quá đói, trước khi hóa trang, tôi đã ăn lót dạ trước một chiếc bánh bao cực lớn rồi, nhưng ngửi thấy mùi thức ăn thơm nức ở đây thật sự không chịu nổi, Tổng giám đốc, đó là mùi bát tết nướng than đúng không?"

Nếu không thể được anh xem như một người phụ nữ, vậy hãy vui vẻ khi ở bên cạnh anh là được rồi?

Cô vẫn là người tạo không khí vui vẻ trong gia đình, sau khi mẹ qua đời, cô phụ trách trêu chọc ông nội và cha vui vẻ, hiện tại cô cũng muốn trêu đùa cho anh vui, đuổi đi nỗi mất mát trong tình cảm của anh.

"Đúng là Bát tết nướng không sai." Diêm Đăng khẽ mỉm cười. "Cô thật sự chung tình với thịt bò bát tết."

"Cũng không hẳn!" Cô làm ra vẻ nghiêm trang mở to hai mắt. "Tôi cũng không phải rất thích ăn thịt bò bát tết, chỉ vì thịt bò đắt tiền nhất thôi! Tới những chỗ như này, nếu ăn sẽ phải ăn tốt nhất, dù sao cũng sẽ không ăn những thứ như xúp lơ xào hay cơm chiên đặc sắc gì đó chứ, nói toạc ra thì, chính là rau xào và cơm chiên thôi, bản thân tôi cũng nấu được."

Khóe miệng Diêm Đăng đột nhiên xuất hiện một chút ý cười. "Thư ký Thành, có lúc quan điểm của cô luôn sẽ làm cho tôi cảm thấy mới mẻ."

Bởi vì đất nên ăn nhiều, rất có phong cách của cô.

Cái cô thư ký này của anh thật không giống những người khác, không biết chờ sau khi thư ký Hà trả phép đi làm, anh có bỏ được để Thành Hiểu Vũ rời khỏi bên cạnh anh không?

---D-I-E-N--D-A-N--L-E-E--Q-U-Y-Y--D-O-N---

Khẳng định là, thiếu cô, cuộc sống của anh sẽ kém thú vị đi rất nhiều.

Nhưng, nói đến cũng buồn cười, anh bắt đầu không muốn làm việc cùng thư ký Hà nề nếp đâu ra đấy nữa rồi, lòng người thật đúng là hay thay đổi.

Mấy tháng trước, anh còn cho là mình không thể thiếu đi người trợ thủ đắc lực có khả năng như thư ký Hà, còn khá coi trọng thư ký Hà.

Có lẽ, anh có thể cân nhắc cho thư ký Hà nghỉ chăm con nhỏ 1 năm.

"Đúng rồi, quên nói cho cô, hôm nay cô rất đẹp." Anh nhìn cô, ca ngợi phát ra từ trong thâm tâm.

Vốn dĩ khuôn mặt của cô rất thanh tú, mặt trái xoan nhỏ, còn có một đôi mắt sáng thông minh, dáng người cũng rất thon thả, bình thường không hóa trang sắc mặt đã óng ánh trong suốt rồi, trang điểm vào lại càng lộ vẻ xinh đẹp động lòng người, cộng thêm mái tóc dài hơi xoắn bình thường được buộc gọn lại lúc này tán mát ở bên cạnh thất lung mảnh khảnh của cô, tăng thêm ý vị phụ nữ.

Trong công ty có không ít nhân viên nam chưa lập gia đình, anh kỳ quái thế nào mà cô ngay cả một người bạn trai cũng không có? Tuổi này đúng là thời kỳ giao bạn trai gì đó, chẳng lẽ không có người nào phát hiện khối ngọc thô chưa được mài dũa này sao?

"Cám ơn!" Trái tim Hiểu Vũ đập kịch liệt, trong ánh mắt gần như tràn đầy sự vui sướng, cô không khỏi kéo kéo váy. "Lần đầu tiên tôi mặc loại trang phục này, hơi khó chịu, nhìn qua thật sự không quá lạ chứ, Tổng giám đốc?"

Kiểu dáng bộ đồ dạ hội thật ra thì rất thanh lịch hợp một, màu sắc là màu trắng, cũng rất khiêm tốn, nhưng cắt may thật sự vừa người, đường cong của cơ thể lộ rõ làm cho cô có chút không được tự nhiên, mà bình thường không có thói quen đi giày cao gót nhện, hiện tại cô phải đi đôi giày cao gót cao 5cm, cô thật sợ mình sẽ té ngã mất, bước đi run run rẩy rẩy.

"Không kỳ quái chút nào." Khóe miệng Diêm Đăng mỉm cười, khích lệ cô, "Cô không cần để ý đến ánh mắt của người khác, chỉ cần nghĩ cô mặc đồ lên rất đẹp, như vậy là được rồi."

"Tổng giám đốc." Hiểu Vũ vui thích nhìn anh, cảm thấy có một trận lửa nóng từ ngực đốt nóng hai gò má.

Anh có biết một câu khen ngợi lơ đãng của anh sẽ làm cô buổi tối ngủ không yên?

Một người đàn ông anh tuần lại có khả năng giống như anh, chính là mơ ước từ nhỏ của những cô gái bình thường.

"Tôi tưởng ai? Hóa ra là tổng giám đốc Diêm!" Một người đàn ông cao béo mặc âu phục vẻ mặt tươi cười đi tới.

Diêm Đăng nói nhỏ với cô: "Người này rất nhiều lời, sợ rằng tôi phải xã giao với anh ta rất lâu, cô hãy đi kiểm gì ăn trước đi, đừng để bị đói."

Đối phương đi tới, Diêm Đăng vươn tay khách sáo bắt tay với đối phương, bắt đầu kiểu nói chuyện xã giao.

Bạn đang đọc truyện *Đau Lòng Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chương 3: (1)

Hiểu Vũ làm theo lời phân phó của Diêm Đăng, tự cầm đĩa đi lấy thức ăn.

Có lẽ do Diêm Đăng không ở bên cạnh cô, nên cô cũng không khách khí mà ăn thật nhiều, cho đến khi cảm thấy dạ dày sắp nổ tung mới dừng tay.

Cô mong muốn ngay cả phần ăn cho bữa sáng ngày mai cũng ăn luôn, nhưng hình như cô đã tính toán sai lầm rồi, bây giờ cô quá no, sắp phun hết ra rồi.

Cô sợ mình sẽ thật sự phun ra, vội vàng đi ra ngoài.

Trước kia cũng có kinh nghiệm tương tự, bộ phận thư ký tổ chức một buổi gặp gỡ tại một bữa tiệc buffet cao cấp, cô cũng thăm nghĩ ăn nhiều một chút, để hôm sau không cần ăn nữa, kết quả vừa đi ra khỏi công nhà hàng, đã ói ra ngay ở cống thoát nước, quá mất mặt.

Vì phòng ngừa lại xảy ra chuyện như vậy lần nữa, cô vẫn nên đợi ở bên ngoài trước thì tương đối an toàn hơn, bản thân cô mất mặt là chuyện nhỏ, nếu như để Diêm Đăng thấy cô ăn nhiều đến mức phát ói, cô cũng không muốn sống nữa.

Nhưng, nói đi nói lại, nhà của người giàu có thật đúng là xa hoa!

Chẳng những kiến trúc chủ đạo giống phong cách cổ xưa của Châu Âu, mà ngay cả vườn hoa cũng giống như vườn hoa trên tivi, cây cối cao lớn, hoa dọc theo đường mòn, các loại hương hoa xông vào mũi thật lãng mạn, còn có tượng thần tình yêu cùng đài phun nước, nếu như lúc này xuất hiện một cỗ xe ngựa chậm rãi dong ruổi tới, cô cũng sẽ không cảm thấy quá kỳ quái.

Cô bước đi lững thững, tiêu hóa thức ăn trong dạ dày, bắt tri bắt giác đi tới kiến trúc chủ đạo ở trung tâm vườn hoa.

Trong bóng đêm, gió nhẹ nhẹ phe phẩy ngọn cây cùng hoa lá, mơ hồ còn nghe thấy tiếng nhạc từ trong nhà truyền ra.

Muốn có được cuộc sống chất lượng như thế này, sợ rằng thật sự phải gặp một trận mưa tiền thì mới có được.

Đời này cô đừng vọng tưởng có thể sống ở một nơi như thế này rồi, nói không chừng người giúp việc của bọn họ cũng phải tốt nghiệp đại học đâu.

Đang miên mang suy nghĩ thì một trận tiếng cãi vã khiến cô phải dừng bước.

Cô đứng bên cạnh hoa viên tròn, ở giữa trồng khoảng 5,6 gốc dừa, tạo nên cảnh phong tình của Nam Dương, cũng bởi vì như vậy, cô không nhìn thấy ai ở chỗ nào cả.

"Anh buông em ra! Diêm Đăng!" Giọng tức giận của cô gái.

Hiểu Vũ sợ hết hồn, nhận ra đó là giọng của Bạch Nhã Hân.

Bạch Nhã Hân và Diêm Đăng ở chỗ này làm cái gì? Không phải Diêm Đăng đang xã giao với khách sao? Ra ngoài từ lúc nào vậy?

"Cho nên, em thật sự coi anh như bánh xe dự bị trong tình yêu của em sao? Trả lời anh!"

Giọng nói chất vấn đầy tức giận của Diêm Đăng truyền tới, tại vườn hoa yên tĩnh này có vẻ rất rõ ràng.

Trời ơi, anh ấy rất tức giận, bọn họ tranh chấp đã bao lâu?

Hiểu Vũ cảm thấy cổ họng của mình thắt chặt lại, trái tim cũng không yên mà đập loạn lên.

"Đứng!" Bạch Nhã Hân sáng khoái thừa nhận. "Em chưa từng bảo anh chờ em, cũng chưa từng nói muốn kết hôn với anh, em cảm thấy rất phiền, nếu như anh muốn kết hôn đến vậy, hãy đi tìm một người phụ nữ khác mà kết hôn, đừng mơ tưởng trói chặt lấy em!"

"Đừng nói ra lời sẽ khiến em hối hận!" Diêm Đằng trầm giọng nói, "Anh Kính Triết coi em là em gái, em nên sớm nhận ra sự thật đi, không nên ảo tưởng như vậy, nếu không đến cuối cùng, người bị thương sẽ là em!"

"Anh quan tâm việc em bị thương hay không bị thương làm gì?" Bạch Nhã Hân không khách khí cắt lời anh, giọng nói cũng lớn hơn, "Em tình nguyện bị thương, cũng không muốn kết hôn với anh! Em cầu xin anh, đừng vì em là người phụ nữ đầu tiên của anh mà anh không chịu buông tha em, bây giờ còn kiểu người đàn ông chỉ yêu người phụ nữ đầu tiên của mình thì rất buồn cười!"

"Không buông tha cho em? Haaaa...! Thật hay cho câu không chịu buông tha cho em!" Giọng nói của Diêm Đằng mạnh mẽ, hô hấp nặng trọc. "Vì sao anh không bỏ được em? Đó là bởi vì em luôn dán vào trong lòng anh mà nói, ở trên thế giới này, chỉ có anh sẽ yêu em, chỉ có anh luôn bên cạnh em, chỉ có anh sẽ bất chấp tất cả coi em là ưu tiên, cho nên anh mới có thể cho em một cơ hội nữa, nếu như anh biết những lời ngon tiếng ngọt kia của em, cũng chỉ là vì coi anh như bánh xe dự bị trong trò chơi tình yêu của em, thì em cho rằng anh có buông tha cho em hay không!"

"Vậy bây giờ anh biết rồi? Anh thấy rõ rồi chứ? Người đàn ông mà tôi muốn, từ trước đến giờ vẫn luôn là anh Kính Triết, không có được anh ấy, em không cam lòng, cá tính của em chính là như vậy!"

Cổ họng của Hiểu Vũ bắt đầu cảm thấy khô và phát ra vị chất, cô động cũng không dám động, sợ rằng bọn họ sẽ phát hiện ra sự tồn tại của cô.

Đáng chết! Cuộc cãi nhau riêng tư như vậy, có ai vui mừng khi bị bắt gặp chứ? Ngộ nhớ bị bọn họ phát hiện thì nguy mất rồi, không chỉ bọn họ, mà cô cũng sẽ rất xấu hổ.

"Em chỉ muốn chinh phục anh Kính Triết, chứ em không hề yêu anh ấy." Diêm Đằng nói trúng tim đen của cô ấy.

"Đứng! Em không yêu anh Kính Triết, vậy thì sao chứ? Ít nhất thì em cũng muốn chinh phục anh ấy, nhưng em lại không muốn chinh phục anh chút nào. Diêm Đằng, đối với em mà nói, anh đã không có lực hút nữa rồi, anh quá dễ dàng chinh phục, bắt đầu từ ngày chúng ta xảy ra quan hệ đó, thì anh liền khẳng khái một mực với em, chưa bao giờ nhìn một cô gái nào khác, ngay cả khi đặt một cô gái bị còi sạch lên giường của anh, anh cũng sẽ không hề động đến cô ta, anh chính là một người đàn ông như vậy, rất cố chấp, em không chịu nổi!"

Ôi trời ơi!!! Hiểu Vũ tròn to hai mắt.

Tại sao Bạch Nhã Hân có thể nói như vậy? Tại sao cô ta có thể chỉ trích một người đàn ông yêu cô ta như vậy? Cô ta đúng là người đàn ông ở trong phúc mà không biết hưởng!

Nhất định cô ta sẽ hối hận! Chờ sau khi mất đi, cô ta sẽ hối hận!

Trời, sao Diêm Đằng lại không nói lời nào? Cứ để mặc cho cô ta chà đạp lên tình cảm của anh như vậy, mà anh cũng không giận sao?

Nói đi chứ! Dù là lời nói dối cũng được, nói cho Bạch Nhã Hân, anh đã có người yêu khác, khiến cô ta tức chết đi.

"Cho nên ý của em là, chung tình cũng là một loại sai lầm?" Sau một lúc lâu, cô mới nghe thấy Diêm Đằng trầm giọng, hỏi từng chữ từng chữ.

Cô tức giận chờ Bạch Nhã Hân trả lời, cô gái này sẽ nói ra lời nói quý quái gì đây, cô thật tò mò!

Haiz, thật ra thì cô lo lắng Bạch Nhã Hân sẽ không biết lựa lời nói hơn, sẽ hung hăng làm tổn thương Diêm Đằng một lần nữa.

"Chung tình là rất tốt, nhưng nếu dùng trên người một cô gái đã không còn tình yêu đối với anh thì chính là một sai lầm!"

Trong giọng nói của Bạch Nhã Hân đầy khinh thường, hô hấp của cô ta cũng hơi sốt ruột, giống như một con chim đang nóng lòng muốn thoát khỏi cái lồng tre vậy!

"Còn nữa, việc anh cứ một mực chờ đợi phía sau lưng em khiến cho em càng chán ghét, anh bao dung che chở không oán không hối cũng làm em rất chán ghét, anh làm cho em sắp không thể thở nổi, ở bên cạnh anh, em hoàn toàn không thể hô hấp!"

Hồng hồng hồng rống rống! Hiểu Vũ cắn răng, ở trong lòng không ngừng mắng Bạch Nhã Hân.

Thật đáng giận, được tiện nghi còn ra vẻ, loại phụ nữ này có chỗ nào đáng giá để Diêm Đằng yêu như vậy chứ?

Tại sao anh lại để tâm như vậy chứ, giờ phút này cô tình nguyện anh phong lưu cũng không muốn anh cố chấp với một người phụ nữ không còn yêu mình như vậy!

"Em có từng yêu anh sao?" Diêm Đằng nuốt xuống cổ họng, giọng trầm thấp hỏi, "Trả lời anh, em có từng yêu anh sao?"

Gió đêm thổi lất phất, mấy phiến lá từ trên cây không tiếng động bay xuống.

Nghe được vấn đề này, tim của Hiểu Vũ đập mạnh, càng không dám lộn xộn.

Nhưng. Cái mũi của cô ngứa quá. Thật sự rất ngứa.

"Ắt xì!"

Hiệu Vũ che miệng che mũi, cả người cứng đờ.

Đáng chết! Cô lại nhay mũi vào đúng thời khắc mấu chốt quan trọng này?

"Ài?" Giọng nói Diêm Đăng rét lạnh.

Xong rồi. Cô thầm rên rỉ trong lòng.

"Ài? Còn không ra?" Trong giọng nói của Diêm Đăng chứa nhiều hàm ý cảnh cáo.

"Là tôi." Hiệu Vũ dùng đầu lưỡi nhuận đôi môi, cô nhắm mắt đi ra ngoài, tim giống như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực rồi vậy.

"Đây không phải là thư ký của anh sao?" Trong mắt Bạch Nhã Hân tràn đầy không thể tin.

Cô nhìn Hiệu Vũ, lại nhìn sang Diêm Đăng, trong nháy mắt giống như một con mèo hoang bị chọc giận, cô giận không kiềm chế được hỏi Diêm Đăng.

"Anh phái thư ký trốn ở bên trong đó làm cái gì? Anh cái đồ tiểu nhân hèn hạ, anh muốn làm gì? Muốn quay phim hay ghi âm? Anh muốn đưa cho anh Kính Triết xem sao? Anh muốn dùng cái này để phá hoại tình cảm của tôi với anh ấy đúng không?"

Tâm tình của cô hoàn toàn mất khống chế, bắt đầu điên cuồng xông qua đánh vào lồng ngực Diêm Đăng.

"Em ——" Diêm Đăng cắn răng bắt hai tay của cô, anh không nhìn được nhìn cô chăm chăm, bỗng nhiên buông tay đẩy cô đang giống như một người đàn bà chanh chua ra, anh sải bước về phía Hiệu Vũ đang sững sờ, một tay kéo cô vào trong ngực.

Đột nhiên, Hiệu Vũ bị anh ôm thật chặt!

Cô bị động trợn to hai mắt, chỉ thấy ánh mắt của Diêm Đăng đang giận dữ, cảm thấy hô hấp nặng nề của anh thoắt lát phát ở trên mặt mình, ánh mắt của anh khiến cô hoảng hốt, khiến cô khản trương, khiến cả người cô không biết làm sao, nhưng cũng khiến cô cảm thấy tim đập mạnh huyết mạch sôi sục!

"Bạch Nhã Hân!" Diêm Đăng ôm lấy Hiệu Vũ, lạnh lùng nói: "Đừng cho là tôi sẽ một mực chờ đợi phía sau em, tôi cũng chán ghét trò chơi của em như vậy, đối với tôi mà nói, em cũng đã không còn lực hút nữa, hiện tại tôi đã có đối tượng kết hôn, chính là cô ấy, thư ký của tôi, đồng thời cũng là người tình bí mật của tôi —— Thành Hiệu Vũ!"

Trái tim của Hiệu Vũ nhảy lên, cô mở to mắt nhìn anh, sợ hãi không biết tại sao anh lại nói lời nói dối tày trời như vậy.

Mặc dù cô từng mong đợi anh nói lời như vậy để làm Bạch Nhã Hân tức chết, nhưng tại sao là cô chứ? Đối tượng của anh làm sao có thể là cô chứ? Cô. Cô hoàn toàn không xứng với anh!

"Anh nói cái cô gái bình thường không có gì nổi bật này là đối tượng kết hôn của anh?" Bạch Nhã Hân không thể tin tưởng mắt nhìn bọn họ, cảm giác bản thân bị cho vào bẫy.

"Xin cô không nên làm nhục vợ chưa cưới của tôi!" Diêm Đăng ôm chặt eo của Hiệu Vũ, mạnh mẽ có lực nói: "Cô ấy không hề bình thường chút nào, trên thực tế, kể từ sau khi ở bên cô ấy, tôi mới biết cái gì gọi là tình yêu, những gì với cô trước kia là trò chơi lúc nhỏ thôi, không đáng giá được nhắc tới."

"Anh nói cái gì? Lúc nhỏ. Trò chơi?" Bạch Nhã Hân nheo đôi mắt đẹp lại, giọng nói bỗng lên cao vút. "Vậy anh gọi tôi ra làm gì? Anh rõ ràng."

"Câm mồm!" Anh trầm mặt, không khách khí cắt lời Bạch Nhã Hân. "Nghe cho kỹ, tôi với cô đã kết thúc, tôi gọi cô ra ngoài là vì tôi đã thuộc về một cô gái khác, tôi muốn xác định cô sẽ không dây dưa với tôi, sẽ không làm cho người phụ nữ của tôi cảm thấy không thoải mái trong lòng, chỉ đơn giản như vậy thôi."

"Tôi dây dưa với anh? Ai muốn dây dưa với anh? Thật là buồn cười!" Hô hấp của Bạch Nhã Hân dồn dập chuyển hướng sang Hiệu Vũ, tương đối nghiêm nghị nhìn chăm chú vào cô. "Cô thật sự là người phụ nữ của Diêm Đăng sao? Cô phải kết hôn với anh ấy?"

"Tôi." Hiệu Vũ cảm thấy tay Diêm Đăng đang ôm eo cô trở nên căng thẳng, giống như đang ám chỉ cô phối hợp, vì vậy cô bật thốt lên, "Đúng là chúng tôi muốn kết hôn, anh ấy đã cầu hôn tôi rồi, tôi cũng đã đồng ý, ngày cưới vào. vào cuối tháng!"

Trời ạ, cô nói láo còn rất trơn tru! Liếc thấy sắc mặt Bạch Nhã Hân cũng thay đổi, giống như bây giờ mới tin tưởng Diêm Đăng là nghiêm túc, nét mặt của cô ta thật là ngán vàng khó mua, lời nói láo này cũng đáng giá!

"Cuối tháng? Cô nói cuối tháng?" Bạch Nhã Hân nhìn chăm chăm Diêm Đăng, mấy phút sau, cô không hề giương nanh múa vuốt nữa, mà chột cười lạnh một tiếng, "Diêm Đăng, tôi còn không hiểu anh sao? Trong lòng của anh chỉ có một mình tôi, nhưng, nếu như anh nói muốn kết hôn, vậy thì tôi sẽ chờ xem, chờ xem hai người kết hôn, tôi cũng không tin anh thật sự sẽ kết hôn với cô ta!"

Hai mắt Bạch Nhã Hân hết sức lạnh lùng, cô nâng cao cằm nhón hoàn mỹ của mình, bước qua bọn họ một cách cao quý như công chúa, mà Hiếu Vũ thì chân sắp mềm nhũn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đau Lòng Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chương 3: (2)

Cho đến lúc xác định là Bạch Nhã Hân đã đi xa, sẽ không quay lại nữa, Diêm Đăng mới thả cô ra.

Hiện tại chỉ có hai người bọn họ cùng một chỗ.

Cái ôm vừa rồi còn khắc sâu trong lòng cô.

Trong đầu cô bỗng nhiên toát ra một ý tưởng điên cuồng.

Bọn họ sao không —— sao không thật sự kết hôn giả, chọc giận Bạch Nhã Hân chứ?

Đối với cô mà nói là không có tổn thất, có thể cùng Diêm Đăng người mà cô thầm mến đã lâu trở thành vợ chồng, dù chỉ là một đám cưới giả, cuộc đời của cô cũng không có gì tiếc nuối.

Bởi vì, nếu như không phải là đám cưới giả, thân phận bọn họ khác nhau quá xa, cả đời cô cũng không cách nào đi đến bên cạnh anh được, càng đừng nói đến sau khi anh đã kết hôn, trở thành người đàn ông đã có vợ, đến lúc đó thì ngay cả tư cách thầm mến cô cũng không có nữa rồi.

Hiện tại không xác định là, anh có thể tiếp nhận một đề nghị điên cuồng như vậy sao?

Anh thật sự có thể bỏ xuống Bạch Nhã Hân được sao?

Hay vừa rồi cũng chỉ là nói lấy mà thôi, chờ đến lúc hết giận, anh lại muốn quay lại khổ sở chờ đợi bên cạnh Bạch Nhã Hân.

Kỳ quái! Nghĩ nhiều, lè nhè dài dòng như vậy, không giống với cá tính của Thành Hiếu Vũ cô!

Cô quyết định! Cô liền đưa ra đề nghị với anh, không chắc anh sẽ tiếp nhận đề nghị của cô, không chắc ánh sẽ cần cô làm cô dâu giả, cho dù là anh cự tuyệt, cô cũng không có tổn thất gì, nhiều lắm thì cũng chỉ là bị từ chối mà mắc cỡ sờ mũi một cái mà thôi, cũng sẽ không mất miếng thịt.

"Chuyện mới vừa rồi. Tôi rất xin lỗi." Diêm Đăng nhìn cô, mi tâm nhăn lại thật sâu, tâm tư rối loạn.

Anh không thể nghi ngờ là đã tìm một phiền toái rất lớn cho mình, dù thế nào muốn dạy dỗ Bạch Nhã Hân, anh cũng không cần phải nói như vậy, không phải sao?

Hôm nay lời đã ra miệng, nếu như anh không kết hôn với Thành Hiếu Vũ, thì chỉ chứng minh lời nói của Bạch Nhã Hân là đúng, chứng minh trong lòng của anh chỉ có một người phụ nữ là cô ấy, chứng minh anh không có khả năng kết hôn với người phụ nữ khác, mà cô ấy sẽ rất vui lòng lại tiếp tục xuất hiện bên cạnh anh, làm tình cảm của anh dao động.

Không! Anh tuyệt đối không thể để chuyện như vậy xảy ra một lần nữa, Bạch Nhã Hân không thể tiếp tục thao túng tình cảm của anh được, cô ấy đã chà đạp tình cảm của anh đến cực hạn, anh không cần thiết phải chờ đợi cô ấy nữa.

Anh bỗng nhìn Hiếu Vũ.

Nếu như bọn họ thật sự kết hôn.

Đáng chết! Anh đang nghĩ cái gì? Tại sao anh lại có suy nghĩ như vậy? Cho dù có bị bức ép đến mức nóng nảy cũng không thể nghĩ như vậy!

Thành Hiếu Vũ đơn thuần như vậy, trẻ tuổi như thế, còn có tương lai tốt đẹp đang chờ cô ấy, chẳng may cô ấy đã có người trong lòng rồi, cô ấy có lý do gì đồng ý yêu cầu vô lý của anh, phối hợp làm đám cưới giả với anh một cách vô lý như vậy?

"Tổng giám đốc." Hiếu Vũ hít sâu một hơi, cô đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, cô muốn nói chuyện đám cưới giả với anh, mặc dù rất da mặt dày, nhưng, cô vẫn phải nói.

"Thư ký Thành, chuyện tối nay, tôi thật sự vô cùng xin lỗi, tôi lại trịnh trọng xin lỗi cô một lần nữa." Anh mệt mỏi nói: "Tôi nghĩ chúng ta cũng không có tâm trạng dự tiệc nữa, tôi đưa cô về nhà."

"Không phải, tôi không nói đến chuyện đó." Cô liếm liếm môi, trái tim nhảy loạn trong lồng ngực.

Diêm Đằng nháy nháy mắt. "Vậy, cô muốn nói gì?"

Vì làm cho mình bớt khản trương, Hiểu Vũ hắng giọng, dùng giọng điệu cực kỳ tầm thường, cực kỳ qua quýt, nhanh nhẹn hỏi "Chúng ta làm một bản khế ước hôn nhân thế nào?"

Diêm Đằng ngây ngẩn cả người.

"Cô nói cái gì? Nói lại lần nữa." Anh trừng mắt nhìn cô, giống như hoài nghi cô bị sinh vật ngoài hành tinh nào đó nhập vào người vậy.

"Tôi nói ——" cô lại Thanh Thanh cổ họng, cố gắng nặn ra một nụ cười, dùng dũng khí lớn nhất trong đời nói: "Tôi có thể làm đám cưới giả với anh, chỉ cần anh trả thù lao cho tôi là được, Tổng giám đốc cũng biết, tôi là bà thím yêu tiền mà, cho nên, chúng ta làm một bản khế ước hôn nhân như thế nào?"

Vài ngày sau, Diêm Đằng đang làm việc lại nhớ tới vậy mà mình lại đồng ý làm khế ước hôn nhân với Thành Hiểu Vũ, nhiều lần anh cảm thấy người bị sinh vật lạ ngoài hành tinh nhập vào là anh mới đúng.

Cho dù đề nghị của cô rất phù hợp với nhu cầu của anh, anh cũng không nên tùy hứng theo.

Sự thật chứng minh, tự ái của đàn ông có lúc quan trọng hơn bất cứ thứ gì, anh tình nguyện tiếp nhận đề nghị điên cuồng của Hiểu Vũ, cũng không muốn để cho Bạch Nhã Hân chế giễu.

Chuyện cứ như vậy mà được quyết định.

Bọn họ ký kết một hợp đồng hôn nhân, nói rõ quyền lợi nghĩa vụ của hai bên cùng với thù lao mà cô được nhận, ngày cưới thì định vào thời gian mà Hiểu Vũ nói với Bạch Nhã Hân —— cuối tháng.

Cách cuối tháng chỉ còn ba tuần lễ, muốn chuẩn bị hôn lễ cũng hơi vội vàng, nhưng thật may mắn tiền tài là vạn năng, chỉ cần chịu tốn tiền, tự nhiên có đội tổ chức hôn lễ chuẩn bị hoàn mỹ mọi việc, bọn họ chỉ cần phối hợp với đội tổ chức hôn lễ là được rồi.

Ngày hôm qua anh theo cô về nhà gặp người nhà của cô, ông nội và ba của cô đều rất hài lòng về anh, em trai cô đang đi học ở miền Trung, có thể phải đến ngày cưới mới có thể gặp được.

Đối với người nhà của cô, anh thật sự rất áy náy, xem đáng về bọn họ thương yêu Hiểu Vũ như vậy là biết, mặc dù gia cảnh không được tốt, nhưng bọn họ đều coi cô như công chúa, nếu như biết rõ bọn họ làm đám cưới giả, nhất định bọn họ sẽ ngắt xiềng xích.

Mà bây giờ đã không có đường lui nữa rồi, tin cưới đã ban bố, thiệp mời cũng phát đi trong mấy ngày này, nơi tổ chức tiệc cưới đã đặt, ngày mai bọn họ phải đi chụp ảnh cưới, buổi tối anh muốn đưa cô về nhà, để cho cô người nữ chủ nhân tương lai này, gặp mọi người trong nhà.

Anh nhanh chóng xem mấy phần tài liệu trên bàn, ký tên xong, nhìn thời gian cũng không xê xích gì nhiều.

Nửa giờ trước chị Lâm đã gọi điện thoại cho anh, nói đã làm một bản món ăn đang đợi bọn họ, tất cả mọi người đều không thể chờ đợi muốn gặp vợ tương lai của anh.

Đột nhiên một hồi chuông tin nhắn cắt đứt suy nghĩ của anh.

Thấy người nhắn tin đến, thần kinh của anh đều căng thẳng lên.

Anh từ từ mở ra tin nhắn, mi tâm cũng chau lại.

Đã thấy tin đám cưới của anh, hủy bỏ đi, đừng giận đối với em nữa, buổi tối đến nhà em đi, chúng ta nói chuyện một chút, em. . . . Nghĩ muốn yêu anh.

Tin nhắn là Bạch Nhã Hân gửi đến, trong lòng anh nhất thời cảm thấy ngũ vị tạp trần.

Xem ra cô ấy thật sự bị dọa sợ, mới có thể nhanh chóng cầu hòa như vậy.

Cô đã nói cô không còn yêu anh nữa, nhưng khi anh muốn kết hôn với người phụ nữ khác, cô lại không muốn nhường anh cho người ta, cô chỉ muốn anh làm bánh xe dự bị trong tình yêu của cô, làm cả đời.

Người phụ nữ mà anh yêu lâu như vậy, lại là một người phụ nữ ích kỷ như vậy, mặc dù anh rất không muốn thừa nhận mình yêu làm người, nhưng anh cũng muốn gánh vác trách nhiệm ngang bằng trong chuyện đó.

Là trong một thời gian dài anh để cho cô cần là lấy, cô mới có thể càng ngày càng nghiêm trọng hơn, cũng do anh trong một thời gian dài không chịu đối mặt với sự thật, cô mới có thể giấu tình cảm của anh dưới lòng bàn chân như vậy.

Bắt đầu từ bây giờ, giữa bọn họ đã không còn bất kỳ quan hệ gì nữa rồi.

Anh quả quyết xóa tin nhắn, đứng dậy cầm cáo khoác âu phục lên, sai bước rời phòng làm việc.

Bên ngoài, Hiểu Vũ đang cúi đầu vào thứ gì đó, cô rất chuyên tâm, khuôn mặt thỏa mãn tràn đầy ý cười, thậm chí không cảm giác được anh đã đi đến trước bàn của cô.

Thậm chí cô còn có dũng khí nói với anh việc làm khế ước hôn nhân, cho tới hôm nay, cho đến lúc nhìn cô như vậy, anh vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Rốt cục thì cô lấy dũng khí đó ở đâu ra?

Nếu như là vì tiền, lý do không đầy đủ, anh điều tra tình hình tài chính của nhà họ Thành, mặc dù căng thẳng, cũng có một món nợ, nhưng đều là nợ chồng chất vì tiền chữa bệnh, tiền chữa bệnh của ông nội, ba và người mẹ bị bệnh ung thư đã qua đời của cô, số lượng không lớn đến mức cô phải bán cả việc hôn nhân của mình.

Phải phối hợp với anh để diễn vở kịch kết hôn long trọng này cũng không dễ dàng, cô phải lừa dối người nhà, bạn bè, đồng nghiệp của mình, cho dù trong tương lai bọn họ có giải trừ khế ước, cô cũng phải đeo cái mác phụ nữ đã ly hôn, làm sao cô sẽ bằng lòng vì tiền mà bán cả bản thân mình chứ?

Anh biết cô rất thích tiền, là bà thím yêu tiền tiêu chuẩn, nhưng cô yêu tiền cũng có đạo lý, chứ không phải cái loại phụ nữ thấy tiền là sáng mắt, vì tiền mà bất chấp tất cả.

Anh từng thoáng thấy trên bàn của cô có biên lai quỳên tiền cho hội trẻ mồ côi Triển vọng thế giới, cũng từng thấy cô từng mua kẹo cao su của ông lão bán kẹo gần công ty.

Một người trong mắt chỉ có tiền là không biết làm loại chuyện đó .

Nếu như không đơn thuần vì tiền, như vậy là vì cái gì? Tại sao cô nguyện ý làm đám cưới già với anh?

Đám cưới già đối với cô mà nói là trăm hại không một lợi, cô giúp anh một việc lớn, nhưng còn cô? Cô có ích lợi gì?

"Cô đang cúi đầu vào cái gì thế?" Anh nhìn cô thật sâu, bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Hiểu Vũ sợ hết hồn, ngẩng đầu lên thấy là anh, cô hốt hoảng cao giọng."Anh anh anh. Anh ra ngoài lúc nào?"

May mắn là anh, thư ký là đại diện, thường có khách cùng các quản lý trong công ty ra vào, ngộ nhờ bị người khác thấy cô đang trong thời gian làm việc mà làm việc riêng sẽ không tốt lắm.

"Vừa mới đi ra mà thôi, cô đang làm cái gì?" Anh tò mò hỏi lại lần nữa.

"Không có gì..., chỉ là mấy tấm thiệp mà thôi." Hiểu Vũ mắt tự nhiên cười với anh một cái, vội vàng thu đồng thiệp đã làm xong trên bàn vào trong túi xách.

"Cô đang làm thiệp?"

"Cái đó —— thật xin lỗi." Cô áy náy nói: "Tôi biết rõ giờ làm việc không nên làm tư việc riêng, vốn dĩ tôi đã làm xong ở nhà rồi, nhưng lại quên mang đến, cho nên không thể làm gì khác hơn là."

Diêm Đăng khẽ mỉm cười."Tôi không phải là trách cô, chỉ tò mò hiện tại tin tức phát triển như vậy, người ta đều dùng thẻ điện tử để hỏi thăm nhau, sao vẫn còn có người tự mình làm thiệp chứ."

Nghe được anh không có ý trách cứ, Hiểu Vũ yên tâm, cô cười nói: "Bởi vì anh nói, trong nhà của anh mọi người đều đã lớn tuổi, mà người lớn tuổi lại không biết đến thiệp điện tử, cho nên tôi muốn tự mình làm thiệp tặng bọn họ!"

Quả ít lòng nhiều, cô là muốn như vậy, hơn nữa cô cũng không có nhiều tiền để mua lễ lớn.

Anh nói cha mẹ anh mười năm trước gặp một tai nạn xe cộ đã qua đời, hiện tại ở lại trogn biệt thự đều là một vài người làm lâu năm đã làm việc từ thời cha mẹ của anh, ví dụ như chị Lâm phụ trách việc nhà, chú Lâm phụ trách nghề làm vườn, còn có chú Khang đầu bếp cùng với chú Hà người quản lý phụ trách trong nhà thủy điện, hồ bơi, nhà để xe cùng tạp vật.

"Cô nói là, mấy tấm thiệp vừa rồi là muốn tặng cho mấy người chị Lâm?" Trong mắt Diêm Đăng thoáng qua một tia sáng, tâm cũng rung động theo.

Trong nháy mắt, anh giống như bị cái gì đụng phải vậy, nhưng anh còn chưa kịp bắt lấy, đã cảm thấy nó vụt mất.

"Ừ." Về mặt Hiểu Vũ đầy tươi cười gật đầu một cái, ánh mắt lóe sáng, giống như ca hát nói: "Bởi vì mấy ngày nữa chính là lễ Giáng Sinh, cho nên tôi muốn." Cô hơi lo lắng nhìn anh."Sao vậy? Anh cảm thấy bọn họ sẽ không thích sao?"

"Đời này có lẽ chưa từng có ai tặng thiệp No – el cho bọn họ." Có dòng cảm giác ấm áp chậm rãi dâng lên trong lòng anh, anh nhìn chăm chăm cô."Chúng ta mau trở về đi thôi! Bọn họ nhất định sẽ hết sức vui vẻ."

Chương 6: Chương 4: (1)

Địa điểm trăng mật là một hòn đảo Bali cách Đài Loan thời gian bay cũng không dài.

Địa điểm là Diêm Đăng chọn, bởi vì chuyện của công ty đều cần anh xử lý, mà đám cưới này lại rất vội vàng, cho nên thời gian trăng mật chỉ có năm ngày ngắn ngủi.

Hiểu Vũ cũng không thêm đề ý tuần trăng mật dài hay ngắn, cô vẫn rất hưng phấn.

Lần đầu tiên xuất ngoại, lần đầu tiên đi máy bay, đối với cô mà nói, cái gì cũng rất mới mẻ.

Quan trọng là, Diêm Đăng ở bên cạnh cô, mặc dù biết rõ người chồng này là giả, giữa bọn họ cũng sẽ không xảy ra những tình tiết ngọt ngào, nhưng cô vẫn cảm thấy bản thân đã đủ hạnh phúc rồi.

Ngày hôm qua là lễ kết hôn mà cả đời này cô cũng khó có thể quên, dưới sự chứng kiến của 100 bàn khách, cô mặc chiếc váy cưới màu trắng xinh đẹp, đeo một bộ trang sức đầy đủ bằng kim cương được Diêm Đăng đắt đi trên thảm đỏ.

Cô nhìn thấy ông nội và ba mình đang ngồi ở bàn chủ trì cũng vui mừng đến bật khóc, mặc dù che giấu chân tướng với bọn họ, rất có lỗi với bọn họ, nhưng cô không hối hận với quyết định của mình.

Cô, không những không hề hối hận vì việc mình làm khế ước kết hôn với Diêm Đăng, ngược lại trong lúc chuẩn bị đám cưới, cô càng ngày càng khẳng định ý nghĩ điên cuồng của mình rất đúng.

Diêm Đăng còn nói cho cô biết, Bạch Nhã Hân nhấn tin cho anh nhiều lần, cố gắng ngăn anh kết hôn, có lần thậm chí còn nói muốn tìm cô người chuẩn bị làm cô dâu này nói chuyện một chút, anh lo lắng Bạch Nhã Hân thật sự tìm cô nói chuyện, cho nên nói trước cho cô biết, để cô chuẩn bị tâm lý.

Cô không khỏi nghi, rõ ràng thì Bạch Nhã Hân muốn thế nào?

Đã không biết quý trọng tình cảm của Diêm Đăng, lại không chúc phúc anh đã tìm được hạnh phúc, người phụ nữ này thật không biết phân biệt tốt xấu.

Nếu như cô không chủ động đề nghị cái khế ước hôn nhân điên cuồng này, thì rất có thể Diêm Đăng sẽ lại chịu tổn thương từ Bạch Nhã Hân một lần nữa.

Vì đùa giỡn đàn ông trong lòng bàn tay, cô tin tưởng người phụ nữ như Bạch Nhã Hân, cái gì cũng đều có thể nói ra được, chuyện gì cũng đều làm ra được.

"Ồi!"

Đột nhiên thân máy bay lay động kịch liệt một trận, cắt đứt suy nghĩ của Hiểu Vũ, cô sợ đến xanh cả mặt, nắm chặt cánh tay của Diêm Đăng.

"Tổng giám đốc." Thật là khủng khiếp, trái tim của cô suýt ngừng đập.

Diêm Đăng nghiêng người ôm chắc lấy bả vai của cô, giúp cô ổn định lại. "Hiểu Vũ, em phải thay đổi gọi anh bằng tên hoặc ông xã, sẽ không ai gọi chồng của mình là Tổng giám đốc, nếu không người khác sẽ sinh nghi."

"Đúng, đúng, tôi lại quên mất, nhưng bây giờ có thể trước tiên không nói cái đó sao?" Về mặt cô như đưa đám "Máy bay làm sao vậy? Làm sao vẫn rung lắc như vậy? Có phải. sắp. sắp rơi xuống hay không?"

Ông trời tại sao không công bằng như vậy, hạnh phúc của cô cũng quá ngắn ngủi rồi.

"Tôi cho là lá gan của em rất lớn đấy." Diêm Đăng cười mỉm nói.

"Cái gì?" Hàm răng của cô đang run rẩy.

Nụ cười của anh càng sâu hơn. "Nếu không, làm sao lại dám cầu hôn với tôi chứ?"

"Tôi. tôi đâu có cầu hôn anh?" Cô lắp bắp nói: "Tôi là. Có lòng tốt cứu vớt anh, nếu không anh sẽ bị ma nữ vây khốn, rất đáng thương. Tôi. Không nhìn được người khác đáng thương nhất."

Chẳng qua, sau khi bị anh đòi lực chú ý đi, cô hình như không sợ nữa.

Cô ngược mắt nhìn anh đầy cảm kích.

Người đàn ông hoàn mỹ như anh, tại sao Bạch Nhã Hân lại không biết quý trọng? Nếu như anh thật sự là lão công của cô thì tốt biết bao.

Không cần tham lam hơn nữa, Thành Hiểu Vũ, cô tự nhủ, ít nhất bây giờ người đang ở bên cạnh anh là cô, như vậy là đủ rồi.

Mấy phút sau, thân máy bay bay qua vùng rối loạn, khôi phục trạng thái bay vững vàng, cô cũng ngưng ngừng tiếp tục nắm lấy tay anh, cũng không dấu vết buông lỏng ra.

Ngược lại anh vẫn không có buồng vai cô ra, dựa vào anh như vậy, cô cũng bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

Buổi chiều đầu tiên trên đảo Bali, Hiểu Vũ bởi vì các loại nhân tố hưng phấn cùng khẩn trương quá độ, cộng thêm không quen khí hậu cùng lần đầu tiên xuất ngoại mà ngã bệnh.

Cô nóng sốt, lúc thì rét run, lúc thì cả người nóng lên toát mồ hôi, nằm trên chiếc giường trong một biệt thự xa hoa không thể động, không đi đâu được, Diêm Đăng mời một bác sỹ gốc Hoa rất nổi danh đến khám và kê đơn thuốc cho cô.

"Mẹ." Ở trong mộng cô thấy người mẹ đã qua đời, cô đuổi theo thế nào cũng không đuổi kịp, vẫn cứ ở sau lưng mẹ, mở mắt liền thấy đôi mắt lo lắng của Diêm Đăng.

"Cô cảm thấy như thế nào?" Anh nhanh chóng nói: "Bác sỹ vừa châm cứu giúp cô hạ sốt, nếu rất không thoải mái, chúng ta sẽ đến bệnh viện ngay."

Dáng vẻ cô tìm mẹ trong mơ khiến anh rất đau lòng, anh càng cảm thấy có lỗi, một cô gái tốt như vậy, thế mà anh lại lợi dụng cô.

"Thật xin lỗi, còn khiến anh phải chăm sóc tôi." Hiểu Vũ hít hít lỗ mũi, bức nước mắt đã tràn đầy vành mắt lại, thân thể ớn lạnh đau đớn cho cô có cảm giác muốn khóc, bình thường cô không yếu ớt như vậy.

"Đồ ngốc, chồng chăm sóc cho vợ là chuyện thiên kinh địa nghĩa, nói xin lỗi gì chứ." Diêm Đăng nhẹ nhàng lau giọt nước mắt trên má cô đi, cố ý nói như vậy, hi vọng cô có thể phá nước mắt mỉm cười.

Trong khoảng thời gian chuẩn bị hôn lễ này, giữa bọn họ đã sinh ra một chút biến hóa, bởi vì có quá nhiều việc cần làm việc cùng nhau, bọn họ có cơ hội thường xuyên ở bên nhau.

Sau đó, anh phát hiện cảm tình của Hiểu Vũ đối với anh.

Trước tiên không nói anh cũng không tri động như vậy, thật ra thì Hiểu Vũ cũng hoàn toàn không biết che giấu tình cảm, cho nên anh không khó phát hiện ra, trước kia không phát hiện là bởi vì lực chú ý của anh hoàn toàn không đặt trên người cô!

Sau khi anh phát hiện tình cảm của Hiểu Vũ đối với mình, anh cũng không có biện pháp sẽ coi cô như một đối tượng kết hôn theo kế ước hôn nhân đơn thuần nữa rồi.

Đồng thời, cũng tìm ra lời giải nguyên nhân thật sự vì sao cô nguyện ý vì tiền mà ký kế ước hôn nhân với anh.

Thì ra không phải là vì tiền, mà vì yêu, cô yêu anh, không biết đã bao lâu.

Sau khi biết được, tim anh bị bóp nghẹt không nói lên lời, cảm thấy cô thật ngốc, mà mình có tài đức gì để cô trả giá như vậy chứ?

"Tôi cũng không phải vợ thật sự của anh." Hiểu Vũ lộp bộp nói xong, trong lòng có loại cảm xúc ê ẩm sấp sấp luẩn quẩn không đi, lúc đang bị bệnh cảm thụ đặc biệt rõ ràng, uống phí bình thường cô đều đem bán thân như nữ siêu nhân mà huấn luyện, như vậy mới có thể chăm sóc một nhà già trẻ.

"Cho dù cô nói thế nào, thì bây giờ trên mặt luật pháp, cô chính là người vợ duy nhất của tôi, điểm này thì em không cách nào phủ nhận rồi chứ!" Ánh mắt dịu dàng của Diêm Đăng dừng lại ở trên mặt cô.

"Tôi không nghĩ phủ nhận." Giọng nói của cô nhỏ như muỗi kêu, nhịp tim như đánh trống.

Tại sao anh lại nhìn cô như vậy chứ, như vậy, cô sẽ nghĩ linh tinh.

"Chờ chút nữa uống thuốc rồi nghỉ ngơi tiếp, bác sỹ nói cô cần nghỉ ngơi đầy đủ, bởi vì chuẩn bị kết hôn quá mệt mỏi, lại không hợp khí hậu nên mới bị bệnh."

Đội uống thuốc, cô lại hỗn loạn ngủ thiếp đi.

Cả đêm cô sốt lại hạ sốt lại hạ, Diêm Đăng cả đêm không chợp mắt mà chăm sóc cô.

Không biết đã trải qua bao lâu, cô miệng khô lưỡi khô mà tỉnh lại, thấy ngoài cửa sổ trời đã tờ mờ sáng, Diêm Đăng đang ngủ thiếp ở trên ghế quý phi bên cạnh giường.

Đây coi là cái gì? Một tuần trắng mặt tốt đẹp đều bị cô làm hỏng, cô đúng là một tai họa!

Cô cho là nghỉ ngơi một ngày sẽ chuyển biến tốt, không ngờ ngày thứ hai bệnh tình của cô lại nặng hơn, ngoại trừ sốt cao kéo dài, còn không ngừng ho khan.

Trong mộng còn thấy rất lạnh, vào nửa đêm cô bừng tỉnh.

"Mẹ, con lạnh quá nha. Con sắp chết. Sắp đi tìm mẹ."

Hiếu Vũ mở nửa tròng mắt, đèn trên tường tán ra bóng vàng mềm mại, tay của cô bị một bàn tay mạnh mẽ có lực nắm lấy.

"Tôi có thể lên giường ôm em ngủ sao?" Diêm Đằng hỏi cô.

Cô giật mình."Không. Không được, anh cách tôi xa một chút, sẽ lây cho anh."

"Anh không sợ."

Anh lập tức lên giường, ôm chặt cô vào trong ngực.

Cô khẽ than, không tự chủ được tiến gần vào trong ngực anh.

Lòng ngực thật thoải mái, một nơi thật an toàn, biết rõ nên đuổi anh đi, cô lại luyến tiếc, cô thật ích kỷ?

Diêm Đằng ôm cô, cảm nhận được đôi tay cô vòng chặt thắt lưng của anh không muốn xa rời, anh không kiềm hãm được hôn lên tóc của cô một cái, cô giống như một con mèo nhỏ chui sâu vào trong lòng anh.

Cơ thể con gái mềm mại của cô cọ sát thân thể của anh, anh lại sinh ra phản ứng của một người đàn ông với một người phụ nữ, dục vọng lôi kéo thần kinh của anh, dục vọng đàn ông phía bụng dưới của anh trở lên cứng rắn.

Trong nháy mắt, ngọn lửa dục vọng thiêu đốt phần bụng dưới của anh, tay của anh bắt đầu từ từ vuốt ve qua mông của cô, phần da thịt mềm mại trơn nhẵn của cô ở giữa lưng và eo, cuối cùng che ở bầu ngực đầy đặn của cô, anh biết mình đang làm cái gì, cũng biết không nên, nhưng là anh muốn cô, cảm giác này quá cường liệt rồi.

Khi tay của Diêm Đằng chậm rãi vuốt ve bộ ngực của cô, Hiếu Vũ cảm thấy tim đập mạnh huyết mạch căng phồng, hô hấp của cô nhanh hơn, cả người nóng lên, khát vọng chuyện sẽ xảy ra sau đó.

Nhưng, không có tiếp theo.

Nàng không biết tại sao anh ngừng lại, nhưng hô hấp của anh rất trầm trọng, thân thể căng cứng, hiển nhiên đang cực lực khắc chế bản thân.

Cô thật hy vọng anh không cần khắc chế bản thân như vậy, cô nguyện ý trở thành người phụ nữ của anh! Cho dù chỉ một lần cũng được.

Tay Diêm Đằng lặng lẽ dời khỏi bầu ngực nhạy cảm của cô, biến thành đơn thuần ôm lấy cô, hơn nữa chỉ là nhẹ nhàng ôm lấy, thậm chí cô còn cảm thấy giữa bọn họ còn có một khoảng cách một centimet, mà thân thể của anh cứng rắn giống như hòn đá.

Cô không khỏi thở dài trong lòng.

Mặc kệ cô khát vọng thế nào, mong đợi ra sao, anh vẫn rút lui, là bởi vì trong lòng của anh vẫn không bỏ được Bạch Nhã Hân sao?

Cô, nên biết thỏa mãn.

Cô sẽ không quên đêm nay .

Kết quả, Hiếu Vũ bị bệnh năm ngày, cả người gầy đi trông thấy, Diêm Đằng lui ngày về nước.

Ngày thứ sáu, tinh thần của Hiếu Vũ tốt hơn nhiều, biết mình thế nhưng bị bệnh năm ngày, còn làm hại bọn họ không để trở lại Đài Loan đúng hẹn, cô vô cùng ảo não.

"Tôi hại anh lỡ việc rồi." Cô than thở, sợ anh cảm thấy cô phiền toái, vốn dĩ cô muốn làm một quả vui vẻ, lại trở thành một quả mướp đắng rồi.

"Đừng nói lời như vậy, công việc chẳng lẽ có thể quan trọng hơn thân thể của cô sao?" Diêm Đằng nhìn cô, thấy sắc mặt của cô khôi phục đỏ thắm, thì anh rất yên tâm

Mấy đêm trước, nhìn cô bệnh nặng như vậy, anh vẫn rất lo lắng, lại nghe thấy thời gian trước có du khách bị lây bệnh kiết lỵ tập thể ở đây, anh vẫn luôn lo lắng không cách nào để xuống được.

Bây giờ anh có thể an tâm rồi, nhìn nụ cười của cô đỏ thắm như vậy, ý tưởng của anh cũng có chút thay đổi, nếu như cô có năng lực vì anh mà đưa ra

khế ước kết hôn, như vậy anh có thể vì cô mà làm gì đây.

"Hiện tại tôi đã tốt rồi, anh mau sắp xếp một chút, chúng ta nhanh chóng trở về đi!" Cô thúc giục, chỉ sợ mình sẽ liên lụy tiến độ công việc của anh, gây rắc rối cho anh.

Mặc dù bọn họ chỉ là khế ước kết hôn, cô vẫn suy nghĩ muốn làm người vợ hiền của anh.

"Anh đều sắp xếp xong xuôi hết rồi." Nụ cười của Diêm Đằng viết ở đáy mắt. "Nhưng không phải trở về, mà tiếp tục lưu lại chơi, chúng ta ở đây chơi thêm mấy ngày nữa rồi trở về."

Hiệu Vũ kéo dài lỗ tai. "Cái gì? Anh nói cái gì?"

Anh không phải là người từ trước tới giờ luôn lấy công việc làm trọng sao? Làm sao sẽ an bài như thế? Cô cho là anh vội vàng phải trở về, nhưng bởi vì bệnh tình của cô nên mới không thể làm gì mà lưu lại.

Nhưng bây giờ anh lại nói: không trở về, muốn lưu lại chơi.

"Tiếng Trung của anh khó hiểu như vậy sao?" Anh khẽ mỉm cười. "Anh cũng không muốn em đối với cái nơi được coi là Thiên đường nghỉ ngơi này, ấn tượng cũng chỉ có nằm ở trên giường ngả bệnh mà thôi."

Trong nháy mắt, tâm trạng của Hiệu Vũ vui mừng đến phát run, cô vui mừng nhìn anh, không xác định hỏi: "Nhưng. Thật có thể không? Công ty làm thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Đau Lòng Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Chương 4: (2)

Khóe miệng Diêm Đằng hơi nâng lên, một vẻ không thêm đề ý. "Chuyện của công ty anh đều đã an bài hết rồi, nhưng nếu như em muốn trở về như vậy, vậy chúng ta đi trở về."

"Không có, không có đâu..., ai nói muốn đi trở về? Em không muốn trở về chút nào!" Hiệu Vũ lớn tiếng mà nói.

Diêm Đằng nghe vậy cười.

Cô lấy tay che mặt, khó được xấu hổ nói: "Đây là lần đầu tiên em xuất ngoại, dĩ nhiên muốn chơi nhiều mấy ngày. Tóm lại, cảm ơn anh, Tổng giám đốc."

"Còn Tổng giám đốc?" Anh trêu ghẹo nói: "Nơi này không có người khác, có muốn thử gọi anh là ông xã một chút hay không, nếu không sau khi về nhà nhiều tai mắt, anh sợ em không cần thận lại bật thốt lên Tổng giám đốc, mấy người chị Lâm sẽ nghi ngờ."

Hiệu Vũ le lưỡi một cái. "Nói cũng phải."

Cô cũng không thể bảo đảm mình sẽ không giống như lời anh nói, vẫn nên luyện tập một cái tương đối an toàn.

"Như vậy hiện tại gọi thử đi, gọi anh là ông xã." Anh dùng ánh mắt khích lệ nhìn cô.

Mặt của Hiệu Vũ nóng lên, cô lắp bắp kêu, "Ông xã ——"

Sau khi gọi xong, bên tai cũng nóng lên theo.

Đáng chết! Cô cần ngầm luyện tập thêm, nhưng muốn thoải mái gọi anh là ông xã vẫn rất khó chịu.

Anh thì đơn giản hơn nhiều, chỉ cần từ thư ký Thành biến thành gọi tên cô là được rồi.

Nhưng, bọn họ như vậy cũng có tiến triển rồi, thay đổi cách xưng hô, tự nhiên cảm giác cũng không giống nhau, trở nên càng thân mật hơn rồi, cộng thêm một đêm kia.

Ồ! Một đêm kia, cái đêm anh ôm cô chìm vào giấc ngủ đó. Mặc dù bọn họ cũng không có nhắc đến, nhưng quả thật đã xảy ra!

Cho tới bây giờ, cô vẫn không quên được cảm giác anh vuốt ve cô, chỉ cần nghĩ đến, cô sẽ mặt đỏ tim đập, nếu như đúng lúc anh ở trước mặt cô, thì cô sẽ lập tức cúi đầu xuống không dám nhìn anh.

Cô sẽ không cho là anh yêu cô, đây chẳng qua là dục vọng của một người đàn ông với một người phụ nữ, một phản ứng sinh lý rất đơn thuần, bởi vì ở trên giường, hai người lại ôm nhau quá chặt, cho nên anh mới có phản ứng.

Cho dù chỉ đơn giản là cơ thể cần cô, cô cũng bằng lòng.

Vấn đề là, anh không cho cô cơ hội hiến thân, bởi vì anh không yêu cô, cô không phải người vợ chân chính của anh, cô ngay cả tư cách hiến thân cũng không có, lòng cô vì vậy mà đau đớn.

Thì ra trở thành vợ của anh, cô cũng không cảm thấy thỏa mãn, cô lại tham lam hơn nữa, cô muốn có được tình yêu của anh, cô khát vọng được anh yêu thật lòng.

"Ông Diêm, bà Diêm ——" bên ngoài, quản gia tư nhân của biệt thự biết nói tiếng Trung tới gõ cửa. "Com trưa của hai vị đã chuẩn bị tốt, mời đi ra dùng com."

Hiệu Vũ nhảy dựng lên, cô nghe được hai chữ com trưa. "Mặc dù tiếng Trung của ông ta rất không tiêu chuẩn, nhưng ông ấy gọi chúng ta ăn com đúng không?"

Mấy ngày nay cũng không có khẩu vị, cũng không ăn cái gì nhiều, cô chợt cảm thấy bụng đói kêu vang, thực sự đói bụng.

Đi ra khỏi phòng, bọn họ dùng com ở bên bể bơi, quản gia ở một bên phục vụ, đầu bếp tay nghề tuyệt vời trực tiếp nấu những món ăn ngon tại chỗ cho bọn họ.

"Em cảm thấy mình thật giống như quý phu nhân vậy." Cầm bộ dao nĩa làm bằng bạc, thưởng thức món ăn ngon được xử lý đẳng cấp, cây dừa bên hồ bơi chấp chòn, gió nhẹ khẽ thổi, Hiệu Vũ thỏa mãn nói.

Diêm Đăng liếc cô cười. "Em đúng là Quý phu nhân mà, hiện tại em là phu nhân Tổng giám đốc của Công ty Xây dựng Thiên Mạc, tương lai sẽ là phu nhân Tổng giám đốc."

Bởi vì vấn đề về Thuế, cha anh để lại tập đoàn Thiên Mạc, trước mắt do ông chú lớn tuổi của anh giữ chức tổng giám đốc, mà hai năm sau anh sẽ tiếp nhận chức vị tổng giám đốc, những điều này đã được lập kế hoạch rồi.

Hiệu Vũ chắc lưỡi hít hà tròn to hai mắt. "Phu nhân Tổng giám đốc."

Không ngờ Thành Hiệu Vũ cô cũng có một ngày lên làm phu nhân của Tổng giám đốc, thật sự là không ngờ.

Nhưng, khế ước của bọn họ khi nào sẽ hủy bỏ đều dựa vào một câu nói của anh, nàng không biết mình có ở bên cạnh anh đến "Tương lai" lúc làm phu nhân của Tổng giám đốc hay không.

Mà cái ngày anh tiếp nhận chức vụ Tổng giám đốc kia, người phụ nữ bên cạnh anh có còn là cô hay không? Nếu như không phải là cô, thì là ai đây?

Hiệu Vũ cho là Diêm Đăng ở lại trên đảo nhiều lắm cũng chỉ 2, 3 ngày thôi, không ngờ bọn họ đã lưu lại 1 tuần.

Anh mời Michael một hướng dẫn viên du lịch địa phương biết nói tiếng Hoa, mỗi ngày đều đi thăm quan 1 -2 điểm thăm quan, xem miếu thần biển một chút, lại đi dạo bộ, có lúc ra biển đến một hòn đảo nhỏ khác, thời gian còn lại bọn họ dùng để hưởng thụ nhiều loại SPA cùng Vil-la bãi biển cảnh đẹp không gì sánh được.

Hôm nay Michael sắp xếp chèo thuyền du ngoạn, Hiệu Vũ rất hưng phấn, còn chưa lên đường đã rù rì rù rì không ngừng, đến nơi chèo thuyền du ngoạn thì ánh mắt càng tỏa sáng lấp lánh.

"Em muốn chèo thuyền du ngoạn đến vậy sao?" Diêm Đăng cười nhìn cô, tâm tình cũng tốt hơn theo.

Bạch Nhã Hân không thích hoạt động ngoài trời, cô ấy chỉ thích hưởng thụ cảm giác của một khách quý mua đồ ở trung tâm thương mại có điều hòa đầy đủ, cũng chỉ có số tiền lớn trong tài khoản có thể làm cho mắt cô ấy lóe sáng.

Rõ ràng Hiệu Vũ và Bạch Nhã Hân là 2 người phụ nữ khác nhau, sợ rằng Hiệu Vũ vĩnh viễn cũng không hiểu, tại sao chiếc túi xách trong tay Bạch Nhã Hân phải giá trị bằng một chiếc xe, cũng sẽ không hiểu tại sao có người sẽ dùng nhiều tiền như vậy đi mua một cái túi xách, sau đó qua một mùa lại gác nó vào xó.

"Ah."

Huấn luyện viên chèo thuyền du ngoạn đang giảng kỹ xảo cùng quy tắc của thuật chèo thuyền du ngoạn, vốn dĩ Hiệu Vũ đang nghe rất chuyên tâm, nhưng một đội nam nữ trẻ tuổi vừa bước xuống đã hấp dẫn lực chú ý của cô.

"Sao vậy? Có người em quen biết sao?" Diêm Đăng nhìn theo ánh mắt vừa mừng vừa sợ của cô, trực giác cái người trẻ tuổi cao nhất trong đội ngũ chính là cái người mà cô đang nhìn, khuôn mặt của cô đồ ung một cách khả nghi.

"Nhìn thấy. Ách, một người bạn học thời cấp 2." Cô nhìn đối phương giống như bị thôi miên vậy.

Trái đất này thật nhỏ, thật không nghĩ tới sẽ nhìn thấy Trác Thiếu Nghĩa trên đảo Bali này, thời cấp hai cô thầm mến anh ấy 3 năm, đã từng viết thư tình muốn đưa cho anh ấy, nhưng cuối cùng bị bản thân vứt đi, không dám đưa cho anh, đúng là nhất gan.

Chẳng qua, anh ấy vẫn đẹp trai như trước, có phải lại cao thêm hay không? Cái cô gái da trắng trắng đó là bạn gái của anh ấy sao? Hai người thật đúng là xứng đôi, giống như kim đồng ngọc nữ vậy.

"Chỉ như vậy thôi sao? Chỉ là bạn học?" Diêm Đăng nhú mày nhìn cô, ánh mắt dao động giữa hai người, phát hiện hai mắt người tuổi trẻ kia cũng nhìn Hiểu Vũ nhiều hơn hai lần, hiển nhiên cũng nhận ra cô.

"Ách ——" Hiểu Vũ đỏ mặt, lấp ba lấp bắp nói: "Ách —— cái đó —— trước kia em đã từng thích anh ấy."

Bất luận kẻ nào bị nhìn chằm chằm dưới ánh mắt đó của Diêm Đăng đều không thể nói láo, dù là nói thật, trái tim cũng sẽ đập loạn, giống như làm chuyện gì xấu vậy.

"Cậu ta cũng thích em?" Diêm Đăng chậm rãi mở miệng, một dòng cảm xúc buồn buồn lan ra từ đáy lòng.

"Làm sao có thể?" Nhớ tới những chuyện đã qua, ký ức thầm mến quá rõ nét rồi, mặt của Hiểu Vũ hồng như trái cà chua chín.

Có một năm vào ngày lễ tình nhân của phương Tây, cô còn tiết kiệm mua một cái chocolate tặng cho cậu ấy, kết quả nhìn thấy trong ngăn kéo của cậu ấy chất đầy keo chocolate của các nữ sinh tặng, mỗi một hộp đều được bọc gói tinh xảo, chỉ có cái của cô là nhỏ nhất, không có bao gói, không bắt mắt nhất.

Ah, cô chợt phát hiện, hình như mình rất sợ trường thầm mến rồi? Luôn yên lặng thầm mến, hơn nữa còn lâu dài giống như bình sặc ắc quy vậy, đây coi là chuyện tốt hay là chuyện xấu?

Cũng không thể coi là chuyện tốt rồi, thầm mến luôn có kết quả không bệnh mà mất khá nhiều.

Bắt đầu chèo thuyền du ngoạn, vốn dĩ cô nhao nhao muốn thử, lại bị sự xuất hiện của Trác Thiếu Nghĩa quấy rối, cả người vui lấp trong ký ức quá khứ.

Ký ức của vài năm thanh xuân tuổi trẻ, thật là đẹp, khi đó ba cô còn có công việc lương rất tốt, mẹ còn chưa bị bệnh, ông nội cũng không bị xơ gan, cho nên cô còn có tâm tình mà thầm mến cậu ấy, thấy Trác Thiếu Nghĩa khiến cho cô nhớ tới gia đình hạnh phúc mỹ mãn lúc đó.

Cho đến khi chèo thuyền du ngoạn kết thúc, cô và Diêm Đăng cùng với bốn khách du lịch vùng chèo thuyền du ngoạn cùng nhau xuống khỏi thuyền, cô mới nhìn thấy trên cằm Diêm Đăng có vết xước.

Trên bờ sông hai bên có thật nhiều cành cây nhô ra phía ngoài mặt nước, nước lại chảy xiết, có thể lúc đi qua không kịp tránh nên bị quẹt vào.

"Cằm của anh bị thương."

Cô vươn tay muốn nhìn rõ thương thế của anh, thế nhưng anh lại nghiêm mặt tránh đi.

"Không việc gì." Diêm Đăng nguội lạnh nói.

Hiểu Vũ hơi sững sờ.

Sao vậy? Anh đang tức giận sao? Sắc mặt sao lại âm trầm như vậy?

Kỳ quái, cô có chọc giận anh sao?

Trước khi chèo thuyền du ngoạn không phải vẫn còn vui vẻ sao? Bọn họ còn nói nói cười cười cùng nhau hưởng dụng bữa ăn nội tạng vịt nổi tiếng của địa phương mà, cũng nói buổi tối muốn đi xem hoa hậu nam, thế nào mà sau một chuyến chèo thuyền du ngoạn, trong mắt của anh đầy tức giận khiến người khác nhìn mà sợ như vậy.

Chẳng lẽ, là du khách cùng chèo thuyền du ngoạn không cẩn thận chọc giận anh?

Nàng không khỏi nhìn về phía hai đôi vợ chồng trung niên này, mặc dù người ta đều có vẻ thành thực đôn hậu, nhưng cô quyết định xem bọn họ là đầu sỏ gây ra chuyện, nhất định là Diêm Đăng giận bọn họ, không phải cô.

Trở lại mặt đất bằng phẳng, Michael đã ở đó chờ bọn họ rồi, một lát sẽ đưa bọn họ đi một quán cà phê bên cạnh bãi biển Kim Balan để bọn họ nhàn nhả uống trà chiều.

Bọn họ đến phòng tắm rửa lột mái cỏ thay đổi quần áo ướt, tắm rửa một phen, lại thay vào quần áo khô đã chuẩn bị trước.

Hiểu Vũ ra khỏi phòng tắm nữ, đúng lúc Diêm Đăng cũng bước ra khỏi phòng tắm nam.

Gian phòng này rất có phong tình của hội quán Nam Dương bị mây gốc đại thụ bao quanh, không có ai sử dụng thì có vẻ hết sức u tĩnh, mà lúc này cũng chỉ có hai người bọn họ sử dụng, khách du lịch tự do cùng đi tắm với bọn họ đã cưỡi xe máy đi rồi.

"Chờ một chút, em bôi thuốc giúp anh." Hiểu Vũ vội vàng tìm kiếm trong túi y tế nhỏ, sau khi tìm được, mở hộp thuốc ra.

Anh rất cao, cô kiễng chân lên, tỉ mỉ thoa thuốc lên vết thương trên cằm anh, hai người vì vậy mà rất gần nhau.

Diêm Đăng cảm giác nhịp tim bỗng tăng tốc, vượt qua tốc độ mà anh nghĩ, hơi thở con gái của cô ở trong khoảng khắc bao vây lấy anh.

Anh cúi đầu nhìn cô, thấy khuôn mặt cô bởi vì chèo thuyền du ngoạn mà đỏ ửng, ẩm ướt tóc dài phủ trên vai, hơi rối loạn, chiếc váy hai dây hoa nhỏ dài đến gối trên người cùng đôi dép bãi biển màu hồng đều được mua ở đây, vô cùng thích hợp với cô, hơn nữa bây giờ nhìn lại cực kỳ khiến người yêu.

Một tháng trước, nếu nói anh sẽ vì một người đàn ông Thành Hiểu Vũ thăm mền thời cấp 2 mà ghen hờn dỗi, anh tuyệt đối sẽ không tin, nhưng bây giờ.

Anh thỉnh thoảng kéo Hiểu Vũ không hề có chuẩn bị vào trong ngực, làm cho hộp thuốc trong tay cô cũng rơi mất.

Hiểu Vũ hốt hoảng ngược mắt lên, đôi môi hé mở còn chưa kịp nói, thì đã bị Diêm Đăng hôn lên.

Thân thể của anh hoàn toàn làm theo bản năng cùng ý nguyện của bọn chúng, môi lưỡi của anh dây dưa với Hiểu Vũ theo một phương thức từng phật, làm cổ họng của cô căng thẳng, gần như sắp không thể hô hấp.

Hiểu Vũ chưa từng bị hôn, chưa từng có kinh nghiệm với chuyện như vậy, giống như đang nằm mộng vậy.

Đầu lưỡi của Diêm Đăng đẩy tách hàm răng của cô ra, anh tiếp tục hôn cô, bừa bãi hút lấy, gặm cắn, dây dưa, mất hồn mà sâu xa, dục vọng nóng rực làm cho da anh giống như sẽ nóng lên, cô cũng giống vậy.

Thật lâu sau, cuối cùng anh cũng buông môi cô ra, nhất thời Hiểu Vũ cảm thấy mình mềm nhũn, giống như lúc nào cũng có thể sẽ ngã xuống.

Tay Diêm Đăng giữ chặt eo cô, vẻ mặt anh khiến cho cô cảm thấy hưng phấn, mê mẩn, hoa mắt chóng mặt, cô muốn biết tại sao anh lại hôn cô, anh. . . . Thích cô sao?

"Hello, hai vị có thể lên đường được chưa?"

Xa xa, Michael đang gọi bọn họ, bọn họ mới như tỉnh khỏi cơn mơ tách nhau ra.

Diêm Đăng hít một hơi thật sâu, anh dẫn đầu đi về phía Michael.

Hiểu Vũ cảm thấy một trận thất vọng.

Bọn họ lại đi đường nấy rồi sao?

Như vậy, nụ hôn nóng bỏng cuồng nhiệt như cơn bão vừa trải qua vừa rồi là gì chứ? Không phải là đại biểu rằng anh cũng có cảm giác với cô, cho nên mới hôn cô sao?

Nhưng, tại sao anh ngừng lại?

Trong lúc Hiểu Vũ mang theo đầy bụng nghi ngờ, không rõ tình huống đi đến bên cạnh Diêm Đăng thì Diêm Đăng bỗng nhiên đưa tay ra nắm tay cô.

Sâu trong nội tâm của Hiểu Vũ nổi lên một dòng cảm xúc vui vẻ, cô cố ý bước nhanh hơn đuổi theo bước chân của anh, miệng nhẹ nhàng hát ca.

Đã nói, đám cưới giả cũng sẽ có hạnh phúc thật sự, bọn họ có thể dứt khoát làm giả thành thật hay không?

Bạn đang đọc truyện *Đau Lòng Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chương 5

Kỳ nghỉ tuần trăng mật bước vào ngày thứ 18, hàng ngày bọn họ đều ngủ đến khi tự nhiên tỉnh lại, hưởng thụ bữa ăn sáng cao cấp do đầu bếp nấu nướng tại hiện trường rồi mới lên đường, buổi tối đương nhiên cũng là thích mấy giờ nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi.

Hiểu Vũ yêu nơi này vì khắp nơi đều có thể thấy được hoa mào gà, ngày ngày gài một đóa ở bên tai, ngửi thấy mùi thơm thoang thoảng này, cảm giác như mình đang ở trên Thiên đường.

Diêm Đăng nhìn rõ sự vui vẻ của cô ở trong mắt, anh bình tĩnh lợi dụng lúc cô ở SPA hoặc thời gian ngủ để xử lý công việc qua chat webcam, mục đích chỉ có một - kéo dài kỳ nghỉ trăng mật của bọn họ.

Anh đang chiều cô, mặc dù anh cho là mình không cố ý, nhưng đúng là anh đang làm như vậy.

Giữa bọn họ, sau cái đêm vuốt ve cùng lần hôn cô đó, liền trở nên có chút biến hóa vì điều.

Có một đêm, anh tắm xong đi ra khỏi biệt thự, nhìn thấy cô mặc một chiếc váy liền thân đang ngâm nga một bài hát, khiêu vũ dưới ánh trăng, thật ra thì chỉ đang xoay vòng vòng mà thôi, sau đó cô còn bị giẫm lên váy dài của mình mà ngã, thế nhưng anh lại hi vọng cô có thể tiếp tục nhảy múa, mà anh vẫn có thể tiếp tục nhìn cô.

Trên thực tế, anh thường không chú ý bất gặp hình ảnh cô đang nhìn lên anh, cô cho là anh không phát hiện, nhưng anh đều biết, bởi vì đó là một gương mặt tràn đầy tình yêu.

Biết tình cảm của anh đối với anh lại sâu đậm như vậy, anh không phải là không có cảm giác, tim của anh yên lặng đáp lại cô, cũng không tự giác chú ý tới cô, huống chi đêm hôm đó.

Ngay cả khi bọn họ đều không nhắc đến, nhưng anh biết đêm hôm đó có tồn tại, đương nhiên cô cũng biết, anh không kiềm chế được, vượt qua ranh giới vuốt ve cô, nhiều loạn lòng của chính anh, chắc chắn cũng làm rối loạn lòng của cô.

Cô run rẩy trong tay anh, phản ứng này làm cho lúc đó anh rất hưng phấn, sau đó rất hối hận, một phần trong lòng anh bởi vì cô mà có sự biến hóa, cho là kiếp này chỉ có một người phụ nữ là Bạch Nhã Hân, Hiểu Vũ không hề báo động trước đã xâm nhập vào thế giới tình cảm của anh.

Nếu như biết tình cảm của cô đối với anh sớm một chút, anh sẽ không đồng ý làm kẻ ước hôn nhân với cô, như vậy thì quá tàn nhẫn đối với cô, anh thà rằng hôn nhân của hai người chỉ là giao dịch tiền bạc đơn thuần, hiện tại anh cảm thấy rất có lỗi với cô.

Buổi tối anh đi men theo nhà kính trồng hoa trở về biệt thự, không muốn làm cho Hiểu Vũ phát hiện anh đang âm thầm xử lý công việc, anh đều rời khỏi biệt thự Hoa lan mà bọn họ đang ở đến phòng chuyên dụng riêng cho khách quý của khu du lịch để liên lạc với các nhân viên quản lý của công ty.

Anh vốn nghĩ Hiểu Vũ vẫn còn đang ở Spa chưa trở lại, lại thấy cô đang trong bể bơi.

Nửa người trên của cô lơ lửng trên mặt nước, lưng biếng khẽ dựa lên thành của hồ bơi, trên người mặc một bộ bikini màu lửa đỏ in hoa, càng làm nổi bật làn da như tuyết của cô, cả người tỏa ra ánh hoàng quang khiến mọi người mờ mắt.

Vậy mà, bên hồ bơi có một người đàn ông trẻ tuổi anh tuần lần da ngăm đen đang nửa ngồi nửa nằm cười nói với cô, không chỉ như thế, đối phương còn đang thu tay từ mép tóc của cô, hành động thân mật này khiến nụ cười đầy mắt của anh hoàn toàn biến mất rồi.

Đáng chết! Bộ đồ bơi gợi cảm trên người cô ở đâu ra vậy? Cô đang quyến rũ đàn ông sao?

Trên mặt cô lúm đồng tiền như hoa, người thanh niên kia nhìn cô không chớp mắt, anh tin tưởng cảnh xuân trên ngực cô cũng bị người thanh niên kia thấy hết, trong nháy mắt anh cảm thấy cực kỳ giận dữ.

Bọn họ ở trong khu biệt thự cao cấp của tập đoàn khách sạn nổi tiếng quốc tế, mà biệt thự Hoa Lan lại là biệt thự cao cấp nhất trong khu du lịch, bình thường chỉ có thời gian quy định thì có quản gia, đầu bếp và nhân viên phục vụ đến, không nên xuất hiện người ngoài mới đúng chứ.

Cho nên, người đàn ông kia là do cô tìm đến sao? Thừa dịp lúc anh không có ở đây tìm đàn ông đến sao?

Anh bước nhanh đi tới.

"Anh ta là ai?" Diêm Đằng lần lượt nhìn chăm chú vào hai người bọn họ, trong lòng mắt tỏa ra lửa giận giống như bắt quả tang được vợ yêu đường vụng trộm vậy, bộ ngực đầy đặn của cô khiến anh rất tức giận.

"A, anh đã về rồi." Hiểu Vũ ngược mắt nhìn anh, giải thích: "Anh ta hình như bị lạc đường, không tìm được phòng của anh ta."

Không đợi Hiểu Vũ nói xong, Diêm Đằng đã cắt lời cô, "Vậy tại sao vừa rồi anh ta lại vuốt tóc em?"

"Hình như anh ta nói có con muỗi đậu lên tóc em."

Hiểu Vũ còn chưa giải thích xong, Diêm Đằng đã không khách khí kéo ngay người thanh niên trẻ tuổi lên, dùng tiếng Anh nói lời mời anh ta rời đi đầy uy hiếp, đối phương thấy vẻ mặt anh xanh mét, hơi sợ hãi, rất thức thời nhanh chóng đi mất.

"Anh. . . . Anh đuổi anh ta đi sao?" Hiểu Vũ mở lớn hai mắt, kinh ngạc hỏi anh.

Anh không phải người không thông tính đạt lý như vậy mới đúng, có thể nói chuyện bình thường với đối phương, nhưng anh lại giống như xua đuổi người kia đi vậy.

"Đúng." Diêm Đằng vẻ mặt lạnh lùng, nhún hai hàng lông mày gọn gàng như đao lên. "Anh đuổi anh ta đi, có vấn đề sao?"

Hiểu Vũ ngậy người nhìn anh.

Anh đang tức giận, gân xanh trên trán mờ hồ nhảy lên.

Cô thật sự không hiểu lửa giận của anh từ đâu mà đến, nếu như là vì có người đi nhầm vào đây, thì cũng không khỏi chuyện bé xé ra to quá rồi.

Nhưng, giờ phút này anh giống như một bức tượng đá lạnh lẽo, lại vừa giống như một ngọn núi lửa sắp phun trào, đồng thời dung hợp giữa băng và lửa, cô vẫn cảm thấy không nên trêu chọc anh thì tốt hơn.

Cô vội nói. "Không có, không có vấn đề."

Nghe xong câu trả lời của cô, Diêm Đằng xoay người rồi đi, thân thể cứng ngắt giống như một tảng đá di động vậy.

Hiếu Vũ vội vàng đi lên khỏi bể bơi, bọn họ còn phải đi ăn tối nữa!

Hiếu Vũ đuổi theo vào phòng khách của biệt thự, Diêm Đằng đã đi vào phòng rồi.

Cô đuổi theo vào phòng, còn chưa nghĩ ra phải giải quyết cơn giận của anh thế nào, anh bỗng nhiên xoay người, cô sợ hết hồn, thiếu chút nữa đụng vào anh.

Thân mình cô đến gần khiến anh cả người căng thẳng, đồ tắm ướt đầm dán sát lên người cô, những giọt nước chạy dọc theo cơ thể xuống, bởi vì khăn trương mà hô hấp dồn dập, bộ ngực của cô phập phồng, giống như đang biểu diễn sự kiều ngạo nữ tính của cô.

"Cái đó, chúng ta phải đi ăn tối sao?" Hiếu Vũ lắp ba lắp bắp hỏi.

Hai người đứng rất gần nhau, cô cảm thấy hơi thở của Diêm Đằng thổi lất phất ở môi cô, nhiệt độ cơ thể của anh vây quanh cô, làm trái tim cô nhảy lên kịch liệt.

Mặt khác, anh lại không nói lời nào, nguy hiểm nheo mắt lại, biểu hiện trên mặt giống như bầu trời sắp có bão táp, làm cô nhìn cũng thấy kinh hãi.

"Ách. Tại sao nhìn em như vậy?" Cô bị anh nhìn đến mức tay chân luống cuống.

Diêm Đằng nhíu mi tâm thật sâu.

Trong đôi mắt trong sáng mờ màng của cô không hề có chút cảm thấy lỗi lầm vì mình trêu chọc người đàn ông phạm tội, xem ra cô còn chưa ý thức được cơn giận của anh từ đâu mà đến.

Anh nhướn cặp mày sắc bén, nhìn cô mấy giây. "Làm sao em lại có loại đồ bơi này?"

Mấy ngày nay cô đều mặc loại áo tắm một mảnh rất bảo thủ, chẳng lẽ cô vẫn chuẩn bị hai bộ đồ bơi, chẳng qua là không mặc thôi?

"A ——" Mặt Hiếu Vũ đỏ lên. "Em mặc rất khó coi sao? Là quản gia lấy ra tặng cho em, nói là quà tặng dành cho khách hưởng tuần trăng mật VIP, anh cũng có một cái quần bơi cùng bộ, bởi vì ông ấy cứ một mực yêu cầu em thử xem có vừa người không, cho nên."

"Ý của em là, quản gia cũng đã nhìn em mặc bộ đồ bơi này rồi?" Lòng mày của Diêm Đằng lại tụ cùng một chỗ, ánh mắt rất âm u, nhìn chằm chằm cô.

Hiếu Vũ khăn trương liếm liếm môi, "Bởi vì nếu không vừa người thì sẽ phải đổi."

Bỗng nhiên trong lúc đó, động tác liếm môi của cô thúc đẩy mở chót dục vọng của anh, hơi thở của anh tiến đến gần, chọt lòi cô vào trong ngực, sét đánh không kịp bưng tai hôn lên đôi môi mềm mại của cô.

Nụ hôn bất ngờ khiến Hiếu Vũ ngẩn ngơ, đôi môi nóng bỏng của anh, trần trọc mát lạnh càng khiến cô không thể suy nghĩ gì được.

Trái tim của cô giống như đánh trống, mặc cho cơ thể nóng như lửa của Diêm Đằng ôm chặt lấy cô, mặc cho anh chiếm cứ môi lưỡi của cô giống như một cơn cuồng phong, ngay cả lưỡi của cô anh cũng không hề thả, dùng cách thức cô không thể nào tưởng tượng lần nữa dây dưa lưỡi của cô, cô vùng về nhưng nhiệt tình đáp lại anh, học theo cách thức của anh, mát lạnh đôi môi ướt mềm của anh.

Diêm Đằng đưa tay bóp chặt lấy hông của cô, thờ hồn hên áp sát vào cô cắn răng chịu đựng, da thịt trơn nhẵn của cô ma sát anh, cách một lớp quần áo bơi ướt đầm cùng phần da thịt trần trụi vùng bụng, bộ ngực đầy đặn của cô đè ép trước ngực anh, kích thích anh cuối cùng cũng bùng phát ra.

Anh hô hấp dồn dập ôm lấy cô, bước chân không ngừng xuyên qua hành lang, đi vào phòng ngủ mờ tối, dùng chân đóng cửa phòng lại.

Trong bóng tối mờ mờ, tim Hiếu Vũ đập lờ nhịp nhìn anh, đôi tay cô nói lỏng ôm cổ anh, gương mặt dán sát vào lồng ngực của anh, nghe rõ ràng tiếng tim đập kịch liệt của anh.

Diêm Đằng đặt cô ở trên giường, mới chỉ là như vậy, thân thể của cô đã mềm nhũn theo rồi.

Bỗng nhiên cô nghĩ đến những lời chị Lâm lên lút nói với cô.

Chị Lâm nói, trong nhà rất vắng vẻ, Diêm Đằng là con duy nhất của nhà họ Diêm, hi vọng cô nhanh chóng sinh một cậu bé trắng trẻo cho nhà họ Diêm,

làm cho trong nhà náo nhiệt một chút, cũng kéo dài hương khói cho nhà họ Diêm.

Lúc ấy cô còn rất bất đắc dĩ nghĩ, bọn họ sẽ không có quan hệ thân mật, làm sao sinh con trai được chứ

Mà bây giờ.

Bốn bề yên tĩnh như vậy, trái tim của cô giống như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Diêm Đăng đè lên thân thể của cô, lần nữa chiếm lấy môi của cô bằng tư thế của một con cuồng phong, anh ngổ ngược xâm chiếm môi lưỡi của cô, như muốn dung nhập cô vào trong cơ thể của mình.

D-I-I-E-N-D-A-A-N-L-E-Q-U-Y-D-O-O-N

Hiểu Vũ cảm giác vật cứng rắn của anh đang chống đỡ bên dưới cơ thể của cô, thân thể của anh ma sát trên người cô, trọng lượng cơ thể của anh khiến cô tâm đăng thần trí, mặt hồng tím đập, thân thể nóng lên, dục vọng thúc giục cô từ từ tách hai chân ra, để cho anh có thể ma sát phần mềm mại quan trọng của cô chính xác hơn nữa.

Anh treo ở phía trên cô, cơ thể cao lớn rắn rỏi đè ép ở giữa hai chân cô, hôn cô, đôi tay như có ý thức dao động ở bên hông cô, cách lớp vải của bộ đồ bơi mỏng manh vỗ về chơi đùa bộ ngực đầy đặn mềm mại cùng nụ hoa đã thẳng đứng lên của cô, không biết bao nhiêu lần, cuối cùng không thể tiếp tục chịu sự hành hạ ngọt ngào này, anh lột đồ bơi của cô ra.

Hiểu Vũ run lên một cái, lúc này hô hấp của cô dừng lại, mạch đập cùng trở lên cuồng loạn không theo quy luật.

Ánh mắt sáng quắc của anh đang nhìn cô, cô lo lắng mình không đủ hoàn mỹ, không đủ đầy đặn, không thể làm anh hài lòng, không thể để cho anh điên cuồng.

Nếu như sớm biết sẽ có giờ khắc này, cô sẽ giảm cân một chút. A, không, cô nên mua mấy loại nước tinh chất cây đu đủ để uống thì tốt hơn?

A, ông trời, anh đang làm cái gì?

Cô cúi đầu, đỏ mặt nhìn đôi môi đỏ như lửa lướt qua bộ ngực sữa của cô, vận dụng đôi môi cùng đầu lưỡi mút khề nụ hoa của cô, liếm nhẹ, không ngừng vòng quanh, vuốt ve một bên, đổi lại bên kia, môi lưỡi ẩm ướt không ngừng dao động ở trước ngực cô.

Cô thở gấp không ngừng, ánh mắt cũng trở nên mờ mịt lung.

Chỉ là như vậy cô đã không chịu nổi rồi, vậy chờ xuống.

Cô cảm thấy môi của anh rời đi bộ ngực của cô, mất đi trọng lượng cơ thể của anh, cô bỗng cảm thấy trống rỗng không thôi, cô hé mở mắt, nhìn thấy anh đang nhanh chóng cởi bỏ quần áo trên người.

Anh hoàn mỹ giống như trong tưởng tượng của cô, bắp thịt của anh vô cùng rắn chắc, tứ chi thon dài to lớn đầy hương vị đàn ông, bụng bằng phẳng không có một chút thịt dư thừa nào.

Nhìn thấy vật nam tính của anh đứng thẳng, cô hít vào một hơi, trong nháy mắt nói không ra lời, chỉ còn lại tiếng tim đập mãnh liệt.

Anh lại leo lên giường một lần nữa, đè lên cô, cô ngượng ngùng đón nhận ánh mắt của anh.

Anh không hề che đậy để vật nam tính ở bụng của cô, anh rat ay cởi bỏ đồ bơi của cô, cô rung mình một cái, vì khăn trương, hai tay của cô nắm chặt lấy ga giường, hoang mang lo sợ nhìn anh.

Anh ôm chặt eo của cô, giam giữ cô dưới cơ thể mình, cô khản trương đến toàn thân cứng ngắc, trơ mắt nhìn anh.

Anh khéo léo tách hai chân cô ra, lại đặt mình vào giữa hai chân cô một lần nữa.

Cái mông của anh bắt đầu di động.

Cô cảm thấy anh đang tiến vào, cô càng cứng ngắc hơn.

Anh nhìn cô, khề hôn môi của cô, đẩy vào một lần nữa.

Cô đau đến sắp phát khóc rồi.

"Diêm Đăng!" Cô run rẩy rên rỉ.

Anh di động chậm rãi, muốn giảm bớt sự đau đớn của cô, cuối cùng lại khắc chế không được cảm xúc quá mạnh mẽ mà lao thẳng vào.

Anh gắng gượng bị nơi thanh xuân của cô chặt chẽ bao lấy, anh đã chiếm lấy cô rồi.

"Đau quá." Cô nắm chặt một góc gối đầu, nước mắt lăn chả nơi khóe mắt sắp khóc, cố chịu đựng, hỏi anh, "Có thể đi ra ngoài trước một lát hay không?"

"Ôm lấy eo của anh, chờ lát nữa sẽ không đau đớn nữa." Anh dịu dàng trấn an cô, đồng thời tạo ra tiết tấu, từ từ di chuyển ở trong cơ thể cô, để cho cô thích ứng sự hiện hữu của anh.

Hiểu Vũ thuận theo vũng vàng ôm eo của anh, cảm giác anh khi mờ khi tỏ, va chạm từ chậm đến nhanh.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, anh hoạt động thật nhanh trong cơ thể cô.

Khoái cảm chiếm lấy cô, cô thở gấp uốn éo cơ thể, thân thể hai người càng thêm dán sát vào nhau, cô cảm thấy anh lại đẩy mạnh vào bên trong một lần nữa, cái mộng của anh không ngừng chạy nước rút, điên cuồng va chạm với cô, càng lúc càng nhanh.

Cô bị mê mẩn dưới cơ thể của anh, một trận co rút xa lạ làm cho cô kêu ra tiếng.

Cô đã chết rồi sao? Giống như trôi lơ lửng trên không trung, cô kêu rất lớn tiếng, nhất định là cô điên mất rồi.

Sau khi thấy cô đã đạt được cao trào, Diêm Đằng mới cuồng dã buông thả dục vọng của mình.

Cả người anh run rẩy đè ép Hiểu Vũ, nhận được rất lớn sự vui vẻ cùng thỏa mãn ở trên người cô, đó là sự đáp lại mà từ rất lâu rồi anh chưa từng nhận được từ trên người Bạch Nhã Hân.

Hiểu Vũ nhiệt tình hiến tặng bản thân cho anh mà không giữ lại chút nào, mà hai năm qua ở trên giường Bạch Nhã Hân chỉ đáp lại một cách giả tạo, có lúc thậm chí anh còn hoài nghi lúc cô ấy ân ái với anh, còn đang nghĩ đến một chiếc túi xách hàng hiệu mà cô ấy xem trọng đâu.

Bắt đầu từ bây giờ, Bạch Nhã Hân sống như thế nào đều không liên quan gì đến anh nữa, cuộc sống của anh sẽ quay quanh một cô gái khác.

Anh rút lui khỏi cơ thể của Hiểu Vũ, ôm cô đang đỏ mặt hời hợt giống mình, khẽ vuốt ve mái tóc dài của cô, nội tâm cảm thấy một trận thỏa mãn và bình tĩnh kỳ lạ.

Cuối cùng anh cũng đã đối mặt với tình cảm của mình rồi, ngay từ lúc anh bỏ qua muôn vàn khó khăn tạo ra thời gian nghỉ phép nhiều hơn vì cô thì anh nên thừa nhận cô đã chiếm cứ một vị trí trong lòng anh rồi.

"Anh có một nguyện vọng." Anh rụi vào tóc cô, giọng nói từ kẽ hở truyền tới.

Hiểu Vũ đưa tay ôm eo của anh, đầu tựa vào trong ngực của anh, lắng lắng nghe anh nói.

Trời ơi, giờ phút này giọng nói của anh dịu dàng cùng monoton, giống như anh cũng yêu cô vậy, cảm giác như thế quá tốt đẹp, nếu cô muốn có được cả đời như vậy thì có phải quá tham lam hay không?

Cô vẫn không thể tin được, vừa rồi bọn họ ân ái nóng bỏng như vậy là thật sao?

Cô thật sự không dám động, sợ vừa động, thì sẽ tỉnh mộng, cũng giống như giấc mộng mưa tiền vậy, đều là do cô ngày suy nghĩ nhiều nên mới có thể có giấc mộng đẹp.

"Nếu như chúng ta có con gái, anh muốn đặt tên là Giai Giai, Giai trong tác phẩm xuất sắc." Diêm Đằng nói.

... ..DIENNDANNLLEQUYYDONN.... ..

Nhịp tim của Hiểu Vũ bỗng ngừng đập.

Anh nói, nếu như bọn họ có con gái. Ý tứ của anh là, anh muốn sinh con với cô sao?

"Vì, vì sao?" Cô lấp ba lấp bắp hỏi, gò má nóng lên.

Bọn họ không có tránh thai, cô có thể đã --- đã có hay không?

Đáng chết, cô đang nghĩ gì chứ? Mới một lần mà thôi, làm sao có thể một lần liền mang thai chứ, cũng không phải là trong phim.

"Đó là tên của em gái anh." Anh nói nhỏ.

Hiểu Vũ hơi sững sờ.

Cô muốn hỏi là tại sao anh lại muốn sinh con với người vợ khế ước, nhưng rõ ràng là anh đã hiểu nhầm rồi, chẳng qua, câu trả lời của anh cũng làm cô rất kinh ngạc.

"Anh có em gái?" Cô giương mắt nhìn anh."Cô ấy ở đâu? Tại sao không thấy đến tham gia hôn lễ của chúng ta?"

Diêm Đằng dừng một chút."Em ấy. Đã qua đời rồi, đã qua đời vào năm sáu tuổi."

Cô thấy được sự buồn bã rất sâu trong mắt của anh. "Chắc hẳn anh rất khổ sở."

Cô không thể tưởng tượng nếu mất đi Hiểu Khải, em trai là quà tặng tốt nhất ông trời ban tặng cho cô, tình cảm chị em bọn họ thân thiết lớn lên bên nhau, nếu như mất đi Hiểu Khải, đó nhất định là Ngày Tận Thế.

"Không phải chỉ có khổ sở mà thôi." Diêm Đăng khàn khàn nói: "Anh lớn hơn Giai Giai sáu tuổi, năm đó em ấy sáu tuổi, anh đã mười hai tuổi rồi, anh đưa em ấy đến công viên chơi, bản thân đi toilet, không dẫn em ấy theo, khi anh từ toilet ra ngoài, thì em ấy đã xảy ra tai nạn xe."

Lòng Hiểu Vũ thắt chặt lại.

"Anh không biết em ấy làm sao lại đi ra được ngoài đường, người chứng kiến nói, em ấy khóc gọi anh trai, có con chó hoang đuổi theo em ấy, có thể vì vậy nên em ấy mới chạy khỏi công viên, chạy xuống đường."

Anh hít sâu một hơi.

"Vụ tai nạn xe đó đã cướp đi sinh mạng nhỏ bé của em ấy, anh còn nhớ lần cuối cùng trước khi em ấy chết, em ấy khẽ mở mắt nhìn anh, an tâm gọi một tiếng anh trai sau đó thì tim liền ngừng đập."

Hiểu Vũ phát hiện trên mặt mình tràn đầy nước mắt, cái mũi của cô chưa sót quá, nhất định anh sẽ tự trách mình cả đời.

"Cứ quyết định như vậy." Cô hít mũi một cái. "Con gái của chúng ta. . . . Con gái của chúng ta sẽ gọi là Giai Giai, Diêm Giai Giai."

"Em khóc?"

Diêm Đăng cảm nhận được nước mắt của cô, anh nâng cằm cô lên, nhẹ nhàng hôn lên giọt nước mắt đọng ở khóe mắt của cô lại hôn lên môi cô, ôm cô vào trong ngực một lần nữa.

Thì ra còn có loại tình yêu này nữa, lúc ở bên nhau thì rất bình tĩnh, cảm thấy tâm hồn rất bình thản, không cần lúc nào cũng trải qua sóng to gió lớn trong một tình yêu không xác định, đây mới thích hợp với anh.

Anh. . . . Yêu cô.

Một hồi chuông điện thoại di động phá vỡ không gian yên tĩnh thân mật.

Hiểu Vũ thấy anh cũng không nhúc nhích, khẽ đẩy đẩy anh. "Điện thoại di động của anh đang vang lên."

"Anh biết." Anh hôn lên tóc cùng vành tai của cô một cái, lười biếng nói: "Không muốn nhận."

Cô nhắc nhở: "Có thể có việc gấp."

"Anh biết."

Người gọi điện thoại rất kiên nhẫn, vẫn cứ vang lên, cúp hai lần, lại vang lên.

Cuối cùng Diêm Đăng cũng đứng lên nhận.

"Tôi là Diêm Đăng."

"Là anh!" Hàn Kính Triết vội vàng nói: "Diêm Đăng, em nên trở lại ngay đi, Nhã Hân bị tai nạn xe, xe bị hỏng hoàn toàn, thương thế của cô ấy rất nghiêm trọng, hơn nữa. . . ."

Lòng Diêm Đăng run lên, "Hơn nữa cái gì?"

Hiểu Vũ nhìn thấy sắc mặt anh thay đổi, hai mắt nhanh chóng nhìn về phía cô, ngón tay của anh siết chặt điện thoại di động, gần như sắp bóp nát di động vậy.

Hiểu Vũ hoang mang nhìn anh, đã xảy ra chuyện gì sao?

Bạn đang đọc truyện *Đau Lòng Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Chương 6: (1)

Sau khi biết Bạch Nhã Hân bị tai nạn xe rất nghiêm trọng, Diêm Đằng cùng Hiểu Vũ cả đêm dọn dẹp hành lý, nhờ Michael dùng quan hệ đặt vé máy bay chuyển sớm nhất.

Giờng tổ sắp đến không khí rất nặng nề, hai người gần như không có nói chuyện với nhau, trời vừa sáng, liền đáp chuyến bay sớm nhất trở lại Đài Loan.

Dọc theo đường đi, Diêm Đằng không nói một câu, Hiểu Vũ hoàn toàn không thể nào biết anh đang nghĩ gì, cô cố gắng không làm ầm ĩ đến anh, cho anh không gian để suy nghĩ.

Nhưng thức ăn được đưa đến, vậy mà anh lại không động chút nào, cô không nhìn nổi nữa rồi.

"Dù sao anh cũng nên ăn một chút đi, như vậy mới có tinh thần ứng phó những chuyện tiếp theo!" Nàng cố gắng không nghĩ tới việc anh phản ứng lớn như vậy là bởi vì vẫn còn rất quan tâm Bạch Nhã Hân, chỉ cần suy nghĩ này set qua trong óc cô, sẽ khiến lòng cô đau nhói.

Diêm Đằng lạnh nhạt nói: "Anh không có khẩu vị."

Hiểu Vũ nhìn cặp lông mày kia vẫn nhú chặt như cũ, thờ dài một cái, "Cho dù không có khẩu vị cũng cố ăn một chút, anh cả đêm không ngủ, bây giờ lại không ăn gì, thân thể sẽ không chịu nổi."

"Đừng nói nữa." Diêm Đằng bỗng ngắt lời cô, không nhận được nói: "Anh muốn yên lặng một chút, cầu xin em để cho anh yên lặng một chút, đừng ầm ĩ đến anh nữa."

Hiểu Vũ chớp mắt mấy lần, lắp ba lắp bắp nói: "A. A, được, em biết rồi."

Cô ngạc nhiên hạ mắt xuống, cảm thấy trái tim ần ần có cảm giác đau đớn.

Sự thân mật đêm qua đã thành bọt nước, hiện tại cô đã biến thành người ngoài.

Chẳng lẽ là cô cố ý muốn tìm phiền toái với anh sao? Cô cũng vì suy nghĩ cho anh nên mới khuyên anh ăn cơm, phản ứng của anh thật khiến người ta đau lòng.

Cô rất rõ ràng, đối với anh mà nói, hai chữ tai nạn xe ám ảnh quá lớn, em gái của anh chết bởi tai nạn xe, cha mẹ cũng chết vì tai nạn xe, nếu như Bạch Nhã Hân cũng mất mạng trong vụ tai nạn xe này. Cô lo lắng Diêm Đằng lại gán mọi trách nhiệm lên người mình.

Sau khi bọn họ thân mật, cô không biết ý nghĩa của Bạch Nhã Hân đối với anh thế nào, nhưng người hơn loài vật ở chỗ có tình cảm, tình cảm rồi rắm của anh và Bạch Nhã Hân đâu chỉ có mười năm, trước mắt Bạch Nhã Hân hôn mê bất tỉnh, anh làm sao có thể không có chút cảm giác nào chứ?

Mặc dù lại cố thuyết phục bản thân một lần nữa, Diêm Đằng quan tâm đến Bạch Nhã Hân cũng là bình thường, anh khổ sở cũng là phản ứng tự nhiên, anh không giao phó nửa câu với cô cũng thế. Được rồi! Miễn cưỡng coi như là bình thường, nhưng lòng cô vẫn bị tổn thương.

Tối hôm qua tâm hồn của bọn họ gần nhau đến vậy, mà mới không tới một ngày, thì anh đã cách xa cô thế kia.

Không cần nghĩ, Thành Hiểu Vũ, càng nghĩ sẽ càng khiến bản thân càng tổn thương hơn mà thôi, ngủ đi, cô mau ngủ đi!

Cố gắng thôi miên bản thân giống như loài đà điểu, cô thật sự ngủ thiếp đi.

Sau khi máy bay hạ cánh, cô và hành lý bị tài xế của công ty đón về nhà, Diêm Đằng thì vội vàng chạy đến bệnh viện, sắc mặt của anh vẫn xanh mét như cũ, Hiểu Vũ không dám hỏi nhiều.

Những ngày kế tiếp, cuộc sống tân hôn của cô bị Bạch Nhã Hân chiếm cứ hết, cô chỉ có thể nhìn thấy Diêm Đằng lúc ở công ty, thậm chí anh còn rất ít đến công ty, từng giây từng phút vẫn canh giữ ở trong bệnh viện.

Rốt cuộc thì thương thế của Bạch Nhã Hân nghiêm trọng thế nào? Cô không biết, nhưng cô thấy được ánh mắt đồng tình của mọi người với mình, công ty từ trên xuống dưới đều tham gia hôn lễ của cô, phu nhân tổng giám đốc như cô thật đáng thương, mới tân hôn, nhưng chồng lại vẫn luôn trông coi một người phụ nữ khác.

Nhưng mà bọn họ là kẻ ước kết hôn, người khác không biết nội tình, nhưng cô rất rõ ràng cái đám cưới này xảy ra như thế nào, cô không nên cảm thấy khó chịu mới đúng.

Nếu như chỉ là kẻ ước hôn nhân, không có đêm hôm ấy, không có việc anh chủ động hôn và sự âu yếm ôm ấp của anh, cô thật sự sẽ không khổ sở như vậy.

Nhưng cô và Diêm Đằng đã không còn đơn thuần chỉ là kẻ ước hôn nhân nữa rồi, cô cảm nhận được tình cảm của anh đối với cô đã phát sinh biến hóa, bọn họ còn lau súng cướp cò, có quan hệ vợ chồng.

Chẳng qua, Diêm Đằng thật sự có tình cảm với cô rồi sao? Hay chỉ là ảo giác của cô? Là tình cảm hay là nhu cầu sinh lý?

Nếu như anh cũng yêu cô, làm sao có thể vì một tai nạn xe cộ, anh liền trở về bên cạnh Bạch Nhã Hân?

Như vậy xem ra, có phải kế ước hôn nhân của bọn họ nên chấm dứt rồi hay không?

Mấy ngày trôi qua, cô vẫn suy nghĩ lung tung, mà bóng dáng Diêm Đăng vẫn như cũ không thấy đâu, cho dù có gặp được, thì phía sau anh nhất định cũng có một chuỗi các quản lý đi theo anh báo cáo công việc, không tới phiên cô nói chuyện với anh.

Trong tân phòng còn treo ảnh cưới của bọn họ, cô lại hoảng hốt, đau lòng, hàng đêm đau khổ khó có thể ngủ say, còn phải cố gắng đối mặt với ánh mắt đồng tình của bọn người chị Lâm nữa, đi vào công ty lại là ánh mắt đồng tình của những đồng nghiệp, những ánh mắt thương xót kia đè ép cô phải cúi người khom lưng, đứng cũng đứng không thẳng.

Trước kia cô khát vọng mưa tiền, thăm mền Diêm Đăng cũng rất thỏa mãn, hiện tại cô không cần vì tiền mà phiền não nữa, còn có Diêm Đăng, nhưng cô lại tình nguyện trở lại trước kia.

Cô tự nhận là một người dễ dàng thỏa mãn hài lòng với thực tại, lại mắc kẹt trong kế ước hôn nhân nửa vời do mình đề nghị.

Sớm biết lúc có anh còn khổ sở hơn so với lúc không có, thì cô thà không có.

Nhưng cô đã có rồi, muốn quên đi lồng ngực rộng rãi lại ấm áp kia là hoàn toàn không thể, đừng nói quên đi, cô muốn được anh ôm vào trong ngực một lần nữa, muốn được đôi tay nóng bỏng của anh vuốt ve, muốn thưởng thức tư vị đôi môi của anh một lần nữa.

Nhìn phía chân trời đang dần dần mờ tối thờ dài thật sâu, khổ sở vì tình yêu như vậy tuyệt đối không giống cô.

"Xin hỏi, cô là cô Thành Hiếu Vũ sao?"

Lúc tan làm, cô vừa ra khỏi công ty, nhìn lên bầu trời ngậm ngùi một lúc, thì có một vị phu nhân xinh đẹp đi đến trước mặt cô.

Cô nhìn đối phương, cảm thấy quen mắt, nhưng lại xác định mình không biết cô ấy."Tôi là Thành Hiếu Vũ, xin hỏi chị là?"

Đối phương khẽ vuốt cằm, khách khí nói: "Tôi là Bạch Nhã Thiên, chị gái của Bạch Nhã Hân, chúng ta có thể tìm một nơi nói chuyện một chút không?"

Hiếu Vũ ngây ngẩn cả người.

Chị gái của Bạch Nhã Hân? Chị gái của Bạch Nhã Hân tìm cô làm cái gì?

Trực giác của cô nghĩ ngay đến Diêm Đăng, cô có cảm giác lo lắng.

Nhưng. Người ta vẫn chưa nói cái gì, cô cũng không nên suy nghĩ lung tung rồi buồn lo vô cớ, như vậy thì tiêu hóa sẽ không tốt, cũng rất không công bằng với đối phương.

Hiếu Vũ lấy lại bình tĩnh, nhìn Bạch Nhã Thiên."Phía trước có quán cà phê Hoa cũng khá yên tĩnh, chúng ta đến đó nói chuyện!"

Mấy phút sau, hai người không quen biết ngồi mặt đối mặt trong quán cà phê Hoa, mỗi người gọi một ly cà phê nóng, từ trước đến giờ Hiếu Vũ cảm thấy đồ ngọt sẽ làm tâm tình trở nên tốt hơn, cho nên cô ăn nhiều thêm một miếng bánh ngọt thơm ngon.

Bạch Nhã Thiên đi thẳng vào vấn đề nói: "Tình hình của Nhã Hân rất xấu."

Lòng của Hiếu Vũ không hiểu được căng thẳng, cô nắm thìa nhỏ bằng bạc trong tay, theo bản năng khuấy cà phê."Tôi đã nghe nói rồi, nhất định là chị và người nhà chị rất khổ sở?"

Bạch Nhã Thiên nhìn cô."Thật ra thì, người khó qua nhất là Diêm Đăng."

Cô hơi sững sờ.

Bạch Nhã Thiên không đợi cô trả lời đã tiếp tục nói, "Nhã Hân là vì cậu ấy mới xảy ra tai nạn xe, cho nên cậu ấy rất tự trách, cũng rất khổ sở."

"Làm sao có thể?" Hiếu Vũ tròn to hai mắt với Bạch Nhã Thiên."Lúc Bạch Nhã Hân xảy ra tai nạn xe, chúng tôi đang hưởng tuần trăng mật trên đảo Bali, làm sao tai nạn xe lại có quan hệ với Diêm Đăng chứ?"

Bạch Nhã Thiên chớp cũng không chớp nhìn cô."Như vậy, cô Thành, cô có biết trước ngày cưới của cô, Nhã Hân từng cố gắng hết sức muốn vẫn hỏi lại với Diêm Đăng sao?"

"Tôi biết, nhưng tôi không biết cô ấy cố gắng như thế nào." Hiếu Vũ nói thật, có chút lo lắng Diêm Đăng không đồng ý cô nói ra toàn bộ, vẫn giữ lại một bộ phận.

"Diêm Đăng không để ý lời cầu xin của Nhã Hân mà kết hôn với cô, hai người vui vẻ bay đến đảo Bali hưởng tuần trăng mật, Nhã Hân lại ngày ngày say sưa, con bé gọi vô số cuộc điện thoại cho Diêm Đăng, Diêm Đăng cũng không nhận, cuối cùng con bé gửi tin nhắn cho Diêm Đăng, nói con bé sẽ tự sát, con bé uống say đến mức không biết gì, lái xe xông thẳng vào hướng xe đối diện, đâm mạnh vào một xe chở hàng." Trong mắt Bạch Nhã Thiên lóe lệ quang, không thể nói được nữa.

Ánh mắt của Hiểu Vũ càng trừng càng lớn, cả người nổi da gà.

Bạch Nhã Hân Quả nhiên cô ấy không bình thường, cực đoan, kịch liệt, đây không phải là chuyện mà một người bình thường biết làm.

Uống say không biết gì xông vào đường xe ngược chiều, sao cô ấy không nghĩ đến những người vô tội bị cô ấy đụng vào một chút chứ, nếu có người vì vậy mà chết thì sao? Có một gia đình hạnh phúc bởi vì cô ấy mà tan vỡ thì sao?

"Vốn dĩ Diêm Đăng chính là người đàn ông của Nhã Hân, cô Thành, tôi không biết làm sao mà cô lại xen vào giữa bọn họ, cũng không biết cô dùng phương pháp gì khiến Diêm Đăng vội vàng kết hôn với cô, nhưng bây giờ ——" Bạch Nhã Thiên nhìn cô thật sâu. "Cô Thành, tôi cầu xin cô hãy rời khỏi Diêm Đăng, trả Diêm Đăng cho Nhã Hân đi, nếu không con bé sẽ sống không nổi."

Hiểu Vũ cảm giác cổ họng trở nên khô rát, cô cố gắng đứng vững lập trường của mình. "Chị Bạch, tôi chỉ có thể nói cho chị biết, tôi không phải là người thứ ba, những thứ khác, chị hãy đi hỏi Bạch Nhã Hân!"

"Chẳng lẽ nói gì cô cũng không có ý rút lui sao?" Bạch Nhã Thiên nhìn chằm chằm cô, bỗng nhiên thở dài. "Nhã Hân có chút tùy hứng, nhưng làm sao con bé có thể tách khỏi Diêm Đăng được chứ? Vận mạng của bọn họ đã quấn chặt vào nhau rồi, tôi không biết vì sao cô và Diêm Đăng phải kết hôn, tôi nghĩ hai người đạt thành cái hiệp nghị gì đó nên mới kết hôn! Tôi nói đúng rồi sao?"

Nhịp tim của Hiểu Vũ bỗng đập nhanh hơn, cô khẩn trương nói: "Mặc kệ như thế nào, bây giờ tôi cũng là Diêm phu nhân, chỉ có Diêm Đăng có thể cho tôi thôi lui."

Bạch Nhã Thiên trầm mặc một hồi, mới nói: "Nếu như cậu ấy không mở miệng được thì sao?"

"Có ý tứ gì?" Hiểu Vũ luống cuống, Diêm Đăng muốn chấm dứt hợp đồng hôn nhân với cô rồi sao? Bởi vì Bạch Nhã Hân, cho nên anh không cần cô sao? Trái tim của cô lập tức quặn đau lên.

Mặc dù biết mình đối với anh mà nói, ý nghĩa không lớn bằng Bạch Nhã Hân, nhưng biết ý nguyện của anh thông qua một người thứ 3 lại khiến cho cô tan nát cõi lòng, cũng vỡ mộng đẹp.

"Biết Giai Giai sao?" Bạch Nhã Thiên bỗng nhiên hỏi.

Hiểu Vũ hơi sững sờ sau đó bị động gật đầu một cái. "Biết, em gái Diêm Đăng."

"Như vậy, nhất định cô cũng biết Giai Giai vì sao lại xảy ra chuyện, tôi cũng không nói nhiều, tôi muốn nói là ——" Bạch Nhã Thiên ngưng mắt nhìn cô. "Lúc Giai Giai đang được cấp cứu trước khi chết thì tôi thấy Diêm Đăng đâm vào vách tường, cậu ấy không ngừng hướng lên trời van xin, van xin trời cao không cần mạng Giai Giai đi, anh nói nếu như ông trời khiến Giai Giai sống sót, cái gì anh cũng nguyện ý làm."

Hiểu Vũ nhìn Bạch Nhã Thiên, không hiểu tại sao cô muốn nói chuyện này vào lúc này, nhưng nhịp tim cô cũng không khỏi tăng nhanh, mờ mờ cảm thấy có gì liên hệ giữa hai người.

"Ngày hôm qua, tôi lại thấy được một cảnh giống vậy." Bạch Nhã Thiên ghen ngào nói: "Mỗi lần nhịp tim của Nhã Hân ngừng lại, mắt Diêm Đăng tái nhợt hướng lên trời van xin, van xin ông trời không cần mạng Nhã Hân đi, cậu ấy nói, chỉ cần Nhã Hân còn sống, cái gì anh cũng nguyện ý làm, anh rất hối hận mình không có nhận điện thoại của Nhã Hân, hại cô xảy ra chuyện như vậy."

Hiểu Vũ nghe vậy rung động rất mạnh.

Thì ra còn có loại chuyện này, cô lại không hề biết!

Cô nhìn Bạch Nhã Thiên hốc mắt ửng hồng, tưởng tượng đến cảnh Diêm Đăng sợ hãi, trước cái chết, bọn họ cũng trở nên nhỏ bé, tình yêu cũng không còn quan trọng nữa.

Nếu như cô thôi lui khỏi có thể để cho Bạch Nhã Hân sống sót, như vậy thì cô nên rút lui, nếu như Bạch Nhã Hân bất hạnh qua đời, Diêm Đăng cũng không thể hạnh phúc ở bên cạnh cô, tự trách sẽ theo anh cả đời.

Nghĩ tới đây, lòng của cô bỗng đau đớn một trận.

Đáng tiếc tình yêu của bọn họ vừa mới manh nha, cô dám đánh cược, Diêm Đăng có cảm giác với cô, bọn họ đang chế tạo tình yêu thuộc về bọn họ, cô say mê trong đó, mà anh, cho dù không say mê, cũng là thích cô, không phải sao?

Vậy mà, hiện tại phần tình cảm mới tinh này lại nhanh chóng kết thúc, tình yêu đầu tiên của cô, người đàn ông đầu tiên của cô, chẳng những cô phải mất anh, còn mất công việc, nói đến bị thâm cũng chỉ là như thế này mà thôi.

Kỳ quái là, cô mới là người đáng thương nhất trong chuyện xưa, nhưng nhìn Bạch Nhã Thiên chạy vậy vì em gái, cô lại vẫn đồng tình với người ta, rốt cuộc cô vẫn là một kẻ ngu ngốc? Toàn thế giới không tìm được người thứ hai rồi !

Bạn đang đọc truyện *Đau Lòng Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Chương 6: (2)

"Cô Thành, tôi nay tôi mạo muội đến gặp cô, còn có một chuyện rất quan trọng muốn đề cho cô biết." Bạch Nhã Thiên lau đi nước mắt, tỉnh táo lại một chút.

Hiếu Vũ lại bị giọng nói của cô ấy làm cho trong lòng run sợ, cô rất không muốn hỏi, nhưng lại không thể không hỏi. "Chuyện gì?"

Bạch Nhã Thiên nặng nề nhìn cô. "Bác sỹ nói, cho dù Nhã Hân còn sống, nhưng chỉ sợ cả đời cũng không có cách nào đứng lên được."

Hiếu Vũ bỗng tròn to hai mắt, hoảng hốt mà kinh ngạc.

Cô không nghĩ lại nghiêm trọng như thế.

Bạch Nhã Hân có thể sẽ không đứng lên được. Một người đẹp như vậy lại kiêu ngạo thế kia, không thể đứng lên được thì đã kích với cô ấy lớn như thế nào!

Cô không dám nghĩ đến cảm thụ của Bạch Nhã hân, còn có cảm thụ của Diêm Đăng, cô cũng không dám nghĩ.

"Nhã Hân đã tiến hành giải phẫu một lần, nhưng thất bại, bởi vì đứa nhỏ trong bụng con bé, cho nên cần xem xét cẩn thận mới giải phẫu." Bạch Nhã Thiên tự nhiên nói tiếp, "Có thể sau này con bé không thể mang thai được nữa, cho nên nhất định phải giữ được đứa bé trong bụng."

Hiếu Vũ cảm giác trái tim mình dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cô nhìn chằm chằm Bạch Nhã Thiên. "Đứa bé? Chị nói, Bạch Nhã Hân có thai sao?"

Bạch Nhã Thiên ra vẻ hiểu rõ. "Xem ra tôi đã đoán đúng rồi, Diêm Đăng còn chưa nói cho cô biết, Nhã Hân mang thai đứa bé của Diêm Đăng."

Đột nhiên, Hiếu Vũ cảm giác mình giống như một hạt cát nhỏ bé trong một trận cuồng phong, đang cùng lúc bị nhiều cơn bão tập kích vậy, hạt cát sắp tan biến.

Thì ra, đây chính là nguyên nhân chính Diêm Đăng tránh né không dám gặp mặt cô, bởi vì anh không mở miệng được.

Bởi vì một người phụ nữ vì anh mà bị tai nạn xe trọng thương, có thể không cách nào đứng lên được nữa, còn mang thai đứa con của anh, làm sao anh có thể vứt bỏ Bạch Nhã Hân được?

Nếu không thể vứt bỏ Bạch Nhã Hân, thì cũng chỉ có thể vứt bỏ cô.

Nếu như biết rõ hạnh phúc gần gũi như thế, cô có nguyện ý giao bản thân cho Diêm Đăng không? Có nguyện ý dùng một lần kích tình khắc cốt mình tâm đổi lấy sự hoài niệm vĩnh viễn hay không?

Sau khi suy nghĩ, cô nguyện ý.

Cho dù chỉ có một lần, cô cũng muốn được thuộc về anh.

Đã có kết luận, nếu là cam tâm tình nguyện, cũng không cần oán trách ậm, chắc hẳn hiện tại anh cũng rất khổ sở, vậy hãy để cô kết thúc cục diện hỗn loạn này!

Nhìn thấy mấy người quản lý đầu đầy bụi đất đi ra từ phòng làm việc của Diêm Đăng, Hiếu Vũ lập tức nắm chặt thời gian chạy tới trước cửa gõ cốc cốc hai tiếng, không đợi Diêm Đăng trả lời liền nghênh ngang tự mình mở cửa vào.

Diêm Đăng thấy là cô, trong mắt lộ ra kinh ngạc.

Đầu tiên Hiếu Vũ gạt đầu với anh tỏ vẻ xin lỗi, sau đó thản nhiên nhìn anh.

Sắc mặt của anh tái nhợt mà tiêu tụy, không cần hỏi cũng biết nội tâm của anh đau khổ bao nhiêu, cô - cũng thế.

"Em xin lỗi vì xông vào như vậy, nhưng em nhất định phải nói chuyện với anh, em biết rõ nửa giờ nữa anh còn phải đến công ty xây dựng Viễn Lập, cho nên chỉ cần mười phút là được, em chỉ chiếm dụng 10 phút của anh thôi, có thể không?"

Hai ngày nay cô đã dọn khỏi nhà anh, anh còn chưa biết, có thể thấy được toàn bộ tâm ý của anh đều đặt trên người Bạch Nhã Hân.

"Hiếu Vũ, anh rất xin lỗi." Anh biết mình nên cho cô một cái công đạo, nhưng lại không đơn giản như vậy, anh phải làm ra quyết định trọng đại là lấy hay bỏ.

"Nên nói xin lỗi là tôi mới đúng, tôi." Cô lấy ra đơn xin từ chức cùng đơn ngừng kế ước hôn nhân đã viết xong đặt ở trên bàn của anh. "Tôi muốn ngưng hẳn kế ước hôn nhân với anh, mặt khác, tôi còn muốn từ chức."

"Hiểu Vũ!" Diêm Đằng khiếp sợ nhìn cô.

"Tổng giám đốc, tôi rất xin lỗi anh, kế ước kết hôn là do tôi nói ra, tôi cũng không nghĩ tới nhanh như vậy đã không phối hợp đồng kịch với anh, bởi vì tôi đã tìm được tình yêu, cho nên."

"Rốt cuộc thì em đang nói bậy bạ gì thế?" Sắc mặt Diêm Đằng thay đổi.

Hiểu Vũ nhún nhún đôi môi. "Còn nhớ rõ cái người quen mà em gặp được lúc chèo thuyền du ngoạn chứ? Anh ấy tên là Trác Thiếu Nghĩa, tôi đã nói hồi cấp 3 từng thâm mến anh ấy, thật ra là tôi lừa gạt anh, chúng tôi đã từng ở bên nhau, sau đó lại chia tay."

Vừa nghe chính là lời nói dối, Diêm Đằng cau mày. "Sau đó thì sao?"

"Mấy ngày trước anh ấy tìm tôi, thì ra là anh ấy vẫn không quên được tôi, hiện tại cũng không có bạn gái, anh ấy không biết tôi đã kết hôn, anh ấy nói hi vọng lấy kết hôn là điều kiện tiên quyết, lần nữa qua lại với tôi."

Ánh mắt Diêm Đằng bỗng nhiên trở nên thâm trầm âm âm. "Em đồng ý?"

"Tôi muốn đi cùng với anh ấy, tôi muốn kết hôn —— cùng anh ấy ——" cô đẩy hai tờ giấy lại gần anh. "Cho nên anh hãy ký tên đi! Sau khi ký tên, chúng ta sẽ không còn bất kỳ quan hệ gì nữa rồi."

Diêm Đằng yên lặng không nói, anh nhìn cô chằm chằm, ánh mắt thâm trầm khiến trái tim cô đập nhanh, lo lắng khác thường.

"Em biết chuyện của Bạch Nhã Hân?" Anh hít một hơi thật sâu, ngồi thẳng lưng, nhìn sâu vào đáy mắt của cô.

Anh nằm mơ cũng không nghĩ Bạch Nhã Hân sẽ mang thai, cô ấy nói không muốn có con, dáng người sẽ biến dạng, cho nên vẫn luôn tránh thai, tại sao cô ấy lại mang thai đứa con của anh, anh không thể giải thích vì sao, nhưng anh phải chịu trách nhiệm.

Tình huống của cô rất xấu, sống sót, cũng có khả năng không thể đứng lên được, nếu như mất đi đứa bé trọng bụng thì vĩnh viễn không cách nào mang thai được nữa.

Hơn nữa cô ấy còn không biết tình huống của mình, nếu biết, nhất định cô ấy sẽ không chịu nổi đã kích, nếu như ngay cả anh cũng rời khỏi cô ấy, cô ấy sẽ không sống nổi.

Mà Hiểu Vũ. Anh tin chắc Hiểu Vũ đã biết toàn bộ mọi chuyện, cho nên mới tìm lý do rời khỏi anh, cũng muốn rời khỏi xây dựng Thiên Mạc.

Anh không thể giữ cô lại, bởi vì anh còn phải chịu trách nhiệm với một người phụ nữ khác, giữ cô ở bên người thì rất ích kỷ, rời khỏi anh, cô còn trẻ, còn có thể tìm được hạnh phúc, giữ cô lại, sẽ chỉ biến thành bi kịch của cả ba người.

Biết rõ chỉ có thể làm như vậy, biết rõ làm như vậy là đúng, nhưng còn tình yêu của bọn họ? Tình yêu mới chớm nở của bọn họ nên đặt ở đâu? Trái tim của bọn họ phải tự mình xử lý như thế nào đây, làm sao để quên được đây?

Anh có thể dễ dàng quên được cô sao?

Nghĩ tới đây, tim của anh thắt lại thật chặt.

Một lúc lâu, bọn họ cứ chăm chăm nhìn nhau, ai cũng không nói lời nào.

"Hiểu Vũ ——" Anh khàn giọng kêu, trong mắt lại lóe ra ánh sáng chờ mong cùng khao khát. "Em là người vợ trên pháp luật của anh, em tuyệt đối có tư cách yêu cầu anh phải chịu trách nhiệm với em, anh thuộc về em, cho nên, chỉ cần em nói tuyệt đối không ly hôn, thì chúng ta sẽ không ly hôn, chỉ cần em không cho anh đi bệnh viện, thì anh sẽ không đi nữa, thậm chí chúng ta có thể chuyển ra nước ngoài sống."

Anh ích kỷ hi vọng cô giữ anh lại, như vậy anh có thể lưu lại, ở lại bên cạnh cô, ở lại bên cạnh người phụ nữ mà anh yêu thực sự vào lúc này.

"Đều đã nói với anh tôi muốn ở bên Trác Thiếu Nghĩa rồi, sao tôi có thể đi dân với anh chứ? Lại nói tiếng Anh của tôi cũng rất kém." Hiểu Vũ lau nước mắt, cô cười tươi. "Anh hãy. Chăm sóc cô ấy thật tốt đi! Cô ấy cần anh."

Lời yêu cầu thẳng thắn gây giũa kia làm cô tan nát cõi lòng.

Căn cứ vào đạo nghĩa, anh nên lựa chọn Bạch Nhã Hân là đúng, nhưng lòng của cô lại đau, thật là đau.

"Nói cho anh biết, anh có thể làm cho em điều gì?" Anh nhìn cô sâu sắc.

Có loại nhu tình đau lòng thấm vào mạch máu của anh, làm trái tim anh quặn đau.

Hiểu Vũ lộ ra một nụ cười dí dỏm. "Cho tôi một số tiền nuôi dưỡng thật lớn, anh cũng biết, tôi là bà thím yêu tiền mà, đương nhiên chữ lợi đi đầu rồi."

Diêm Đăng cổ họng mình một trận khô khan, anh khàn giọng nói: "Không thành vấn đề."

Cô cười hì hì nói: "Tiền nuôi dưỡng cứ chuyển vào tài khoản lương của tôi là được, bao nhiêu thì xem thành ý của anh, tôi sẽ chờ, đừng quên đó!"

"Hiếu Vũ. . . ." Nội tâm của anh dâng lên một cảm xúc khó tả.

Đây cũng là lần cuối cùng gặp mặt của bọn họ, cho dù có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lại không biết nói ra thế nào, cũng có thể nói cho dù có nói nhiều hơn nữa cũng không cách nào bù đắp tổn thương anh đã gây ra cho cô.

"Không cần nói xin lỗi với tôi." Hiếu Vũ không chờ anh nói ra đã nghiêng ngang phát phát tay. "Dù sao vốn dĩ chúng ta chỉ là khế ước hôn nhân, chỉ là thời gian của khế ước đã kết thúc mà thôi, anh chỉ cần nghĩ như vậy là được."

Vậy mà, ánh mắt thâm thúy của Diêm Đăng nhìn thẳng vào mắt cô. "Làm sao anh có thể nghĩ như vậy một cách nhẹ nhõm đây? Đêm hôm đó. . . ."

Ba cái chữ kia khiến Hiếu Vũ hoảng sợ tim nhảy lên, cô vội vàng ngắt lời anh, "Trời ơi! Trời ơi! Thiếu chút nữa thì tôi quên mất, tôi có hẹn ăn trưa cùng với Trác Thiếu Nghĩa! Có thể anh ấy đang ở nhà hàng chờ tôi rồi!"

"Hiếu Vũ ——" Diêm Đăng cũng không nhận được nữa, anh bước nhanh ra khỏi bàn làm việc, đi về phía cô, kéo cô đang muốn chạy trốn vào trong ngực, trông mắt đen sáng quắc của anh nhìn cô, giọng nói rung động mà yếu ớt. "Không cần trốn tránh chuyện xảy ra đêm hôm đó, nó đã thực sự xảy ra!"

Hiếu Vũ đau lòng mặc cho anh ôm, tình cảm mãnh liệt của Diêm Đăng, lập tức đánh tan phòng tuyến của cô.

Cô vui đầu vào lồng ngực rộng rãi của anh, mấy giây đắm chìm trong ký ức lý trí liền đẩy anh ra ngay.

"Tổng giám đốc!" Cô lớn tiếng nói, "Trai gái hoan ái, theo như nhu cầu, lẽ mà dài dòng như anh vậy là rất không lên được mặt bàn rồi! Đây là muốn tôi phải chịu trách nhiệm với anh sao?"

"Hiếu Vũ, anh rất xin lỗi em." Giọng nói Diêm Đăng khàn khàn sắp không thành tiếng.

Anh chưa bao giờ từng nghĩ đến, mình sẽ không chịu trách nhiệm như vậy, cũng chưa từng nghĩ tới, sẽ ở lúc yêu nhất để cho cô gái yêu dấu chạy.

"Xin lỗi cái gì chứ, tôi mới có lỗi với anh, đột nhiên bỏ dở khế ước hôn nhân của chúng ta, nhất định sẽ gây ra phiền nhiễu với anh, nếu như không phải Trác Thiếu Nghĩa, tôi sẽ tiếp tục duy trì hôn nhân khế ước của chúng ta đấy!" Cô nói lung tung một hồi.

Ánh mắt đau khổ kia trong nháy mắt giữ chặt lấy lòng cô, cô không thể đối mặt với anh được nữa, lòng cô đau, cô sắp khóc rồi.

"Hiếu Vũ. . . ." Diêm Đăng hít sâu một hơi, trong lòng hiện lên một trận chua xót, biết rõ bây giờ nói bất kỳ lời gì đều dư thừa, nhưng anh vẫn muốn nói gì đó.

Nhưng anh có thể nói gì đây?

Mặc kệ nói gì, cũng nhất định sẽ khiến cô tổn thương.

Về mặt khổ sở của anh khiến lòng của Hiếu Vũ thắt chặt lại.

Vì sao anh lại nhìn cô như vậy? Cô đã quá khổ sở rồi, anh còn nhìn cô như vậy, cô sẽ không muốn đi nữa.

Hiếu Vũ cố nén nước mắt sắp tràn mi, cô cười thật tươi với Diêm Đăng. "Tôi đi đây! Anh hãy bảo trọng!"

Cô mở cửa phòng Tổng giám đốc, cứng rắn bức những giọt nước mắt lại, không quay đầu lại.

Đúng! Chính là như vậy! Làm tốt lắm! Rất tiêu sái đấy Thành Hiếu Vũ, Diêm Đăng vốn dĩ không thuộc về cô, là do cô cưỡng cầu được, bây giờ rồi đi cũng là đúng lúc mà thôi.

Cô ra sức tự nói với bản thân, từ nay về sau, Diêm Đăng là Diêm Đăng, Thành Hiếu Vũ là Thành Hiếu Vũ, nếu có may mắn gặp lại, anh cũng chỉ là chồng cũ mà thôi, chỉ là chồng cũ mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đau Lòng Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Chương 7

Bốn năm thời gian, Xây dựng Thiên Mạc dưới sự lãnh đạo của Diêm Đăng trở thành một công ty lớn trên thị trường, cũng trở thành công ty xây dựng lớn nhất trong nước, anh nhận chức tổng giám đốc trong tay ông chủ, tất cả đều giống như hoạch định của cha anh lúc còn sống.

Thời gian tôi luyện Diêm Đăng trở nên càng ngày càng trầm tĩnh ung dung, giống như cả vũ trụ diệt vong trước mắt anh, anh cũng sẽ không hốt hoảng chút nào.

Này, đương nhiên không phải là chuyện tốt.

Cái gọi là con người, phải có Thất Tình Lục Dục mới gọi là con người, thế nhưng anh đã không coi mình là một con người, mà coi mình như một máy móc làm việc rồi.

"Tổng giám đốc Diêm, ngài đã tuần tra rất lâu rồi, trời nóng nực, hay là ngài vào trong phòng làm việc nghỉ ngơi một chút, uống chút nước lạnh, nếu không sẽ rất dễ bị cảm nắng."

Hứa Quang Toàn mở hời đàm địa nhìn ông chủ, không biết đã góp ý bao nhiêu lần, thế nhưng ông chủ vẫn như vậy không thay đổi, không chịu nghỉ ngơi một chút.

Nói thật, anh ta sợ nhất tổng giám đốc đến tuần tra công trường, mỗi lần đều phải xem 1, 2 tiếng mới bằng lòng rời đi, làm cho anh ta run run rẩy rẩy chỉ sợ có chỗ nào không đúng bị anh chỉ ra.

"Chủ nhiệm Hứa, nếu anh mệt, thì anh vào nghỉ ngơi đi, tự tôi đi xem được rồi."

Diêm Đăng ngược mắt liếc nhìn chân trời chói mắt, ngay cả đeo mắt kính râm cao cấp nhất, vẫn cảm nhận được lực xuyên thấu chói chang của ánh mặt trời như cũ.

Tháng bảy mùa hè nóng bức, không khí ngột ngạt khiến người sắp không thở nổi, loại thời tiết đầy dọa như này, mà loài người cũng chỉ có thể ngoan ngoãn chịu đựng hậu quả trên địa cầu ô nhiễm.

"Không có, không có, tôi đâu có mệt?" Hứa Quang Toàn lớn tiếng nói, còn để lộ bấp tay cho Diêm Đăng nhìn. "Ngài xem, sức khỏe của tôi rất tốt, cho dù tuần tra 20 lần nữa, cũng không có vấn đề gì!"

Bây giờ tìm việc rất khó, nếu để cho công ty cảm thấy ông già rồi, không còn dùng được nữa, buộc ông về hưu thì làm thế nào?

Đãi ngộ của xây dựng Thiên Mạc là tốt nhất trong giới, ông đã làm chủ nhiệm công trình 15 năm, ông còn muốn làm tiếp 15 năm nữa đây.

"Trời nóng nực, các công nhân sẽ không có khẩu vị, công việc của bọn họ cần sức lực, nhớ chuẩn bị thức ăn tốt một chút, mỗi tháng Tổng Công Ty cũng sẽ trợ cấp một khoản tiền thức ăn, nếu như không đủ, ông lại viết một tờ trình lên."

"Tôi biết, ngài đừng lo lắng, mọi người đều rất hài lòng với thức ăn, tôi cũng rất dễ tìm một cửa hàng phù hợp, bảo đảm làm cho các công nhân ăn đồ đủ dinh dưỡng lại vui vẻ!"

Diêm Đăng đối với việc Hứa Quang Toàn dùng từ khoa trương cũng không hề xen vào, ánh mắt sắc bén của anh tìm kiếm về phía một hàng nhà lợp tôn cho công nhân ở đằng xa.

"Nếu như điều hoa trong nhà cho công nhân không đủ mát thì cũng đổi đi, quá ồn cũng đổi đi, ban ngày bọn họ làm việc vất vả, buổi tối nhất định phải ngủ ngon, ban ngày mới có tinh thần, cũng mới sẽ không xảy ra tai nạn ngoài ý muốn."

"Ngài cứ yên tâm 100% đi! Tôi luôn lưu tâm đến phẩm chất giấc ngủ của công nhân, bọn họ có cái gì phiền não cũng đều sẽ nói với tôi..., tôi cũng sẽ giảng giải cho bọn họ."

Diêm Đăng lại dặn dò mấy chỗ nữa, Hứa Quang Toàn khúm núm vâng dạ

Gần trưa mặt trời càng lúc càng lớn, Hứa Quang Toàn nhìn thấy lưng Diêm Đăng đều đã ướt đẫm, không hiểu tại sao ông chủ lại muốn tự thân tự lực như vậy, chuyện như vậy giao cho nhân viên làm không phải tốt hơn sao?

Vậy mà, anh ta không giao cho nhân viên thì thôi, còn cố định mỗi tuần đến khảo sát công trường một lần, chỉ cần là dự án xây dựng của Thiên Mạc, mặc kệ là miền Bắc, miền Trung hay miền Nam, anh ta đều làm như vậy, trời, có phải là siêu nhân đầu thai không chứ?

"Chủ nhiệm Hứa! Không xong! Có người ngất xỉu!"

Tiểu Lưu rống lên như quỷ kêu chạy tới, bị ông tròn mắt hung ác nhìn một cái.

Ngủ ngốc, chuyện như vậy sao không chờ tổng giám đốc đi rồi báo cáo, là muốn hại chết ông sao?

"Chuyện gì xảy ra?" Diêm Đăng bắt đầu nhíu mày.

Hứa Quang Toàn lúng túng xoa xoa tay cẩn thận nói. "Có thể chỉ là choáng váng đầu mà thôi, loại thời tiết này rất dễ choáng váng đầu, nghỉ ngơi một chút thì không có việc gì."

Diêm Đăng neho con mắt sắc bén lại "Đi qua nhìn một chút!"

Anh nói đi là đi, một giây cũng không chờ.

Hứa Quang Toàn về mặt khổ sở đuổi theo bước chân như bay của anh, liều mạng cầu nguyện công nhân té xỉu đã tỉnh lại, nếu không cái ghế chủ nhiệm công trình này của ông khổ mà giữ được.

Ánh mặt trời chói chang giữa trưa, một nhóm người vây quanh một nữ công nhân té xỉu, cô ấy đội mũ công trình, khẩu trang to cùng bao chụp ống tay áo, áo đen cùng quần dài màu đen bình thường, chân mang giày bảo hộ, bởi vì ngã lên bao xi măng mà cả người đều là bụi.

Thế Diêm Đăng mới biết người té xỉu là một phụ nữ, theo dáng người, thì chính là một người phụ nữ nhỏ bé.

Công trường có một quy định bất thành văn, tính theo chiều cao cân nặng, công nhân nữ có cân nặng trên tiêu chuẩn 10kg mới có thể được tuyển dụng, bởi vì công trường đều là những công việc nặng nhọc, không có sức lực là không được.

Cho nên, theo hình thể của công nhân nữ này mà nói, cô ấy không thể đi vào công trường được.

"Không bị ngoại thương, nhìn qua thì không có việc gì, cho nên ngài không cần lo lắng." Thấy sắc mặt Diêm Đăng không tốt, Hứa Quang Toàn vội vàng nói: "Cái đó. Nghi ngơi một chút sẽ không sao rồi, trời mùa hè mà, thường xảy ra tình huống bị say nắng, chỗ chúng tôi có người biết cạo gió, lát nữa tôi sẽ cho người cạo gió giúp cô ấy."

"Chủ nhiệm Hứa!" Diêm Đăng bỗng ngắt lời ông ta.

Hứa Quang Toàn lập tức cầm miệng "Vâng, vâng! Tôi nghe đây, xin mời ngài nói!"

"Ông đều xử lý mọi chuyện như này sao?" Anh nhướn mày, ánh mắt sắc bén, nhìn thẳng vào Hứa Quang Toàn."Tuần trước, lúc tiến hành thoát nước ở công trường tàu điện ngầm thì có một công nhân được phát hiện té xỉu ở trên miếng sắt, trên người của người công nhân kia không có ngoại thương rõ ràng, khẩn cấp đưa đến bệnh viện lại không thể xoay chuyển."

Hứa Quang Toàn sững sờ."À? Không cách xoay chuyển. Nói chính xác là chết, chết. Đây, điều này sao có thể?"

"Chính là có thể." Ánh mắt Diêm Đăng theo dõi ông ta chưa từng lơ lửng chút nào."Làm sao ông biết người phụ nữ này không có bệnh tật gì khác?"

Hứa Quang Toàn lại sững sờ.

Ông ta đã làm việc ở công trường lâu như vậy, công nhân bị té xỉu trong mùa hè cũng thấy nhiều rồi, nếu không phải là Diêm Đăng, cạo gió, nghỉ ngơi 1-2 tiếng sẽ không sao, cần gì phải chuyện bé xé ra to như vậy, chuyện bé xé ra to.

"Còn ngăn người cái gì?" Diêm Đăng không vui nhướn mày, lạnh giọng ra lệnh, "Cho tài xế của tôi lái xe đến đây!"

"A, vâng, vâng." Hứa Quang Toàn vội phản phó công nhân bên cạnh làm chân chạy.

Thấy Diêm Đăng tự hạ thấp mình ôm lấy người công nhân nữ, Hứa Quang Toàn hơi sững sờ, vội vàng ngăn cản, "Tổng giám đốc! Ngài sẽ làm bẩn quần áo, để tôi ôm."

"Không cần!" Khóe miệng anh lạnh lùng bĩu một cái, không khó tưởng tượng bình thường Hứa Quang Toàn đối đãi với những công nhân này như thế nào.

Nhưng, người phụ nữ này cũng không khỏi quá nhẹ rồi? Bình thường cũng không ăn cơm sao? Khó trách sẽ té xỉu.

Anh ôm người nữ công nhân lên xe của mình, ngồi cùng với cô ở ghế sau, bảo tài xế đi đến bệnh viện Thánh Tâm.

Trong xe, hơi thở của cô mỏng manh khẽ rên lên một tiếng, mềm nhũn lệch đầu nghiêng về ghế ngồi.

Không biết là do chênh lệch nhiệt độ bất ngờ khiến cô không thoải mái hay là do khẩu trang to che đi miệng mũi khiến cô khó chịu, Diêm Đăng lấy khẩu trang của cô xuống.

Phút chốc nhìn thấy khuôn mặt của cô, làm cho tim anh đập liên tục.

"Hiểu Vũ?" Anh nghi ngờ mình hoa mắt, người mà anh tìm lâu như vậy lại không hề báo động trước xuất hiện trước mặt anh.

Anh không dám thở mạnh nhìn cô, một lúc lâu sau mới xác định người ôm yếu lúc này thật sự là cô, thật sự là Hiểu Vũ mà anh nhớ mãi không quên.

Anh lập tức lấy mũ công trình của cô xuống, cất giọng ra lệnh tài xế lái nhanh một chút.

"Hiểu Vũ." Anh ôm cô vào trong ngực, để cô gối đầu trên cánh tay của anh, đau lòng xem xét kỹ lưỡng khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt mướt mồ hôi của cô."Làm sao em lại biến thành như vậy? Cuộc sống của em không được tốt sao?"

Lông mày của anh nhíu chặt lại, tưởng tượng đủ loại khả năng, cho đến khi tài xế dừng xe trước cửa phòng cấp cứu của bệnh viện.

Anh nhanh chóng ôm Hiểu Vũ xuống e, nhân viên cứu hộ đã đẩy giường bệnh tới đón người.

"Bệnh nhân tên gọi là gì?" Y tá cảm tò khai cấp cứu hỏi anh. "Làm sao mà té xỉu? Có bệnh tật gì không? Bình thường có hay uống thuốc gì không?"

Diêm Đăng trả lời mấy vấn đề, đương nhiên là những vấn đề anh hoàn toàn không trả lời được.

"Người thân xin chờ ở bên ngoài!"

Y tá kéo tấm màn ngăn cách xoẹt một tiếng.

Trong phòng cấp cứu tràn đầy các loại tiếng khóc cùng mùi thuốc gay mũi, thời gian từng giây từng phút trôi qua, Diêm Đăng vô cùng lo lắng đi tới đi lui, cho đến khi tấm màn ngăn cách được kéo ra.

"Người thân của Thành Hiểu Vũ!"

Anh bước ngay tới.

Bác sỹ nhìn anh, "Bệnh nhân là bởi vì dinh dưỡng không đầy đủ cùng mệt nhọc quá độ mới có thể té xỉu, cũng có hiện tượng bị cảm nắng, bây giờ đang truyền đường chất cho cô ấy, ngủ một giấc thật ngon sẽ không sao, nhưng phải chú ý không nên vất vả quá độ nữa, cũng phải duy trì giấc ngủ đầy đủ."

Diêm Đăng nhíu mi tâm.

Dinh dưỡng không đầy đủ?

Mệt nhọc quá độ?

Tim của anh quặn đau một trận .

Lúc cô còn làm việc ở xây dựng Thiên Mạc cũng không như vậy, mặc dù sống tiết kiệm, nhưng cô thường xuyên tươi cười, sắc mặt đỏ thắm, ngoại trừ thường xuyên hi vọng một đêm trở nên giàu có ra, xem ra không có bất kỳ phiền não gì.

Trải qua bốn năm, vậy mà cô lại vì dinh dưỡng không đầy đủ cùng mệt nhọc quá độ mà té xỉu ở công trường, bốn năm nay rốt cục thì cô sống như thế nào?

Anh theo chỉ thị của bác sỹ đi nộp phí, sau đó trở lại bên giường trông cô.

Bốn năm qua đi, anh từng nghĩ hàng trăm ngàn lần, cô ở nơi nào? Cuộc sống như thế nào? Nhưng anh không hề nghĩ đến, cuộc sống của cô lại không tốt như vậy.

Anh đưa tay tháo bao cổ tay cùng găng tay của cô xuống, nhìn thấy trên đôi tay cô không đeo bất kỳ chiếc nhẫn nào.

Tim của anh bỗng nhiên thăm nhảy lên một trận.

Cô còn chưa kết hôn sao? Vẫn một mình sao?

Anh hy vọng cô vẫn chưa kết hôn, vẫn còn độc thân đến nhường nào, ông trời sẽ thương xót cho lời cầu xin xa vời của anh sao?

Hiểu Vũ từ từ mở mắt, cảnh vật chung quanh cho thấy cô đang ở trong bệnh viện, cô từ từ nhớ lại chuyện mình té xỉu ở công trường.

Trước khi mất đi ý thức, cô đang có cảm giác mặt trời giống như sắp hơ khô cô rồi, nhịp tim của cô đập thật nhanh, cơ thể rất khó chịu.

Quần áo trên người cô cũng ướt đầm mồ hôi rồi, tràn đầy mùi chua của mồ hôi, đang muốn tìm một nơi có bóng mát để uống nước, nghỉ ngơi một chút, cô vừa đứng lên thì đã mất đi ý thức.

Mấy ngày nay nhiệt độ Đài Bắc rất cao, cô cũng không cách nào ngủ một giấc thật ngon, cũng không có khẩu vị ăn bữa cơm ngon, có lẽ là do giấc ngủ không đủ lại không ăn được gì mới có thể khiến cô té xỉu!

Haiz, quản đốc sẽ nghĩ sao? Vốn dĩ ông ta không muốn thuê cô, nói cô quá gầy quá yếu, là do cô rất vất vả mới cầu xin được một cơ hội làm việc, còn bảo đảm sức lực của mình rất lớn, cái gì cũng làm được!

Lần này tốt lắm, đột nhiên té xỉu nhất định đã mang đến phiền toái cho đốc công rồi, cho dù đốc công nói ngày mai cô không cần đi làm nữa, thì cô cũng chỉ biết sờ mũi một cái rồi yên lặng tiếp nhận thôi không phải sao.

"Hiểu Vũ ——"

Người, người nào vậy? Giọng nói này rất quen.

Cô vốn đang nhìn chằm chằm trần nhà, tầm mắt từ từ theo âm ảnh di chuyển đến bên giường.

Một khuôn mặt quen thuộc xuất hiện trước mắt cô.

Không, phải, chứ?

Cho dù ông trời muốn thỏa mãn nguyện vọng bấy lâu nay của cô, để cho cô lúc còn sống được gặp lại Diêm Đăng một lần, cũng không cần để bọn họ gặp nhau theo cách này chứ.

"Em cảm thấy như thế nào? Còn chỗ nào khó chịu sao?" Diêm Đăng ân cần nhìn cô.

Cô kinh ngạc thở gấp một tiếng, bỗng ngồi dậy.

Ông trời! Không phải là mộng, thật sự là Diêm Đăng!

"Sao anh lại ở đây?" Cô không dám tin nhìn Diêm Đăng, trái tim đập bang bang.

Đáng chết! Có thể trên mặt cô rất bản, trên người cũng có khả năng có mùi mồ hôi, tám phần bị anh nhìn thấy cũng ngửi thấy rồi, như vậy nên làm sao mới tốt đây?

"Em bị té xỉu ở công trường." Diêm Đăng nhìn cô không chớp mắt. "Đúng lúc anh đến tuần tra công trình, liền đưa em đến bệnh viện."

"Cái... cái gì?" Hiểu Vũ hít vào một hơi. "Chẳng lẽ."

Không thể nào, cô đã cố gắng tránh tập đoàn Thiên Mạc.

"Không sai, Triều Nhật Hoa Thành là dự án xây dựng mới nhất của tập đoàn Thiên Mạc."

"Nhưng là." Cô lắp bắp.

"Dự án xây dựng đó là do Thiên Mạc chuyển giao cho công ty đầu tư —— công ty xây dựng Lam Thiên, bên ngoài không có quan hệ gì với Thiên Mạc."

Anh giải thích nghi ngờ của cô, đồng thời cũng gián tiếp xác nhận cô thật sự đang trốn tránh anh.

Hiển nhiên là cô nghe nói Triều Nhật Hoa Thành không phải là dự án của Thiên Mạc mới đến đó làm việc, sự thật này khiến cho lòng anh cảm thấy một trận buồn bực.

"Oh ——" tại sao có thể như vậy? Hiểu Vũ thở gấp, suy nghĩ xoay chuyển thật nhanh.

Nói như vậy, cô đánh bậy đánh bạ, lại vào trúng công ty của anh rồi?

Lần này nguy rồi!

Cô bay nhanh xuống giường, nhanh chóng đi giày. "Cảm ơn anh đưa tôi đến bệnh viện, tiền thuốc thang ngày mai tôi sẽ nhờ đốc công chuyển trả anh, tôi sẽ nghỉ việc ở công trường, cho nên anh không cần lo sẽ gặp lại tôi."

"Chờ một chút!" Diêm Đăng bay qua bắt lấy tay cô.

Bỗng nhiên bị anh cầm tay, Hiểu Vũ mạch đập nhanh hơn, mặt cũng nóng lên. "Lại, lại còn có việc gì sao?"

Ở trên thế giới này, người cô muốn gặp lại nhất là anh, người không thể gặp lại nhất cũng là anh, đối với cô mà nói, anh đại biểu cho rất nhiều ý nghĩa.

"Hiểu Vũ ——" Diêm Đăng nhìn cô, mạnh mẽ có lực nói: "Anh chưa từng lo sợ sẽ gặp lại em, cho nên em không cần phải nghĩ việc, trên thực tế, anh vẫn luôn tìm em."

Lòng của hiểu vũ lại là một trận kinh hoàng. XS8@XS8 anh vẫn luôn tìm cô? Tại sao?

Mặc kệ tại sao, cô phải xem nhẹ câu nói đó của anh, như vậy cô mới không nghĩ quá nhiều.

Cô né tránh ánh mắt cấp bách chăm chú của anh. "Cái đó —— xin buông tay tôi ra, tôi muốn nghỉ việc là bởi vì tôi cảm thấy tôi không thích hợp với công việc ở công trường, không liên quan gì với anh."

Diêm Đăng nhìn cô chằm chằm, vẫn nhìn chằm chằm. "Như vậy, tại sao em phải làm việc ở công trường?"

Cô trốn tránh dời mắt đi chỗ khác. "Cái này. Cũng không liên quan gì đến anh."

Hiển nhiên anh không thể chấp nhận cách nói của cô, anh chăm chú nhìn chăm chăm cô, càng nắm tay cô chặt hơn. "Được, đều không liên quan gì đến anh, nhưng, nhưng em phải để anh tiễn em về nhà."

"Không cần." Hiểu Vũ bối rối dưới ánh mắt sáng quắc bức người của anh, quyết định đã không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng. "Thật ra thì tôi đã tái hôn, tôi không muốn bị chồng tôi hiểu lầm."

"Em tái hôn?" Diêm Đăng cực kỳ chấn động nhìn cô.

Hiểu Vũ chột dạ mím môi. "Đúng!"

Anh hít vào thật mạnh, không chớp mắt nhìn cô một lúc lâu, chân mày chợt nhúu chặt lên. "Vậy thì anh mời em ăn một bữa cơm được chứ? Một người bạn cũ đã lâu không gặp mời em ăn cơm, em không nên từ chối, phải hay không?"

...dienndannllequyddon.... ...

Bạn cũ? Cô cảm thấy tim như bị nứu chặt.

Anh có thể coi cô như bạn sao?

Haiz, cô sẽ không làm được, góc quan trọng nhất trong tim cô, vẫn luôn dành riêng cho anh.

Cô cô đơn nghĩ, nếu như bây giờ anh, chỉ coi cô như một người bạn cũ đã lâu không gặp, mà cô cứ một mực tránh né thì có vẻ kỳ quái.

Cuối cùng cô cũng gật đầu với anh một cái, cố ý ngênh ngang nói: "Anh muốn tiêu pha, đương nhiên tôi không phản đối, tôi muốn ăn món đắt tiền nhất."

Cảm giác quen thuộc khiến Diêm Đăng nụ cười đầu tiên ở sau lưng cô, anh buông lỏng nói: "Chỉ cần em ăn được, đắt thế nào cũng được."

Trong không khí tao nhã của một nhà hàng tiêu chuẩn, lông mày của Hiểu Vũ cũng không nhăn một cái gọi món ăn đắt tiền nhất.

Đã gần hai giờ, vốn dĩ đã là thời gian nghỉ trưa của nhà hàng rồi, cô thấy Diêm Đăng nói mấy câu với người quản lý, phục vụ treo lên tấm biển ngừng phục vụ, nhà hàng lại vẫn phục vụ bọn họ như thường.

Xem ra anh là khách quen của nhà hàng này, nghe nói xây dựng Thiên Mạc đã lên thành phố, giá trị con người của anh lại cao hơn, nhà hàng cao cấp tiếp đãi long trọng với anh cũng là chuyện đương nhiên.

Món khai vị được đưa tới, chỉ nhìn cách bày biện tinh xảo cũng khiến người ăn có khẩu vị rồi.

Hiểu Vũ nuốt nước miếng, cô giống như đã thật lâu không ngồi ăn một bữa ăn ngon một cách ngon miệng rồi, mỗi ngày vội vàng kiếm tiền, chỉ cầu nhồi đầy dạ dày, ngày cả thời gian thưởng thức đồ ăn cũng không có.

"Em phải ăn nhiều một chút, bác sỹ nói em thiếu dinh dưỡng." Diêm Đăng nhìn cô thật sâu. "Tại sao em lại để mình thiếu dinh dưỡng vậy? Bình thường không ăn cơm đầy đủ sao?"

"Tôi đang giảm cân." Cô nói dối mắt cũng không chớp một cái, chết cũng không làm cho anh biết tình huống hiện tại của cô.

"Giảm cân?" Đáp án này khiến Diêm Đăng thật bất ngờ, anh cau mày nhìn khuôn mặt nhỏ bé như bàn tay của cô. "Em đã quá gầy rồi, không cần giảm cân nữa."

Hiểu Vũ vừa nghe thấy anh mở miệng liền tâm hoảng ý loạn, cô cảm thấy vô ý dẫm loạn lên trứng tôm, súp lơ cùng rau xà lách của món khai vị trên bàn. "Phụ nữ mà, luôn hi vọng gầy lại muốn gầy hơn, chẳng lẽ vợ của anh không phia cũng vậy sao?"

Lời nói không dùng đến não vừa ra khỏi miệng, cô mới phát hiện ra mình hỏi một vấn đề cực kỳ nhạy cảm đối với bọn họ.

Mẹ ơi! Cô hận không thể cắn đầu lưỡi của mình, nhưng lời đã ra miệng cũng không thể thu về được rồi.

"Cái đó ——" cô lúng túng ngược mắt nhìn anh, mím mím môi, mắt bò mới lo làm chuông nói: "Ý em là, có lẽ Bạch Nhã Hân không phải phiền não về phương diện giảm cân, vóc dáng của cô ấy tốt như vậy, lại có tiền, sau khi sinh con có thể dùng nhiều tiền để giảm béo, hút mỡ, massage toàn thân gì đó, người có tiền không phải đều như vậy sao?"

Đáng chết! Cô đang nói gì vậy?

Cũng không biết chân của Bạch Nhã Hân thế nào, ngộ nhờ cô ấy thật sự không thể đứng lên được, thì cô ấy còn giảm cân thế nào chứ, giảm cân có ý nghĩa gì chứ?

Cô ảo não nghĩ, khó trách có câu nói, họa là từ ở miệng mà ra, hiện tại cô vừa dùng miệng đã gây họa rồi.

Lòng cô rung sợ ngẩng đầu lên, đối diện với cô, Diêm Đăng đang nhìn cô chăm chú, một thời gian thật dài, anh không nói gì, chỉ nhìn cô chăm chú.

Anh nhìn chăm chú một thời gian dài khiến lòng cô lo lắng, càng thêm xác định mình thật sự nói bậy.

Canh đưa tới, cô vội vã ăn canh để có việc làm.

"Chúng ta —— không có kết hôn." Diêm Đăng vẫn không hề động, anh nhìn cô chăm chăm, tâm tư giống như lại trở về một mảnh rối loạn của bốn năm trước.

"Không kết hôn?" Đáy mắt Hiểu Vũ hiện lên một tầng hoang mang cùng nghi hoặc, không có biện pháp giả vờ ăn canh nữa, cô đẩy canh ra. "Tại sao?"

Cô chỉ nghĩ đến Bạch Nhã Hân không cách nào đứng lên được nữa, chưa từng nghĩ bọn họ lại không kết hôn.

Vì sao bọn họ không kết hôn? Lý do cô phải rời khỏi Diêm Đăng không phải là anh muốn chịu trách nhiệm cả đời với Bạch Nhã Hân sao?

Cô nghe Diêm Đăng chậm rãi nói ——

"Ban đầu, cô ấy hy vọng chờ phẫu thuật thành công, có thể đứng lên lại khoác lên áo cưới trắng, nhưng là đứa bé trong bụng cô ấy lớn lên, chẳng những không thích hợp làm phẫu thuật tiếp, nôn oẹ khiến không thoải mái cùng sự biến hóa của cơ thể còn làm cho cô ấy mắc chứng u buồn trước sinh, trước khi đứa bé sinh ra, cô ấy tự sát 5 lần."

Hiểu Vũ kinh ngạc quên cả ăn canh.

Bạch Nhã Hân có phải điên rồi hay không? Đứa bé ở trong bụng của cô ấy, cô ấy còn hết lần này đến lần khác tự sát, là muốn một thi hai mệnh hay sao? Cô ấy có nghĩ tới hay không, nếu như cô ấy thật sự chết, Diêm Đăng sẽ khô sở thế nào, thông khô thế nào?

"Sau đó, đứa bé ra đời."

Giọng của Diêm Đăng khi nói câu này khiến Hiểu Vũ cảm thấy có cái gì không đúng, lòng của cô nhảy thình thịch, rất lo lắng.

Cô chớp mắt, nín thở chờ, anh lại cố tình không nói.

"Đứa bé ra đời, sau đó thì sao?" Cô nhin không được hỏi tới.

Diêm Đăng nhìn cô, cô gắng duy trì giọng nói vững vàng. "Là bé gái, một bé gái rất xinh đẹp, rất giống một em búp bê lai giữa hai dòng máu."

Hiểu Vũ giương mắt nhìn anh.

Bé gái lai?

Có ý gì chứ?

Trừ phi một trong hai người ba hoặc mẹ là người ngoại quốc mới sinh ra con lai không phải sao? Nhưng anh và Bạch Nhã Hân đều là người Đài Loan 100%, nói cách khác.

Đáng chết! Đứa bé không phải của anh!

"Đứa bé không phải của anh." Diêm Đăng xác nhận phỏng đoán của cô.

"Sao lại như vậy? Làm sao mà biết chứ?" Vẻ mặt Hiểu Vũ kích động, trong lòng giống như có sóng biển lật chuyển khuấy đảo.

Bốn năm trước, sự tồn tại của đứa bé kia làm thay đổi số mệnh của ba người bọn họ, tại sao lại có kết quả như vậy chứ?

"Cô ấy cũng là sau khi đứa bé ra đời mới biết đứa bé không phải của anh, khám thai không thể nhìn ra huyết thống của đứa bé được, sau khi nhìn thấy đứa bé, cô ấy khiếp sợ còn hơn bất cứ ai trong bọn anh."

...diemdaannlequyydoonn.... ..

Anh vẫn không nói với bất kỳ ai, thấy đứa bé là một đứa con lai tóc vàng, thậm chí canh còn có cảm giác như trút được gánh nặng.

Khi đó, trong lòng của anh chỉ có Hiểu Vũ đã mất đi tin tức, đối với Bạch Nhã Hân thực sự chỉ còn dư lại trách nhiệm mà thôi.

"Sau đó thì sao?" Hiểu Vũ vội vàng hỏi tới.

"Đứa bé có nhóm máu đặc biệt, có bệnh tim bẩm sinh cần phẫu thuật, người nhà họ Bạch không thể làm gì khác hơn là tìm cha đẻ của đứa bé đến, người kia là một người kinh doanh giàu có của Anh, chưa cưới vợ, bọn họ gặp nhau ở nước Anh, chỉ là một đêm gió xuân, anh ta cũng không nghĩ Bạch Nhã Hân mang thai đứa bé của anh ta, còn sinh hạ đứa bé, anh ta bày tỏ với người nhà họ Bạch muốn chăm sóc đứa bé cùng Bạch Nhã Hân, người nhà họ Bạch cũng vui vẻ đồng ý."

"Bạch Nhã Hân đâu? Cô ấy nói thế nào?" Cổ họng của Hiểu Vũ co chặt lại, cô quá kích động.

So sánh với cô, thì Diêm Đăng bình tĩnh hơn nhiều, anh chậm rãi nói: "Anh và cô ấy còn có người nhà của cô ấy đều hiểu, cô ấy sinh ra con của người đàn ông khác, bọn anh đã không thể ở bên nhau, ngày đó bọn anh nói thẳng thắn với nhau, cô ấy đứng dậy khỏi xe lăn trước mặt anh."

"Cái —— cái gì?" Hiểu Vũ kinh ngạc đứng bật dậy, rất giống trong rừng con thỏ nhỏ đột nhiên gặp sư tử hung mãnh, cô chấn động nhìn Diêm Đăng.

Cái gì là lời nói chấn động? Cái này chính là lời nói chấn động rồi.

Diêm Đăng trầm mặc nhìn cô mấy giây sau mới nói: "Thì ra thương thế ở chân của cô đã khỏi từ lâu, nhưng coo a sợ anh biết sẽ rời khỏi cô ấy, cho nên tính giấu đến sau khi bọn anh kết hôn mới cho anh biết."

Trong lúc nhất thời, Hiểu Vũ cũng không biết nên nói cái gì.

Cô phát hiện tầm mắt của cô không cách nào rời đi khỏi vẻ kiên nghị của anh, cô cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Không có Bạch Nhã Hân, vậy bọn họ. Đáng chết! Cô đang nghĩ gì chứ? Cũng đã qua bốn năm rồi, làm sao cô dám chắc bên cạnh anh không có người khác chứ?

Không phải Bạch Nhã Hân, cũng sẽ là một vị tiểu thư danh giá xứng đôi với anh, cô cho là mình có thể trở về bên cạnh anh được sao?

"Còn em, em có thể nói cho anh biết, em kết hôn từ lúc nào sao?"

Lời hỏi thăm thân mật của Diêm Đăng kéo cô về hiện thực, Hiểu Vũ sững sờ nhìn anh, trong khoảng thời gian ngắn không trả lời được.

"Hiểu Vũ?"

"Ách —— tôi." Khi anh nhìn chăm chú thật sâu, Hiểu Vũ không khỏi chột dạ. "Thì. Sau khi rời khỏi anh, rất nhanh đã tái hôn rồi."

Diêm Đăng không hề chớp mắt nhìn cô. "Đối tượng là?"

Một loại hốt hoảng khó tả khiến cô lắp bắp, cũng phòng vệ. "Cùng, có liên quan gì với anh chứ? Tôi không muốn nói cho anh biết."

"Được rồi, anh không hỏi anh ta là ai." Ánh mắt Diêm Đăng một chút cũng không rời khỏi cô, anh tiếp tục hỏi: "Tình hình kinh tế của anh ta thật không tốt sao? Hay là, anh ta không tìm được việc làm?"

"Có ý tứ gì?" Hiểu Vũ tròn to hai mắt. "Đương nhiên anh ấy có công việc chứ, anh ấy có một công việc tốt người người ca ngợi đâu." Diêm Đăng suy nghĩ cau mày thật sâu. "Vậy tại sao em lại đến công trường làm việc? Anh ta cho phép em đến công trường làm việc?"

Người đàn ông kia không chăm sóc tốt cho cô, nếu như là anh mà nói, thì anh tuyệt đối sẽ không để cho cô phải chịu khổ như vậy.

Nhưng, anh không có tư cách phê bình người đàn ông kia, bởi vì anh khiến tâm hồn Hiểu Vũ tổn thương, so với người đàn ông kia khiến Hiểu Vũ lao lực vì cuộc sống còn lớn hơn nhiều.

"Là bởi vì —— bởi vì tôi phải trả món nợ cờ bạc của cha tôi." Cha, thật xin lỗi. "Vi cha tôi đam mê bài bạc, thiếu không ít tiền, tôi vì trả nợ đánh bạc của cha tôi nên mới lên ra ngoài đi làm, anh ấy cũng không biết."

Diêm Đăng yên lặng một lúc lâu, mới nói: "Bốn năm trước, em trả lại tiền nuôi dưỡng cho anh."

Anh cho cô một tỷ tiền nuôi dưỡng, anh không nghĩ khoản tiền kia có thể mua được sự an lòng của mình, anh chỉ muốn chăm sóc cho cuộc sống của cô, để cuộc sống của cô không vất vả thôi.

Không ngờ, ba tháng sau khi làm xong thủ tục ly hôn, luật sư mới đem khoản tiền kia trả lại cho anh, thì ra cô đã ủy thác luật sư sau khi ly hôn ba tháng thì đem tiền nuôi dưỡng hoàn trả lại cho anh.

Khi anh biết cô không nhận tiền nuôi dưỡng thì anh rất khiếp sợ, nhưng đã không tìm được cô nữa.

Cô dọn nhà, kể cả ông nội và ba cô cũng dọn đi, không ai biết đi đâu.

Anh quả thực vì hành động của cô mà cảm thấy hốt hoảng, sau khi tỉnh táo lại, anh khổ sở biết nếu mình không thể cho cô một đảm bảo, như vậy thì tìm kiếm cô cũng chỉ tăng thêm đau khổ cho nhau mà thôi.

Cô trả lại tiền nuôi dưỡng cho anh, hành động này chính là muốn vạch rõ giới tuyến với anh, mà anh có thể cho cô cũng chỉ là làm theo ý của cô, trả lại cho cô một cuộc sống yên tĩnh.

Cho nên anh không tiếp tục tìm cô nữa, nhưng cô vẫn luôn quanh quẩn trong lòng của anh, cho đến khi anh và Bạch Nhã Hân chia tay, anh bắt đầu điên cuồng tìm kiếm cô, nhưng đã không tìm được.

Có câu nói, chỗ nguy hiểm nhất, chính là chỗ an toàn nhất, anh không ngờ cô vẫn ở tại Đài Bắc.

Ban đầu, anh hỏi thăm được cô dọn đi miền Nam, anh phái người đến miền Nam tìm, sau lại có tin cô đến miền Đông, hẳn lại đến miền Đông tìm, nhưng vẫn không thể tìm được cô.

Nếu như anh có thể nghĩ đến việc cô có thể dọn về Đài Bắc sớm một chút, có lẽ bọn họ cũng sẽ không đến mức lâu như vậy mới gặp lại nhau.

"Tại sao trả lại tiền nuôi dưỡng cho anh?" Anh không chớp mắt nhìn Hiểu Vũ, thờ dài nói: "Đó là anh muốn cho em."

"Cái đó —— bởi vì quá khoa trương!" Hiểu Vũ dùng giọng lớn tiếng để che giấu nội tâm hốt hoảng "Nào có ai cấp tiền nuôi dưỡng những 1 tỷ, cũng không phải là lừa đảo, mới kết hôn một tháng, tôi làm sao không biết xấu hổ nhận số tiền lớn như vậy, nhiều tiền quá, buổi tối tôi sẽ không ngủ được, vẫn là trả lại cho anh thì tương đối an tâm"

Khi cô nhìn thấy trong tài khoản nhiều hơn một tỷ tiền mặt thì thật sự có sự khiếp sợ không nói ra được.

Anh vậy mà cho cô một tỷ.

Một tỷ đại biểu cho điều gì?

Cho một số tiền lớn như vậy, là có thể quên cô không còn một mảnh sao?

Nếu nói như vậy, cô không cần nhận, nói gì cô cũng không nên nhận.

Một tỷ mặc dù rất nhiều, cả đời cô cũng không kiếm được, nhưng tình cảm giữa cô và anh, không phải một tỷ mà có thể thay thế được .

Mặc dù cô rất thích tiền, nhưng ngay lúc đó, cô lựa chọn trả lại cho anh.

Sự thật chứng minh cô làm đúng, mặc dù không có khoản tiền kia, cô thực sự rất vất vả, chịu nhiều đau khổ, nhưng nếu như nhận khoản tiền kia, nghĩ đến anh sẽ vì vậy an lòng mà quên cô, chỉ sợ ngay cả một ngày cô cũng không sống nổi.

Cuộc sống của cô là nhớ anh mà trôi qua, cô chưa từng quên anh.

"Cảm thấy quá nhiều, em có thể nhận lấy một nửa hoặc một phần ba, tại sao trả lại toàn bộ cho anh?" Chuyện này, anh vẫn canh cánh trong lòng, nghĩ đến mình không cho cô một xu đã để cho cô đi, anh cũng rất tự trách.

Hiểu Vũ phản chấn hơn một chút. "Bây giờ nói những thứ này đã không có ý nghĩa, ăn nhanh một chút, tôi phải về nhà, nếu không chồng tôi sẽ tìm tôi."

Lòng của Diêm Đăng bỗng như bị nút chặt.

Đúng, cô có chồng, anh phải nhớ rõ sự thật này.

Mà anh. Anh đã xuống cấp thành chồng cũ rồi, hiện tại anh chỉ là chồng cũ của cô mà thôi, chỉ là. Chồng cũ mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đau Lòng Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Chương 8

Com tối, Hiểu Vũ cứ một miếng không một miếng com, nửa chén nhỏ com lại ăn thật lâu, có vẻ không yên lòng.

Cô gặp Diêm Đăng đã qua 1 tuần rồi, một tuần này cô sống trong thấp thỏm, trong lòng bất ổn giống như treo vài cái thùng nước, nhưng lại không hề xảy ra chuyện gì.

Xem ra anh tin lời nói đã tái hôn của cô, cho nên không tìm cô nữa, cũng có lẽ bên cạnh anh đã có người khác, cho nên anh không xuất hiện nữa.

Ngày hôm sau khi gặp anh, cô xin nghỉ việc với đốc công, nhưng đốc công nói nhất thời không tìm được người thay, muốn cô làm tiếp một hai tháng, đợi khi tìm được người bổ sung lại nói.

Đốc công luôn luôn đối xử rất tốt với cô, ban đầu thấy cô gầy yếu còn vấn đề cho cô làm việc, cô cũng khó có thể nói đi là đi ngay được, gây rắc rối cho người ta.

Lại nói, Diêm Đăng không hề có động tĩnh gì, anh hoàn toàn không đến tìm cô nữa, nếu cô vội vàng đi, giống như có vẻ cô rất dặt dàng lên mặt mình rồi.

Chẳng qua, cô. thật mất mát.

Anh không xuất hiện nữa, cô nên vui mừng mình có thể tiếp tục sống cuộc sống yên tĩnh, nhưng sâu trong nội tâm, cô lại rất khát vọng anh lại xuất hiện trước mặt cô.

Nhất là, sau khi biết anh không kết hôn với Bạch Nhã Hân, thì dự vọng muốn gặp lại anh càng mãnh liệt.

Bạch Nhã Hân không sinh con cho anh, mà cô lại sinh cho anh một đứa con, ông trời cũng thật biết chiều người.

"Ngựa tề đại tạ vui về! Ngựa tề đại cười một cái."

Cô nhìn qua, không phải con gái đang gọi cô, đang khiêu vũ theo chị gì đó và anh gì đó trong phim hoạt hình trên tivi, một cô nhóc mới ba tuổi đầu đã lộ ra thiên phú về khiêu vũ, rất thích nhảy.

Nếu như Diêm Đăng biết có một cô con gái.

Nàng không dám nghĩ đến hậu quả đó, anh sẽ trách cô tự tiện làm chủ sinh ra con gái của anh, hay sẽ vui vẻ tiếp nhận việc anh có thêm một cô con gái?

Bốn năm trước, về tình về lý, anh lựa chọn Bạch Nhã Hân cũng không có lỗi, nhưng lại khiến cô tổn thương thật lớn, anh vĩnh viễn cũng sẽ không biết, mấy ngày sau khi làm xong thủ tục ly hôn, cô khóc thắm đến mức nào, cô hi vọng người mà anh lựa chọn là cô đến mức nào.

Sau khi ly hôn không lâu, thì cô phát hiện mình mang thai.

Lúc ấy cô hoảng sợ nhưng cũng không dám đi tìm anh, chỉ sợ phá hỏng quan hệ của anh và Bạch Nhã Hân, còn rất sợ anh nghĩ cô muốn dùng đứa bé để uy hiếp muốn gì đó ở anh.

Sau khi quyết định một mình sinh con, cô càng chuyển càng xa, từ Đài Bắc dời đến Nghi Lan, lại từ Nghi Lan dời đến Hoa Liên, sau khi sinh con, lại dời đến Đài Đông, sau lại dời đến Khảo Định, cuối cùng dọn về Đài Bắc.

Nàng cho là đến lúc chết mình cũng không thể gặp lại Diêm Đăng được nữa rồi, cũng sẽ không thể lại cùng lúc xuất hiện với anh, không ngờ cô sẽ gặp lại anh, càng không nghĩ tới anh vẫn độc thân, tất cả những điều này đều đánh thẳng vào lòng cô.

"Hiếu Vũ, con không gấp thịt, cứ chỉ gấp củ tỏi làm gì chứ?"

Nghe giọng của cha, cô phục hồi lại tinh thần, phát hiện đôi đũa trong tay mình, đang gấp miếng tỏi trong đĩa tỏi xì dầu.

Trời, cô đang làm gì vậy? Có rất nhiều thời gian phải không? Còn ngần người nữa.

Cô vội vã com nước xong, dọn dẹp bàn ăn, rửa chén sau đó tắm cho con gái.

Con gái là phiên bản của cô, cô thật sự tìm không ra một điểm nào giống Diêm Đăng, nếu là con trai, có lẽ sẽ giống bố hơn?

"Đến đây, sấy khô tóc, chờ một chút mẹ cắt hoa quả cho công chúa của chúng ta ăn nhé!"

"Không muốn quả táo, muốn quả lê, còn có dâu tây."

"Đã biết, mẹ biết công chúa của chúng ta không thích quả táo, thích nhất quả lê cùng dâu tây, còn phải đựng vào đĩa dâu tây nữa, đúng không?"

Cô tỉ mỉ chải đầu cho con gái, cô nhóc ba tuổi, để tóc xõa đến vai, cả người trắng nõn đáng yêu, chính là một công chúa nhỏ, bây giờ đã thay thế địa vị của cô, là bảo vật trong lòng cha cô rồi.

Ít nhiều có quả vui vẻ nhỏ này, mấy năm nay, trong nhà mới có tiếng cười, nếu không liên tiếp xảy ra những chuyện kia, cả nhà già trẻ đã sớm buồn rầu rồi.

"Hiếu Vũ! Con mau ra đây!" Thành Dũng Kiệt ở trong phòng khách gọi.

Nghe tiếng gọi của cha, Hiếu Vũ cả kinh.

Cha cô chưa từng gọi cô bằng giọng nói gấp gấp như vậy, có phải bị ngã hay không?

Cô vội vã ôm con gái chạy ra khỏi phòng tắm."Làm sao? Làm sao?"

Thành Dũng Kiệt một ngón tay chỉ về phía cửa chính, hơi khàn khản nói: "Cái đó —— cậu ấy —— cậu ấy đến ——"

"Ai vậy?" Hiếu Vũ ôm con gái, đầu óc mơ hồ xoay người.

Diêm Đăng đứng ở cửa, giày Tây, không hợp với hoàn cảnh xung quanh, anh đang suy nghĩ sâu xa nhìn chằm chằm hai mẹ con cô, ánh mắt làm cho người ta rất khó hiểu.

Hiếu Vũ ngáy người, choáng váng, trong nháy mắt đầu óc cũng trống rỗng.

Sao anh có thể đến?

Không đúng!

Sao anh biết cô ở đây?

"Trước. Trước tiến vào ngồi đi." Thành Dũng Kiện nhìn con rể vô duyên, có chút không biết tiếp đón thế nào.

"Cha, những năm này cha có khỏe hay không?" Diêm Đăng không nhìn Hiếu Vũ nữa, anh nhìn Thành Dũng Kiện, cúi người thật sâu. "Bốn năm trước không thể nói rõ mọi chuyện với cha, cũng không thể nói lời tạm biệt với cha, đều là sai lầm của con, xin cha tha thứ cho con."

"Nói tha thứ gì chứ?" Thành Dũng Kiện bắn khoăn lo lắng gãi gãi đầu. "Cái đó, là Hiếu Vũ nhà chúng tôi không hiểu chuyện, làm chuyện thật có lỗi với cậu, dậy dỗ ra một cô con gái hoang đường như vậy, tôi thật sự không mặt mũi gặp cậu."

"Diêm Đăng!" Hiếu Vũ bỗng nhiên quát to một tiếng, cô khản trương nói: "Anh đến tìm tôi, nhất định là có chuyện muốn nói với tôi? Chúng ta đi ra ngoài nói! Đi ra ngoài nói!"

Cô vội vàng đưa con gái vào trong ngực cha mình. "Cha, cha đỡ Giai Giai ngủ trước đi, con sẽ nhanh chóng trở về!"

Cô không nói lời nào kéo tay Diêm Đăng, vội vã đi dép, bịch một tiếng đóng sầm cửa chính.

Cô vẫn lôi kéo Diêm Đăng, bước xuống cầu thang cũng không buông, cho đến đi tới bên ngoài nhà trọ mới thả tay ra.

"Tại sao đột nhiên chạy tới?" Cô tức giận gào lên hỏi anh, ánh mắt giận giữ ép đến trước mặt anh. "Thật may là chồng tôi không có ở đây, nếu không —— nếu không anh sẽ biết tay đấy!"

Khoảng cách của hai người rất gần, ngón tay thon dài của Diêm Đăng bỗng nhiên dịu dàng giữ cổ tay của cô lại, ôm cô vào trong lòng, anh trầm thấp nói: "Anh đã điều tra, em không tái hôn, không có chồng."

"Anh...anh, anh không có việc gì làm sao mà lại điều tra rồi?" Hiếu Vũ khản trương níu chặt lấy váy liền thân màu xám tro rộng thùng thình trên người, bởi vì bị phơi bày lời nói dối mà mặt đỏ bừng.

"Đương nhiên là có chuyện mới điều tra." Diêm Đăng ôm eo cô, nhìn cô thật sâu. "Ăn hem lý lịch của em, cũng đã hỏi đốc công và những người khác, tất cả mọi người nói em là cô gái chưa chồng, còn phải người tra xét hồ sơ cá nhân của em, trừ anh ra, em không có ghi chép về cuộc hôn nhân nào khác."

"Anh...anh ăn no rảnh rồi!" Nhịp tim của cô cảm thụ được nhiệt độ cùng sức lực bàn tay của anh giữ chặt trên eo cô, hít thật sâu một cái. "Được rồi, chúng tôi còn chưa có kết hôn, nhưng chúng tôi đã chuẩn bị kết hôn, chúng tôi vẫn ở cùng một chỗ, là quan hệ cùng khu nhà!"

Diêm Đăng nhìn thẳng vào cô.

"Hiếu Vũ, em không cần phải gạt anh nữa, anh đã đi theo em mấy ngày nay, không nhìn thấy em và người đàn ông nào ra vào, nhưng ngày hôm qua anh thấy em ôm một người là cô gái nhỏ của mẹ đi cửa hàng tiện lợi mua kem, anh đứng ở trên lầu nhìn thấy cô gái nhỏ đó."

Anh không thể hình dung lúc đó mình khiếp sợ đến mức nào, anh nằm mộng cũng không ngờ đến, vậy mà Hiếu Vũ đã sinh cho anh một cô con gái!

Mà mấy năm nay anh vẫn hồn nhiên không biết bản thân có con gái, làm cho hai mẹ con cô lưu lạc ở bên ngoài, trải qua cuộc sống nghèo khổ.

"Con bé." Hiếu Vũ khản trương trầm giọng đòi hỏi. "Con bé là con gái của tôi, không có quan hệ gì với anh."

"Không quan hệ với anh?" Tròng mắt Diêm Đăng đen như đuốc, một chữ, một chữ mà nói: "Em gọi con bé là Giai Giai."

Anh tăng thêm giọng điệu ở hai chữ Giai Giai.

Nếu như không phải là con gái của anh, thì tại sao sẽ lấy tên của em gái anh chứ?

Vừa rồi ở trong nhà anh nghe được cô gọi cô bé là Giai Giai thì nội tâm của anh vô cùng kích động, anh thật muốn ôm chặt lấy cô, cảm ơn cô đã cho anh món quà trân quý nhất trên thế giới này.

"Cái đó. Anh hãy nghe tôi nói." Hiếu Vũ cảm giác tim mình nhảy tới cổ họng, cô yếu đuối, vô lực phản bác, "Thật ra thì không phải như anh nghĩ."

"Con bé là con gái của anh." Diêm Đăng kiên định nói, ánh mắt bốc lửa nhìn sâu vào mắt cô. "Con gái của em và anh, vậy mà em lại gạt anh sinh ra con gái của chúng ta, bây giờ còn muốn phủ nhận."

Hiếu Vũ mê muội nhìn của anh.

Anh đang. Tức giận?

Anh cho rằng cô không có tư cách sinh ra con của anh sao? Anh tức giận vì lại đây đưa không rõ với người vợ trước là cô sao?

Chóp mũi của cô đau xót, tâm nhúu chặt.

Bên cạnh anh nhất định đã có người phụ nữ môn đăng hộ đối với anh từ lâu rồi, cô và đứa bé sẽ phá hư hạnh phúc của anh, cho nên anh mới đến xác nhận.

Cô đau lòng bức nước mắt lại."Tôi sẽ nghỉ việc, tôi sẽ đi thật xa, cho nên anh không cần phải lo lắng tôi cùng đứa bé sẽ tạo thành uy hiếp đối với anh. . . ."

Nghe được cô lại muốn né tránh anh, sắc mặt Diêm Đằng trầm xuống, hai tay khóa ở trên eo cô lực đạo lớn hơn nữa.

"Nghe, không cho em đi đâu hết, hãy ở yên chỗ cũ, nếu không anh sẽ sa thải hết mọi người ở công trường, em cứ xem mà làm!"

"Cái gì?" Cô kinh ngạc đến nỗi nháy mắt liên tục.

Tại sao không để cho cô đi, còn dùng công việc của những người khác uy hiếp cô? Là sợ cô nói lung tung ra ngoài sao, cho nên phải đặt cô ở gần để giám thị sao?

"Được! Chúng ta nói rõ ràng!" Cô hơi kích động, giống như phản kháng cái gì nói: "Lén lút sinh ra con của anh là tôi không đúng, điểm này là tôi rất xin lỗi anh! Nhưng anh cũng có thể yên tâm, tôi sẽ không dùng đứa bé để uy hiếp anh, tôi cũng chưa từng nghĩ sẽ dùng đứa bé được chỗ tốt gì từ anh hoặc trói chặt lấy anh, gặp lại anh thật sự chỉ là trùng hợp, nếu như biết rõ công trường này là dự án xây dựng của công ty Thiên Mạc, thì tôi sẽ không đến đó tìm việc làm. . . ."

"Không cần tự cho mình thông minh!" Vừa nghĩ tới cô một mình sinh dưỡng đứa bé của bọn họ, thì anh lại vừa đau lòng vừa giận dữ, ánh mắt thâm trầm mà bén nhọn có vẻ đặc biệt đen thui."Anh muốn biết lời nói của ba em có ý gì? Tại sao ông nói không mặt mũi gặp mặt anh?"

"Không có gì, anh không cần biết." Cô nóng lòng che giấu sự thật.

"Lại là anh không cần biết?" Anh nhướn mày, không thích nghiêm mặt."Nếu như bây giờ em không nói cho anh...anh sẽ lên lầu tìm cha hỏi rõ ràng."

"Được, được! Tôi nói! Tôi nói là được!" Cô từ từ ngẩng đầu lên, trong lòng run sợ mím mím đôi môi."Tôi. nói với người nhà, vừa mới kết hôn tôi đã. Ách, bắt cả hai tay, bị anh. Bắt gian tại trận, cho nên không thể làm gì khác hơn là. Ly hôn."

Đáng chết! Diêm Đằng hít sâu một hơi.

Cô gái ngốc này, rõ ràng là bị anh vút bỏ, vẫn còn bảo vệ cho anh, cô khiến anh càng thêm áy náy, càng thêm đau lòng.

Anh nên làm như thế nào mới có thể đền bù cho cô đây?

Bốn năm trước, dưới tình huống anh không có sự lựa chọn mới để cho cô đi, mặc dù cô không có một câu oán hận, nhưng trong lòng cô nhất định là oán giận anh.

Hôm nay, bởi vì anh và Bạch Nhã Hân không ở bên nhau, cho nên mới hi vọng cô trở lại bên cạnh anh, đối với cái kết quả này, cô có thể tiếp nhận sao? Có thể thông cảm với nỗi khổ tâm riêng của anh sao? Cô có thể cảm thấy bị thương hại hay không, bị tổn thương lần thứ 2 sẽ rất sâu? !

Cho dù như thế nào, anh cũng sẽ không để cô rời anh đi lần nữa, sai lầm một lần đã làm anh hối hận vô cùng rồi, không thể sai lầm một lần nữa, huống chi bây giờ còn có con gái, anh muốn hai mẹ con cô đều ở bên cạnh anh, do anh chăm sóc.

Anh phẫn chấn hơn, nhìn Hiểu Vũ đang tâm thần thấp thỏm."Còn đứa bé? Em già thích về thân thể của đứa bé với người nhà thế nào?"

Hiểu Vũ nhìn kỹ sắc mặt của anh, thận trọng nói:"Cái đó —— tôi nói, đứa con trong bụng là của tôi và đối tượng gặp gỡ bên ngoài, sau khi biết tôi mang thai, anh ta liền bỏ rơi tôi, nhưng tôi vẫn muốn sinh đứa bé ra."

Xong rồi, ánh mắt của anh quá thâm trầm, sắc mặt rất nặng nề, nhất định anh rất không vui cô lén lút sinh ra đứa con của anh, anh sẽ không cho rằng sau khi ly hôn cô còn một mình sinh ra đứa con của anh là vì phân tài sản của anh chứ?

"Đủ rồi!" Diêm Đằng nặng nề thở dài, anh thật sự không nghe nổi nữa.

Hiểu Vũ không tiếc nói bản thân không thể chịu nổi như vậy, là vì bảo toàn hình tượng của anh trước mặt người nhà của cô, anh có tài đức gì để cho cô dụng tâm duy trì như vậy?

Vì chịu trách nhiệm với đứa bé trong bụng Bạch Nhã hân, vì không trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, cũng vì không để cho Bạch Nhã Hân có ý niệm coi thường mạng sống của mình, anh đã dễ dàng từ bỏ Hiểu Vũ.

Vốn dĩ cuộc sống của cô rất đơn thuần, lại bị anh đảo loạn lên rồi, anh hại cô thành một người mẹ chưa chồng, cũng làm cho con của mình thành con gái riêng.

Những sai lầm này, anh phải đền bù như thế nào?

Dưới ánh mặt trời chói chang mùa hè, Hiểu Vũ ngược mắt nhìn bên ngoài của tổng bộ tập đoàn Thiên Mạc, giống hệt trong ấn tượng của cô, thật ra thì không có thay đổi bao nhiêu, dù sao cũng mới qua bốn năm.

Cô bước vào dưới ánh mắt khác thường của hai người bảo vệ.

Cô mặc một thân nữ công nhân, khôn ghê hợp với khí phái của tòa nhà lớn, cũng không hợp với những nhân viên đang đi lại bên trong, cho dù ai cũng sẽ nhìn cô lâu hơn.

"Xin chào, tôi muốn tìm tổng kinh lý Diêm, làm phiền cô chuyển lời với anh ấy, tôi là Thành Hiểu Vũ."

4 năm rồi, cảnh vật vẫn như cũ, nhưng người đã không giống, bảo vệ, cô nhân viên lễ tân đều đã đổi người rồi, không có gương mặt nào quen mà cô biết.

"Tổng kinh lý Diêm?" Cô nhân viên lễ tân trẻ tuổi mặt không biểu cảm nhìn cô một cái. "Tổng kinh lý không phải họ Diêm, cô muốn tìm tổng giám đốc của chúng tôi sao? Tổng giám đốc mới họ Diêm."

Hiểu Vũ bừng tỉnh hiểu ra, thì ra bây giờ anh đã là tổng giám đốc cao quý của tập đoàn màn trời rồi!

Cô vội vã gật đầu, "Đúng, tôi muốn tìm tổng giám đốc Diêm."

"Cô có hẹn trước không?"

Hiểu Vũ hơi sững sờ. "Tôi. Không có." XS8@XS8 nếu như không phải Diêm Đăng thật sự thả cái "Tin tức kia" ra ngoài, cô cũng sẽ không vội vàng chạy tới.

Cô thật sự không hiểu, nếu phản ứng nặng nề với việc cô sinh ra con của anh như vậy, thì tại sao phải cố gắng giữ cô ở trong tầm mắt của anh chứ? Thật sự là muốn giám thị cô sao?

"Xin lỗi, tổng giám đốc sẽ không tùy tiện gặp người, mời hẹn trước rồi quay lại."

"Cô, tôi hiểu biết rõ muốn gặp tổng giám đốc phải hẹn trước, nhưng, cô có thể nói một chút giúp tôi thử xem được không? Nói với anh ấy tôi là Thành Hiểu Vũ, có lẽ anh ấy sẽ bằng lòng gặp tôi."

"Sao cái cô này lại phiền như vậy chứ?" Cô nhân viên lễ tân có gương mặt xinh đẹp ghét bỏ nhìn chằm chằm cô. "Cô mau đi nhanh đi! Nếu không tôi phải gọi bảo vệ mời cô ra ngoài đó."

"Tôi thật sự có chuyện quan trọng, cầu xin cô xin thư ký tổng giám đốc hỏi giúp tôi một chút, có thể anh ấy sẽ gặp tôi."

"Tiểu Trương!" Cô nhân viên lễ tân mắt liếc tai ngơ vung tay lên gọi bảo vệ đứng bên ngoài cửa, dùng ống nói điện thoại nói: "Đi vào đưa cô gái này đuổi ra ngoài!"

Hiểu Vũ kinh ngạc nhìn hành động của cô ta.

"Chuyện gì?"

Bảo vệ còn chưa đi vào, ngược lại lại truyền đến một tiếng nói đàn ông quen thuộc, Hiểu Vũ còn không kịp quay đầu lại đã nhìn thấy cô nhân viên lễ tân vội vàng đứng lên, còn lập tức thay đổi gương mặt.

"Ngài đã về rồi, tổng giám đốc, cô gái này kiên trì muốn gặp ngài, tôi nói thế nào cô ấy cũng không chịu đi, làm hại người ta rất sợ hãi."

Hiểu Vũ liếc mắt, cô quay đầu đi, quả nhiên nhìn thấy Diêm Đăng, phía sau anh còn đứng ba người quản lý đáng vẻ nam tính.

"Mới không phải như vậy." Cô nhìn Diêm Đăng. "Có thời gian không? Tôi có chuyện muốn nói với anh."

Diêm Đăng đưa tay nhẹ nhàng đặt lên vai cô, đưa cô đi về phía thang máy riêng của anh. "Sao không gọi điện thoại di động cho anh chứ?"

"Anh không đổi số sao?" Cô kinh ngạc ngược mắt lên. "Tôi cho là anh đã thay đổi số điện thoại di động rồi."

Chính bản thân cô cũng đã đổi số điện thoại nhiều lần rồi, cho nên muốn cũng không nhớ số mà gọi cho anh.

"Anh vẫn không đổi." Anh nhìn cô thật sâu, dịu dàng nói: "Chính tôi đang mong đợi, một ngày kia có thể em sẽ gọi cho anh, cho nên vẫn không đổi số."

Nhịp tim của Hiểu Vũ trong nháy mắt nhảy lờ một nhịp.

Tại sao muốn mong đợi? Chẳng lẽ anh chưa từng quên cô?

Cô dừng lại mấy giây, phất phất mái tóc toát loạn, nói sang chuyện khác, "Tổ chất của nhân viên lễ tân ở đây thật là tệ, đối đãi khách rất không khách khí."

Diêm Đăng cười. "Anh sẽ nói bọn họ cải thiện. Chẳng qua, em ăn mặc như vậy nói muốn gặp anh, rất khó được đối đãi tốt?"

Hiếu Vũ hừ hừ, "Anh xây nhà lâu như vậy, nên biết có rất nhiều phú hào cấp Abbo sẽ mặc áo lót quần đùi đến xem phòng ở chứ? Người có tiền chân chính đều rất khiêm tốn, sẽ không đeo vàng đội bạc."

Nụ cười của Diêm Đăng giấu ở đáy mắt. "Em không phải là một loại kia."

Hiếu Vũ nổi đóa nhìn anh chằm chằm, nhưng không thể không thừa nhận. "Đúng, tôi không phải người có tiền, nhưng người tôi là khách, cũng không thể coi khách như vì khuôn mà đuổi đi như vậy."

"Anh bảo đảm lần sau em trở lại thì mỗi người đều sẽ đối đãi với em giống như hoàng hậu." Anh có thâm ý khác nói.

Tim cô nhảy lờ một nhịp. "Vây. Cũng không cần khoa trương như vậy."

Hai người đi ra khỏi thang máy, cô nhìn thấy chỗ ngồi quen thuộc của thư ký, bồn hoa lục sắc cỡ lớn này vẫn còn ở tại chỗ, còn có tấm cửa lớn phòng tổng kinh lý ở phía sau, bây giờ đã gờ tấm biển tổng kinh lý xuống.

"Anh không đổi phòng làm việc?" Phòng Tổng giám đốc ở trên lầu, cô cho là anh sẽ chuyển đi.

Diêm Đăng cười nhạt. "Thói quen nơi này, nơi này có kỷ niệm của anh và em."

Hiếu Vũ cảm giác mình sắp bởi vì nhịp tim quá nhanh mà chết, anh làm chi luôn nói những lời dễ khiến người khác hiểu lầm như vậy chứ?

Nếu như kỷ niệm của bọn họ quan trọng, làm sao sẽ đánh không lại khổ nhục kế của Bạch Nhã Hân đây?

Được rồi! Cô thừa nhận mình luôn để ý việc anh lựa chọn Bạch Nhã Hân mà bỏ qua cô.

Mặt ngoài giả bộ vẫn đậm phong khinh, nói mình có thể quên anh, nhưng trên thực tế, sự kiện kia làm tổn thương cô rất sâu, không chỉ bởi vì anh là người đàn ông đầu tiên của cô, cũng bởi vì cô yêu anh quá sâu đậm.

Có thể anh không có loại cảm giác đó, nhưng cô thì khác, bị chính người đàn ông mình yêu sâu đậm ôm, hôn, xảy ra quan hệ rồi sau đó vứt bỏ, mặc kệ là vì lý do gì, nỗi khổ tâm gì, người phụ nữ nào có thể buông bỏ, còn có thể thông cảm chứ?

"Hiếu Vũ! Em là Hiếu Vũ đúng không?"

Hiếu Vũ phục hồi tinh thần, thấy thư ký Hà đang trợn mắt há mồm đờ lờn nhìn cô.

Ồ ồ ồ! Không ngờ thư ký Hà vẫn còn làm thư ký cho Diêm Đăng, hơn nữa chị ấy mập ra không ít làm mất sự lạnh lùng của quá khứ, hiện tại có hương vị của người mẹ.

"Đã lâu không gặp, chị Hà." Cô lúng túng cười một tiếng, sự xuất hiện của mình nhất định rất đột ngột.

Bốn năm trước, cô đi quá vội vàng, cũng không kịp nói tiếng chia tay với thư ký Hà.

"Thư ký Hà, chúng tôi có chuyện quan trọng cần nói, không cho bất cứ ai vào."

Diêm Đăng nhanh chóng dẫn cô vào phòng tổng giám đốc, cũng không còn thời gian cho cô ôn chuyện cùng thư ký Hà.

Hiếu Vũ ngẩng nhìn bốn phía, một loại cảm giác muốn thờ dài từ đáy lòng dâng lên.

Tâm trạng thâm mến anh ngày trước hiện rõ trước mặt, khi đó cô thật hạnh phúc, chỉ cần mỗi ngày đều có thể nhìn thấy anh, chính là hạnh phúc.

Cô tỉnh lại một chút, vứt bỏ tình cảm dịu dàng trong lòng, nhìn Diêm Đăng.

"Hôm nay đốc công nói cho tôi biết, nếu như mà tôi không đi làm, bọn họ cũng sẽ cùng nhau thất nghiệp, là anh ra lệnh với chủ nhiệm Hứa, đây là thật sao? Tôi còn tưởng rằng anh chỉ nói vậy mà thôi."

Hôm qua sau khi biết sự tồn tại của Giai Giai, sắc mặt anh nặng nề như vậy, cho nên cô suy tư cả đêm, quyết định dọn nhà một lần nữa, không muốn cho anh cái cảm giác cô đang dùng đứa bé để uy hiếp đến cuộc sống của anh.

Không ngờ, sáng sớm cô đến gặp đốc công để xin từ chức đã nhận được tin tức này, đốc công ngăn lần xin, vạn lần xin, lại khẩn cầu cô ngàn vạn lần không thể từ chức, tất cả mọi người có một nhà già trẻ phải nuôi, nếu như mất đi công việc, sợ rằng mọi người phải tìm đến cái chết mất.

"Trước không nói cái đó, buổi sáng anh còn chưa ăn, chạy vài nơi, hiện tại dạ dày thật là đau, trước tiên em có thể giúp anh lấy chút đồ ăn sao? Ăn xong chúng ta lại nói."

Diêm Đăng vừa nói vừa đi đến sofa ngồi xuống, anh kéo lỏng cà vạt, nhẹ nhàng xoa huyết Thái Dương, ánh mắt yên lặng dừng lại trên người Hiểu Vũ.

Hiểu Vũ dĩ nhiên biết trong phòng tổng giám đốc có một căn bếp nhỏ, lò nướng, lò vi sóng, máy coffee, tủ lạnh nhỏ, đồ uống và nước trái cây đầy đủ.

"Nhờ em đó, Hiểu Vũ."

"Được —— được rồi ——" cô tâm phiền ý loạn đi vào phòng bếp nhỏ, thừa nhận mình không thể nhìn anh bị đau dạ dày.

Cô tìm được nửa cái bánh mì chưa mở cùng một chai sữa tươi trong tủ lạnh, ngày sản xuất đều là hôm nay.

Hà thư ký vẫn rất là tận chức, thường chú ý thời hạn thức ăn trong tủ lạnh, mà một số chuyện trước kia là do người thư ký là cô làm.

Cô đơn giản làm sandwich trứng chân giò hun khói, lại pha một ly cà phê.

Loại cảm giác này thật kỳ quái.

Tại sao cô lại ở nơi không thể quen thuộc hơn được làm điểm tâm cho anh? Còn mỗi một việc đều làm theo thói quen của anh, bánh mì nướng cần nướng cháy một chút, trứng muốn nửa chín, chân giò hun khói cũng phải rán hơi cháy xém, tay rót coffee càng thêm không thể lơ là, hai thìa bột cà phê, một viên sữa.

Đáng chết! Diêm Đăng để cô lọt vào trong một tình cảnh kỳ lạ, rõ ràng là cô tới tìm anh nói chuyện, lại trở thành như vậy.

Cô thở dài bụng thức ăn ra cho anh, biết mình vẫn yêu anh.

Diêm Đăng ngược mắt nhìn cô một cái, một mồm nói: "Cám ơn em, làm phiền em rồi."

"Mau ăn đi!" Cô lại thở dài, không nhịn được nói: "Bây giờ anh đã rất có tiền rồi, không cần thiết lại phải vất vả bôn ba vì kiếm tiền nữa, làm hỏng thân thể của mình."

"Em đang quan tâm anh sao?" Đáy mắt Diêm Đăng toát ra một tia dịu dàng.

Ánh mắt của anh là nhịp tim của Hiểu Vũ gia tốc, cô xoay tầm mắt, vô ý thức lật cuốn tạp chí trên mặt bàn. "Không phải là anh đang đói sao? Mau ăn đi!"

---d-i-e-n-n-d-a-a-n-l-e-q-u-y-d-o-n---

Diêm Đăng lại nhìn cô thêm một lúc lâu mới bụng cà phê lên uống một hớp, anh từ từ ăn sandwich, nhưng chưa ăn xong đã hạ xuống rồi.

Hiểu Vũ phát hiện. "Sao vậy? Không hợp khẩu vị sao?"

"Không phải." Anh lắc đầu. "Anh cảm thấy rất khó chịu, cả người nóng lên."

Anh dựa người vào ghế salon, cau mày nhắm mắt lại.

Hiểu Vũ không cách nào ngăn cản mình đi về phía anh, nhìn anh khổ sở, cô không có biện pháp bỏ mặc. "Chuyện gì xảy ra? Có phải anh phát sốt rồi không?"

Cô đi tới ngồi xuống bên cạnh anh, đưa tay thử nhiệt độ trên trán anh. "Rất bình thường mà."

"Vậy hẳn là lòng của anh đang nóng lên rồi!" Diêm Đăng bỗng kéo cô vào trong ngực, bàn tay to của anh nắm cả hông của cô, ôm chặt cô vào người mình.

Môi của anh đè lại, từ từ bao trùm trên đôi môi của cô, giống như là có dòng điện truyền qua, sự tự chủ của Hiểu Vũ tan rã hết, thần trí của cô đang trôi nổi, đánh mất khả năng suy tư.

Diêm Đăng vô cùng dịu dàng khẽ cắn mút đôi môi hồng nhuận của cô, hơi thở của anh ươn ướt lại ấm áp, đầu lưỡi nóng rực chạm vào môi của cô, miên miên mật mật thăm dò mỗi một chỗ ngọt ngào trong môi của cô.

Cô gần như xụi lơ trong khuỷu tay của Diêm Đăng, cô cảm thấy đầu lưỡi Diêm Đăng chạy vào giữa môi và răng của cô, cả người cô đều bị hương vị của anh chiếm lĩnh.

Cô run rẩy nhắm hai mắt lại, ý loạn tình mê, tim đập rộn lên, hoàn toàn hàng phục trong nụ hôn triền miên của anh.

Thân thể Diêm Đăng nóng như cây đuốc đang cháy, Hiểu Vũ ngồi ở trong ngực anh, cô có thể cảm giác nhu cầu mãnh liệt trong cơ thể anh, trên thực tế, hơi thở của hai người bọn họ cũng thờ dốc đầy ắp kích tình.

Tay Diễm Đăng trượt đến trước ngực của cô, anh chậm rãi kéo cao đồng phục làm việc của cô, hơi thở đàn ông nóng rực thổi lất phất ở trước ngực đang phơi bày của cô, anh đẩy nội y của cô lên cao.

Cô rung mình một cái, nghe được hơi thở của anh nặng nề hơn, môi lưỡi của anh từ từ liếm qua bộ ngực đầy đặn của cô, mút lấy nụ hoa của cô, cô phát ra một tiếng ưm, cũng không nhúc nhích mặc cho từng đợt sóng vui về bao phủ lấy cô.

Hiểu Vũ cảm giác mình sắp thở không nổi, dục vọng cơ thể thay thế tất cả.

Không được! Như này là thế nào? Cô là vật thay thế của Bạch Nhã Hân sao?

Ý thức của cô quay trở lại, cô đẩy Diễm Đăng ra, cả người hơi thở không ổn định nhảy ra khỏi ngực anh, cô run rẩy kéo lại quần áo của mình, cảm giác hình như mình sắp nổ tung.

"Sao vậy?" Diễm Đăng không hiểu nhìn chăm chú vào cô, bắt thịt cả người anh căng cứng, dục vọng không không thể bình ổn khiến cho anh đau đớn không dứt.

Anh cho là anh cảm nhận được Hiểu Vũ vẫn còn tình yêu với anh, nhưng bây giờ anh chỉ thấy được lửa giận trên người cô, tay cô nắm thật chặt thành quả đấm, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên.

"Anh hỏi tôi làm sao?" Cô bị thương nhìn anh."Chúng ta đã ly hôn, hơn nữa dài đến bốn năm, như này là thế nào? Tôi không phải công cụ tiết dục của anh, không cần không có người khác, mới đến phiên Thành Hiểu Vũ tôi, tôi không phải cái thùng rác!"

"Thùng rác?" Khuôn mặt cương nghị của Diễm Đăng co quắp một cái.

Anh nhớ cô nhớ đến đau lòng, cô lại ần dụ nói anh thành đồ bỏ đi?

"Bốn năm trước, tôi đã hưởng qua tư vị khổ sở đó, tôi không muốn lại một lần nữa xảy ra quan hệ với người đàn ông không yêu tôi."

"Đợi chút ——" Diễm Đăng chau mày lại, cẩn thận xem xét kỹ lưỡng cô sau khi nhảy ra khỏi ngực anh đứng ở xa xa."Anh chưa từng coi em như công cụ tiết dục, bốn năm trước vào cái đêm trên đảo Bali, cũng không phải bởi vì anh tình lực tràn đầy cần phải phát tiết mới đoạt lấy em, là bởi vì em làm cho anh động lòng, anh quyết định quên Bạch Nhã Hân để bắt đầu cuộc sống mới với em."

"Nhưng anh lại đã trở về bên cạnh cô ấy rồi." Hiểu Vũ khinh miệt nói một tiếng, chỉ ra sự thực làm cô tan nát cõi lòng năm đó.

Cô không chỉ một lần nghĩ tới, nếu như lúc ấy cô cũng biết mình mang thai, nói chuyện cô mang thai cho anh biết, thì anh sẽ lựa chọn thế nào?

Anh sẽ bỏ qua cô từ chi kiện toàn, lựa chọn Bạch Nhã Hân không thể đi được sao?

Giả thiết dĩ nhiên không có ý nghĩa, nhưng bốn năm nay nghĩ đi nghĩ lại chỉ tăng thêm sự bi thương của cô mà thôi.

Cho nên hiện tại, mặc dù cô vẫn còn yêu anh, khát vọng anh, nhưng cô sẽ cố gắng đè nén, không thể dễ dàng đã trở lại bên cạnh anh.

Nhất định anh phải biết cô đã phải chịu thương tổn như thế nào, anh cũng phải chịu chút hành hạ mới công bằng.

Bốn năm trước cô quá ngu ngốc, lấy danh nghĩa tác thành cho anh, kết quả để cho mình biến thành bà mẹ chưa chồng, khiến Giai Giai biến thành con gái riêng.

Bốn năm qua, gặp quá nhiều đau khổ, mỗi khi cô cố gắng vượt qua thì cô đều sẽ oán giận Diễm Đăng, nếu như anh hạ quyết tâm, lựa chọn cô, có lẽ ban đầu sẽ rất có lỗi với Bạch Nhã Hân, nhưng một nhà ba người bọn họ có thể sống sống bên nhau.

Dĩ nhiên, năm đó chính cô cũng không thể mặt dày mày dạn cầu xin anh ở lại bên cạnh cô, nên cô tan nát cõi lòng khi nhận được sự lựa chọn của anh, mới có thể hoàn toàn bất đắc dĩ, làm bộ tự nhiên, làm bộ hào phóng rút lui, bởi vì cô không muốn ngăn cản anh đi hoàn thành đạo nghĩa của anh, cuối cùng bị anh ghét.

"Anh biết rõ anh thực có lỗi với em, anh không có lời nào để nói." Diễm Đăng nhìn cô, không muốn biện giả cho bản thân, bởi vì mặc kệ bốn năm trước vì nguyên nhân gì mà anh lựa chọn Bạch Nhã Hân, anh không làm tròn trách nhiệm với mẹ con Hiểu Vũ cũng chính là sự thật.

"Thật ra thì, không có anh, tôi và Giai Giai cũng sống rất tốt, cho nên ——" Hiểu Vũ giương mắt lên, bỏ đi cảm xúc mê luyến anh, dừng cảm nhìn anh."Cho nên ——" cô lại nhấn mạnh hai chữ kia."Tôi sẽ đưa Giai Giai rời khỏi Đài Bắc, cũng sẽ nghỉ việc, hai mẹ con chúng tôi phía đi trốn ở một nơi mà anh không tìm được, anh muốn sa thải ai thì tùy anh!"

Không quan tâm tới Diễm Đăng sẽ có phản ứng thế nào, cô ngẩng đầu ưỡn ngực mở cửa đi ra ngoài, trái tim vẫn đập mạch phaanh phaanh không ngừng.

Cho đến khi cô đi vào thang máy, cô mới thở ra một hơi vẫn nghẹn ở cổ họng.

Cô thật sự nói ra rồi sao?

Thật sự nói với Diêm Đăng như vậy sao?

Làm tốt lắm! Thành Hiểu Vũ, lời đã nói ra, nếu như anh muốn giữ lại hai mẹ con cô, vậy hãy để cho cô nhìn thấy thành ý của anh đi!

Bạn đang đọc truyện *Đau Lòng Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chương 9: (1)

Hiểu Vũ nhìn tập tài liệu mà công ty chuyển phát nhanh chuyển tới, không thể tin được Diêm Đăng lại làm giám định DNA!

Cô cho là anh sẽ tặng hoa, tặng nhẫn kim cương, tặng nhà, xe gì đó, không ngờ vậy mà anh lại đưa đến một bản báo cáo kết quả giám định DNA, chứng minh quan hệ của anh và Giai Giai là cha con.

Cùng với báo cáo giám định DNA còn có một phần văn thư của luật sư, nội dung văn thư rất đơn giản, chính là nói Diêm Đăng và Thành Giai Giai có quan hệ cha con, Diêm Đăng có nghĩa vụ cũng như quyền lợi với Thành Giai Giai, Thành Hiểu Vũ người giám hộ của Thành Giai Giai không thể tước đoạt quyền lợi và nghĩa vụ của Diêm Đăng, mà Diêm Đăng cũng có đầy đủ tư cách tranh thủ quyền giám hộ Thành Giai Giai.

Cái quái gì thế này? Chẳng lẽ anh nghĩ phương pháp giữ lại cô chỉ có cách sử dụng tư cách pháp luật sao?

Trời, cô chợt phát hiện cái người đàn ông một tay đưa tập đoàn Thiên Mạc ra thị trường đầu óc bị lấp mắt rồi.

Cô cau mày nhìn báo cáo giám định DNA, bỗng nhiên chuyển ánh mắt nhìn Thành Dũng Kiên. "Cha, mấy ngày nay Diêm Đăng có tới sao?"

Giai Giai còn chưa đi nhà trẻ, bình thường vẫn luôn ở nhà, cô muốn biết anh làm thế nào mà lấy được vật cần thiết để giám định DNA.

"Nói đến việc này, cha còn muốn mắng con đâu, tại sao con lại nói dối cha chứ?" Thành Dũng Kiên khó được nổi giận với con gái.

"Nói dối? Nói dối cái gì?" Hiểu Vũ không hiểu ra sao.

"Con rề đều nói với cha rồi, năm đó bởi vì cậu ấy phải chịu trách nhiệm với một người phụ nữ khác, cho nên hai con không thể làm gì khác hơn là ly hôn, thằng bé nói nó rất có lỗi với con, cũng rất có lỗi với cha, hi vọng cha có thể tha thứ cho nó."

Hiểu Vũ sợ hãi nhảy dựng lên. "Cha! Chuyện này xảy ra lúc sao? Sao cha không nói với con chứ?"

Đáng chết! Nhất định là lúc đó Diêm Đăng đã giật tóc của Giai Giai đi làm dám định, nhất định là vậy!

"Cái đó không quan trọng, nhìn cha con chúng ôm nhau, vành mắt của cha cũng đỏ." Thành Dũng Kiên ý vị sâu xa nói: "Hiểu Vũ à, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, bây giờ con rề đã không cần phụ trách với người phụ nữ kia rồi, con hãy quên đi, một nhà ba người vui vui về và sống bên nhau, nên suy nghĩ vì Giai Giai nữa, đứa bé cần một người cha, đừng chỉ nghĩ đến chính bản thân con."

Hiểu Vũ vội vàng đứng lên, chạy nhanh về gian phòng của mình, nếu không cha cô vừa nói sẽ không biết phải nói bao lâu.

Cô ngồi ở mép giường ngẩn người.

Không ngờ Diêm Đăng lại thẳng thắn với cha cô như vậy, anh thật sự hy vọng hai mẹ con cô trở về bên cạnh anh sao?

Một hồi chuông điện thoại di động cắt đứt suy nghĩ của cô, cô vừa cầm điện thoại di động lên nhìn, thể hiện người điện tới khiến cô suýt đánh rơi điện thoại di động xuống đất, trái tim cũng đập điên cuồng.

Là Diêm Đăng.

Vừa quen thuộc vừa xa lạ, dây số này đã thật lâu không nhìn thấy rồi.

Chẳng qua, làm sao anh biết được số điện thoại di động của cô chứ?

Phòng khách vẫn truyền đến giọng nói lâm nhâm không ngừng của cha cô, cô bừng tỉnh hiểu ra nhất định là cha cô cho anh rồi, thật sự là cướp nhà khó phòng!

"Tôi đây!" Không cho anh mở miệng trước, cô trách móc nói: "Tôi đã nhận được kết quả giám định DNA anh gửi tới rồi, anh nghĩ như thế nào?"

"Anh muốn gặp Giai Giai." Giọng nói của Diêm Đăng truyền đến. "Còn phải nói cho con bé biết, anh là cha nó."

Hiếu Vũ nhường mày."Sau đó thì sao? Sau khi gặp rồi? Anh nghĩ như thế nào? Tranh giành quyền giám hộ với tôi sao?"

Mặc dù rất khó hiểu đối với hành động lần này của anh, nhưng cô sẽ nghĩ theo chiều hướng tốt, tối thiểu cũng đại biểu là anh quan tâm Giai Giai, dù sao cũng còn hơn là anh đã biết còn chẳng thêm quan tâm!

"Nếu như em vĩnh viễn không cự tuyệt yêu cầu gặp con gái của anh, như vậy thì anh cũng vĩnh viễn không tranh giành quyền giám hộ với em, anh chỉ muốn thỉnh thoảng gặp con bé là tốt rồi."

"Có thật không?" Hiếu Vũ nghi ngờ nhăn mày."Chỉ đơn giản như vậy?"

"Anh có thể bảo đảm, cũng có thể mời luật sư làm nhân chứng, viết lên giấy trắng mực đen."

Cô cắn cắn môi."Vậy anh tốn công tốn sức làm giám định DNA làm gì chứ, không phải có mục đích khác sao?"

Diêm Đăng bỗng bật cười nói: "Anh chỉ lo lắng em không thừa nhận Giai Giai là con gái của anh, cho nên mới phải làm giám định quan hệ cha con."

Hiếu Vũ suy nghĩ một chút, cuối cùng nói: "Tạm thời tôi tin tưởng anh."

Anh nở nụ cười."Ngày mai đúng lúc là chủ nhật, em đưa Giai Giai ra ngoài, ba người chúng ta cùng đến khu vui chơi thiếu nhi chơi, Giai Giai còn chưa quen thuộc với anh, nên nhất định phải có em bên cạnh mới được."

"Ngày mai?" Làm sao mà nhịp tim của cô cũng đập nhanh hơn vậy, giống như người anh hẹn là cô vậy

"Không phải đã nói, em không thể từ chối khi anh yêu cầu được gặp con gái sao?"

Hiếu Vũ nghĩ một đằng nói một nẻo nói: "Được rồi, ngày mai thì ngày mai, dù sao tôi cũng không có việc gì, chỉ định lật báo chí tìm việc làm."

Rõ ràng cô cũng rất muốn cùng với anh ba người đi chơi, Giai Giai nhất định cũng sẽ rất vui vẻ, có cả ba ba, Giai Giai chưa từng đi chơi cùng ba.

"Nói đến công việc ——" Diêm Đăng dừng một chút."Anh biết rõ em đã tự động bỏ việc, thì sau này cũng sẽ không đi làm nữa, có lẽ em muốn biết một chuyện, hôm nay anh đã sa thải đốc công rồi."

"Cái gì?" Hiếu Vũ cực kỳ tức giận nhảy dựng lên."Anh anh anh...anh sa thải đốc công?"

Đốc công còn phải nuôi cha mẹ già cùng con nhỏ, hơn nữa luôn luôn làm việc nghiêm túc, có trách nhiệm, tại sao anh có thể sa thải đốc công chứ? !

"Anh biết rõ em thờ ơ đối với những người bị em liên lụy mà mất đi công việc, cũng tùy anh có sa thải bọn họ hay không, anh chỉ nói với em một tiếng mà thôi, ngày mai gặp, chín giờ anh qua đón em."

"Diêm Đăng! Diêm Đăng!"

Cô nhìn chăm chăm điện thoại di động, anh đã cúp máy.

Thật tốt! Anh đang buộc cô nhất định phải làm việc dưới mi mắt của anh mới được!

Vừa hạ một trận mưa nhỏ, mặt trời chiều ngã về tây, gió nhẹ nhàng phất qua cây cối, trong vườn một trận mát mẻ, tách rời không khí nóng bức.

Giai Giai ngủ thiếp đi trong lòng ngực Diêm Đăng, Hiếu Vũ mua kem cùng khoai tây chiên, hai người ngồi ở dưới bóng cây bên ngoài, nhìn cách đó không xa những bạn nhỏ tinh lực dư thừa kia vẫn đang cố gắng xếp hàng trước những trò chơi kia.

Bọn họ chơi cả ngày ở vương quốc trẻ thơ, Giai Giai hưng phấn đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cái gì cũng muốn chơi, con bé chẳng những không sợ Diêm Đăng chút nào, còn papa, papa rất thân thiết, một mực đu trên người Diêm Đăng không chịu xuống, còn không cho Hiếu Vũ ôm, khiến người mẹ như Hiếu Vũ rất mất mặt.

Chẳng qua, nhìn gương mặt thiên sứ của con gái đang ngủ say trong lòng Diêm Đăng, cô rất xúc động.

Cô quả thật không có tư cách tước đoạt quyền lợi có được tình thương của cha của con gái, cô cho là Giai Giai sẽ không muốn có một người ba, thì ra là cô đã sai lầm rồi, Giai Giai là đứa trẻ trưởng thành sớm, giấu hết nguyện vọng dưới đáy lòng, là cái người mẹ như cô thần kinh không ổn định, mới có thể không nhìn ra.

Mà Diêm Đăng, mặc dù anh không có làm tròn trách nhiệm người cha, nhưng lên lút sinh ra đứa con của anh, nói thế nào cũng do cô không đúng.

Có lẽ cô nên suy nghĩ, mỗi tuần để Giai Giai và Diêm Đăng gặp nhau một lần, có lẽ cũng có thể để Giai Giai về ngủ với anh qua đêm.

"Khụ!" Dây dưa dài dòng không phải là của tác phong của cô, cô nhìn phương xa hắng giọng."Bắt đầu từ tuần sau, mỗi tuần anh để ra một ngày đến đưa Giai Giai đến nhà của anh đi! Tôi thấy con bé cũng không sợ anh, không cần phải có tôi đi theo."

"Hiếu Vũ ——" Diêm Đăng vừa mừng vừa sợ nhìn cô, xem ra hôm nay quyết định đi chơi là đúng, cô mềm hoá rất nhiều.

Khi cô tuyên bố sẽ dẫn Giai Giai trốn đi ở trong phòng làm việc của anh, thật sự hù dọa anh.

Cho nên anh mới sử dụng thủ đoạn giám định DNA, chỉ hi vọng thông qua điều khoản của luật pháp để cho cô hiểu, anh có quyền cũng như nghĩa vụ với Giai Giai, sẽ không bởi vì cô trốn tránh mà thay đổi.

Mục đích của anh chỉ có một, chính là để cho cô biết khó mà lui, không cần thật sự mang theo con gái biến mất khỏi thế gian, để cho anh không tìm được người.

"Đúng rồi, tôi có xin lỗi với anh chưa?" Hiểu Vũ cắn môi dưới. "Xin lỗi vì đã sinh ra con của anh, nhưng lúc đó tôi thật sự không thể bỏ được đứa bé."

"Em không hề có lỗi gì cả, tất cả sai lầm đều do anh." Diêm Đăng nhẹ nhàng nắm tay của cô. "Anh rất vui mừng vì quyết định của em, nếu như không phải em sinh đứa bé ra, làm sao anh có thể ôm được con bé như vậy, hài lòng như vậy chứ?"

"Có thật không?" Hiểu Vũ nghiêng đầu không xác định nhìn anh. "Không phải anh rất tức giận sao?"

"Anh tức giận bản thân mình." Diêm Đăng nhìn cô thật sâu. "Anh tức giận bản thân anh vào lúc em mang thai, lúc sinh con cũng không ở bên cạnh chăm sóc, để cho em chịu khổ một mình."

Diêm Đăng căng thẳng nắm tay cô, khẩn thiết nói: "Hiểu Vũ, anh hi vọng còn có cơ hội đền bù."

Hiểu Vũ gần như muốn chìm hăm khi trong đôi mắt của anh, ánh mắt như thể sẽ làm cô đầu hàng ngay lập tức!

Cô không để lại dấu vết rút tay về, nhún nhún vai. "Đều đã qua rồi."

Anh đau lòng nhìn một bên mặt xinh đẹp của cô, hơi vênh khoe miệng, dưới ánh nắng chiều, hiển hiện ra dáng vẻ không thềm để ý chút nào.

Nhưng anh biết, đâu phải một câu mọi chuyện đã qua là có thể quên hết được, nhất định cô phải chịu rất nhiều khổ sở, bà mẹ chưa chồng dù sao vẫn không được tiếp nhận trong xã hội Đài Loan, bởi vì cô phải thừa nhận như thế nào?

"Khụ, ngày mai tôi sẽ về công ty, anh hãy cho đốc công đi làm lại đi! Anh như vậy thật quá đáng, nếu như hai hôm nay anh ấy lẩn quẩn mà tự sát thì làm thế nào?"

Diêm Đăng nở một nụ cười. "Anh gọi điện nói với chủ nhiệm Hứa, bao giờ thì em trở lại công trường, thì lúc đó anh ta sẽ được trở về công trường, trái tim em rất mềm yếu, sẽ không để cho bọn họ đợi quá lâu."

"Cái gì? Anh ——" cô tức giận đến mức nói không ra lời, mình bị anh ăn được gấu gao sao? Ngay cả người đốc công không có quan hệ máu mủ gì với cô mà cũng lấy ra để uy hiếp cô được.

"Nhưng, tại sao em lại lựa chọn làm việc ở công trường?" Diêm Đăng ngưng mắt nhìn mặt cô. "Có biết gặp lại em như vậy, anh rất đau lòng, rất áy náy, cũng thật tự trách hay không, vợ cũ của mình lại làm việc ở công trường, rốt cuộc thì anh đã làm gì với em, để cho em phải rơi vào loại tình cảnh đó."

"Không quan hệ với anh, là tôi tự chọn, ôm trách nhiệm vào người mình làm chi chứ?" Hiểu Vũ liếc anh một cái, hơi hốt nói: "Thật ra thì cũng không có lý do gì cả, cũng bởi vì lương của công nhân cao, nếu không trình độ học vấn không có, chẳng lẽ tôi đi làm ở tiệm ăn nhanh hay cửa hàng tiện lợi sao? Lương 1 giờ chỉ có 7, 8, 10 nguyên, hoàn toàn không thể nuôi sống ba tôi và Giai Giai, mà cạnh tranh mỗi chỗ trống nhân viên văn phòng trong công ty cũng quá kịch liệt, tôi hoàn toàn không cạnh tranh nổi với những cô gái trẻ xinh đẹp mới tốt nghiệp đại học."

Lý do của cô khiến anh càng đau lòng, anh hỏi: "Ông nội đâu? Sao vẫn không gặp ông vậy?"

"Hai năm trước ông nội đã qua đời rồi, xơ gan, bởi vì không có người hiến gan, cũng không còn tiền mua gan, cho nên" Cô một trận nghẹn ngào, đôi mắt ầm lệ.

Diêm Đăng cũng cảm thấy buồn bã không thôi, sự qua đời của ông nội cô giống như do anh gián tiếp tạo ra, nếu như bọn họ vẫn còn ở cùng nhau, tiền thuốc thang hoàn toàn không phải vấn đề.

Anh xót lại tinh thần, hỏi chuyện phiếm với cô: "Hiểu Khải đâu? Cậu ấy không có làm việc giúp đỡ gia đình sao?"

Theo thời gian tính toán, em trai cô cũng tốt nghiệp đại học, có thể chia sẻ gánh nặng gia đình rồi.

"Hiểu Khải" Hiểu Vũ hạ giọng mắt xuống, hai vai trong nháy mắt cũng có vẻ mất hết sức lực. "Haiz, ngày tốt nghiệp đại học, thằng bé và bạn học đi hộp đêm ăn mừng, uống say rồi xảy ra sung đột với người khác, huyết khí phương cương lấy chai rượu đập bẻ đầu đối phương, còn đẩy người đó xuống cầu thang, người đó bị chấn thương sọ não, cho tới bây giờ còn chưa tỉnh lại."

Cô đột nhiên ý thức được khoảng cách của cô và anh càng ngày càng xa hơn, cô bây giờ, chỉ làm liên lụy đến anh mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đau Lòng Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Chương 9: (2)

"Bọn họ kiện Hiểu Khải rất nhiều tội danh, giết người không thành, đánh người trọng thương gì đó, Hiểu Khải bị khởi tố, xử mười hai năm tù, bây giờ còn đang ngồi tù, mỗi tháng tôi cũng phải trả đôi phương một khoản tiền thuốc men."

Trong lòng Diêm Đăng cảm thấy chân động không gì sánh nổi.

Thì ra những thứ này chính là nguyên nhân cô phải đến công trường làm việc kiếm tiền, cô phải nuôi ba cô và Giai Giai, còn phải trả tiền bồi thường, có thể ngay cả tiền thuốc men của ông nội cô còn chưa trả hết.

Bờ vai nhỏ nhò này của cô gánh lấy gánh nặng của cả gia đình như thế nào? Anh thật sự quá đau lòng.

"Chúng ta đi thôi!"

Diêm Đăng bỗng nhiên đứng lên.

Anh đang suy nghĩ làm thế nào mới có thể để cho cô giao những gánh nặng trên người kia cho anh, lòng cô còn tồn ngăn cách với anh, cho nên có thể không quá dễ dàng.

"A ——" Hiểu Vũ kinh ngạc, bị động đứng dậy. "Được, đi thôi, cũng không sớm nữa."

Đáng chết, tình cảnh của cô nhất định là dọa đến anh rồi, nếu không anh sẽ không nghe xong chuyện nhà cô, ngay cả một phản ứng cũng không có đã nói phải đi.

Mặc dù bốn năm đã qua, trời vẫn là trời, đất vẫn là đất, trời đất có thể hòa vào cùng một chỗ sao?

Không thể.

Hiểu Vũ sắp phát điên mất rồi!

Vì giữ lại công việc cho đốc công, cô trở lại công trường làm việc, nhưng bắt đầu từ ngày đó, thì Diêm Đăng lại ngày ngày đến công trường tuần tra.

Trời mới biết đó là tuần tra kiểu gì, chẳng những mời tất cả mọi người uống nước, ngay cả bữa trưa, điểm tâm chiều đều bao hết.

Không chỉ như thế, ánh mắt của anh luôn dừng ở trên người cô, làm cho mọi người liên tục hỏi quan hệ của cô và tổng giám đốc là như thế nào, tổng giám đốc có phải đang theo đuổi cô hay không.

Hành động của anh làm cho cô có khổ mà không thể nói, không thể nói cô là vợ trước của tổng giám đốc, cũng không thể mở mắt nói lời bịa đặt là cô và tổng giám đốc không hề có một chút quan hệ nào.

Không chỉ như thế, cô còn phát hiện công việc của mình giảm bớt rất nhiều, đốc công chuyên giao một số công việc nhẹ nhàng cho cô, nghĩ cũng biết là ai ra lệnh.

Ở công trường đã truyền ra tin tức vụ tai tiếng tình cảm "Tổng giám đốc theo đuổi nữ công nhân", thậm chí còn truyền đến Tổng Công Ty, còn có người đặc biệt tới đây xem sắc đẹp của cô, sau đó thất vọng rời đi.

Chết mất!

Cô cũng không phải động vật trong sở thú, tại sao lại phải mặc cho người ta nhìn? Còn bình phẩm từ đầu đến chân nữa chứ.

Sau đó, chuyện càng không thể tưởng tượng được cũng xảy ra.

"Hiểu Vũ, cháu thật đúng là vợ trước của Tổng giám đốc sao?"

Cô hoảng sợ không nhỏ, giương mắt mà nhìn đi Tam Hào vừa hỏi cô.

Di Tam Hào là người bát quái nhất ở công trường, chết rồi! Làm sao đi ấy biết điều bí mật này?

"Nhìn phản ứng của cháu là thật rồi?" Di Tam Hào hài lòng tự đắc nhìn cô chằm chằm. "Ngày hôm qua đi đi thẩm mỹ viện uốn tóc, thấy một quyển tạp chí cũ từ rất lâu trước kia, bìa tạp chí là hình ảnh cháu đi theo Tổng giám đốc bước vào lễ đường kết hôn, đi liền xem bên trong, thật sự nhìn thấy tên tuổi của cháu, viết cái gì chìm sẽ biến thành Phụng hoàng, thư ký trở thành phu nhân người thừa kế của tập đoàn Thiên Mạc, thật sự đặc sắc..., đi đã sao vài bản chia cho mọi người."

"Cái gì?" Hiểu Vũ nhìn chăm chăm đi Tam Hảo, quả tặc trên trời rơi xuống, thật sự là đập vào đầu cô thật đau!

"Cháu không cần phải cảm ơn đi đâu!" Di Tam Hảo cười vỗ vỗ bả vai của cô. "Bây giờ mọi người đều biết đến thân phận của cháu rồi, ngay cả chủ nhiệm Hứa cũng phải nể cháu ba phần, cháu lên đời rồi!"

Một ngày sau đó, Hiểu Vũ phát hiện mỗi người đều khách khách khí khí với cô, chủ nhiệm Hứa còn rất thân thiết chạy tới bắt tay với cô, đôi tay dâng lên một cốc nước lạnh cho cô uống, liền tiếp xin vô vào phòng nghỉ ngồi xem ti vi.

Gần tối, Diêm Đăng tới, anh vừa bước một chân vào công trường, cô đã vội vàng kéo anh đến một nơi xa một chút.

"Mọi người đã biết em là vợ cũ của anh rồi !" Cô tức giận hờn hển nói.

Diêm Đăng khẽ mỉm cười nhìn cô. "Thật sao?"

"Còn" "Vậy sao" ?" Hiểu Vũ giận chó đánh mèo nhìn anh chăm chăm. "Anh có biết cả ngày hôm nay tôi có bao nhiêu xấu hổ sao? Tất cả mọi người đều đối xử thân trọng với tôi, hình như rất sợ đắc tội tôi vậy, cũng không giao việc cho tôi, còn bảo tôi nghỉ ngơi xem ti vi, tôi cũng không biết bản thân tôi làm gì nữa!"

Diêm Đăng nhìn cô dịu dàng. "Bình thường em sống vất vả, thì nhân cơ hội này nghỉ ngơi cho khỏe một chút."

"Cái gì? Tôi đang nghỉ phép sao?" Hiểu Vũ nổi đóa nhìn anh, cách nói này hoàn toàn không hề Logic! "Tôi tới để làm việc lại bảo nghỉ ngơi, điều này quá kỳ cục, anh cảm thấy tôi thật sự an tâm nghỉ ngơi ở nơi này sao? Nếu tôi thật sự gác chân xem ti vi, không phải là cáo mượn oai hùm rồi sao?"

Diêm Đăng bật cười. "Nhưng em cũng hiểu, mọi người không thể nào sẽ đối đãi với em như Thành Hiểu Vũ trước kia nữa."

"Cho nên, bây giờ tôi mới nói chuyện này với anh!" Hiểu Vũ nắm quả đấm, gương mặt kiên quyết.

Anh dò hỏi nhìn cô, đợi cô nói tiếp.

"Tôi định tìm việc làm ở nơi khác, nhưng anh phải đồng ý với tôi, không được sa thải bất kỳ người nào."

Anh cười nhạt. "Không bằng như vậy đi, em đến Tổng công ty làm việc, như vậy thì em có việc làm mới, mà anh cũng sẽ không vì quan hệ của em mà sa thải bất kỳ ai cả."

Trải tim Hiểu Vũ nhảy dựng, cô sững sờ nhìn anh. "Tổng Công Ty?" Cô vụn vụn không ngờ anh sẽ đưa ra ý kiến này.

"Thư ký Hà thăng chức, tháng sau cô ấy phải thăng lên làm trưởng phòng nhân sự, ghế thư ký bị trống đúng lúc do em bỏ khuyết, hơn nữa em cũng có kinh nghiệm, có thể nhanh chóng tiếp nhận, là ứng cử viên thích hợp nhất."

"Chuyện này. Đây là thật sao?" Hiểu Vũ nghi ngờ. "Đây cũng quá khéo rồi?"

Diêm Đăng lại nở một nụ cười. "Thư ký Hà phải nỗ lực mấy năm trời mới có cơ hội thăng chức, còn phải đi thi mấy loại chứng chỉ, em nói quá khéo, chỉ sợ cô ấy sẽ không tán thành cách nói của em."

"Không phải, đương nhiên tôi rất khẳng định năng lực của chị Hà, nhưng sao lại đúng lúc như vậy chứ, chuyện tôi là vợ trước của anh vừa bị phát hiện, tôi muốn đổi công việc, chị Hà lại đúng lúc được thăng chức."

"Cho nên mới có câu không khéo không thành sách, không phải sao?" Bên môi Diêm Đăng chứa đựng nụ cười, giống như tán gẫu nói.

"Được rồi!" Vì không liên lụy người vô tội, cô chỉ có thể tiếp nhận đề nghị của anh.

"Dù sao em cũng không ở lại đây được nữa, chờ thêm một ngày thì sẽ xấu hổ một ngày, ngày mai hãy đến Tổng Công Ty trình diện đi! Bây giờ anh đến đón em."

Tại sao cần anh đón chứ? Hiểu Vũ há mồm muốn kháng nghị gì đó, Diêm Đăng thần thái sáng láng lại nói tiếp ——

"Hôm nay là ngày của cha, buổi tối mang cha và Giai Giai ra ngoài ăn cơm, anh đã đặt nhà hàng trước rồi, em gọi điện thoại về nhà nói một tiếng, đợi chúng ta cùng về đón cha."

Hiểu Vũ kinh ngạc nhìn anh.

"Sao vậy?" Anh kéo cô vào trong ngực. "Chẳng lẽ em không muốn cho cha trải qua một ngày của cha thật vui vẻ sao?"

"Đâu. đâu có?" Cô đỏ mặt

Trời chiều biến mất rồi, cả người Hiểu Vũ bị ôm chặt trước ngực Diêm Đăng, xung quanh đều mùi thuốc lá đàn ông trên người anh cùng mùi vị một loại nước hoa.

Đáng chết! Cô rất muốn được anh ôm suốt như vậy. Người đàn ông này đang mê hoặc cô, tuyệt đối đang mê hoặc cô.

Chẳng qua, hôm nay là ngày của cha. Được rồi! Xem ra cô không có lý do gì để phản đối rồi, nhưng cũng không phải vì anh, là vì cha cô!

Ngày đầu tiên trình diện, Hiểu Vũ đi theo tập sự bên cạnh thư ký Hà, thật ra thì công việc cũng không có thay đổi gì, cô rất nhanh thì đã tiến vào trạng thái rồi.

Buổi trưa, hai người phụ nữ ăn bữa trưa đơn giản ở quán cà phê bên cạnh công ty, thư ký Hà bảo là muốn ăn mừng cô trở lại, cho nên làm chủ mời khách.

"Nhờ hồng phúc của em, ghế trưởng phòng nhân sự chị muốn đã lâu cuối cùng cũng là của chị, em ăn nhiều một chút, không đủ thì gọi thêm" Thư ký Hà đẹp lạnh lùng khó được về mặt tươi cười.

Hiểu Vũ miệng đầy mỹ ý, vội vàng nuốt xuống, "Chị Hà, chị quá khách khí rồi, sao lại là nhờ phúc của em chứ, là chị có thực lực mới đúng."

Thư ký Hà khẽ mỉm cười. "Không cần nói với chị là em không biết, tổng giám đốc vì muốn em trở về nên mới cho chị thăng chức chứ."

"Khụ khụ khụ! Cái —— cái gì?" Hiểu Vũ bị sắc vội vàng uống hớp cà phê, điều khí.

"Mấy ngày trước, tổng giám đốc đột nhiên nói muốn điều chị đến bộ phận nhân sự, hỏi ý kiến của chị, đương nhiên là chị cầu cũng chẳng được, chẳng những tiền lương cao hơn rất nhiều, còn có trợ cấp quản lý, tiếp theo thì tổng giám đốc nói cho chị biết, em sẽ đến tiếp nhận công việc của chị."

Hiểu Vũ kinh ngạc nhìn thư ký Hà.

Mấy ngày trước, thân phận vợ trước của cô còn chưa bị bại lộ, làm sao Diêm Đăng lại biết cô sẽ không chịu nổi cảnh thù thi ở công trường mà đưa ra ý rồi khỏi công trường chứ, còn sắp xếp xong xuôi công việc cho cô trước nữa?

"Bốn năm trước, hai người kết hôn vội vàng lại nhanh chóng ly hôn, lưu lại cho bên ngoài một đồng dấu chấm hỏi tiếng than sợ hãi, chị cũng sau khi ở cữ xong trở lại mới biết xảy ra chuyện lớn như vậy." Thư ký Hà thờ dãi. "Có thể em không biết, bốn năm qua, khắc họa về cuộc sống của tổng giám đốc cũng chỉ có hai chữ công việc, anh ta biến thành một người cuồng công việc không hơn không kém, chị nhìn còn thấy lo lắng cho anh ta."

"Thật Thật sao?" Trái tim Hiểu Vũ từng đột kinh hoảng.

Nói như vậy, bên cạnh anh không có người phụ nữ khác?

Sau khi gặp lại, cô cố ý chưa từng hỏi tình hình bây giờ của anh, muốn ở trước mặt anh giả vờ không quan tâm, trên thực tế cô quan tâm muốn chết!

"Năm tháng trước, có một đốc công bị sa thải bất mãn mang theo dao găm đâm bị thương tổng giám đốc ở cửa, lúc ấy chị cũng có mặt, tổng giám đốc đổ máu đầm đìa, bọn chị đều bị dọa sợ, khẩn cấp đưa đi cấp cứu mới thoát về một mạng, bác sỹ nói vết thương rất gần nội tạng, nếu như gần thêm chút nữa cũng không cứu nổi."

Hiểu Vũ bỗng nhiên run sợ một trận, thiếu chút nữa ngay cả chén cà phê cũng cầm không vững.

Cái... cái gì. Anh từng bồi hồi ở cửa ải sống chết, mà cô lại không biết gì cả.

Trong nháy mắt, đôi mắt to đen nhánh của cô ngập nước.

"Tổng giám đốc ở phòng chăm sóc đặc biệt ba ngày, ở bệnh viện nửa tháng, rồi sau đó nghỉ ngơi một tháng mới dần dần hồi phục như cũ, mỗi ngày đều là chị đưa canh do chị Lâm nấu đến cho anh ta, lúc ấy chị cực kỳ cảm động, ngay cả có danh lợi cùng tài phú, nhưng bên cạnh anh ta lại không có một người nào có thể chăm sóc cho anh ta."

Hiểu Vũ cảm thấy tim mình như bị ai níu chặt một cái, tưởng tượng tình cảnh lúc ấy, anh làm thế nào mà vượt qua được hàng ngày chứ? Nếu như cô ở bên cạnh anh.

"Hiểu Vũ ——" thư ký Hà hớp một ngụm cà phê. "Như đã nói, chuyện hai người ly hôn để lại trong lòng Tổng giám đốc sự áy náy rất lớn, vì để em trở lại bên cạnh anh ta, mấy ngày trước còn nói chị phải người đến một cửa hàng thẩm mỹ nhỏ đặt một bản tạp chí cũ có hình bìa của hai người, nói là như vậy thì em sẽ trở lại, thật là làm chị không hiểu ra sao."

Hiểu Vũ ngậy ngẩn cả người.

Thì ra là anh.

Lượn một vòng, cô lại trở về tập đoàn Thiên Mạc, lại trở về bên cạnh Diêm Đăng.

Bạn đang đọc truyện *Đau Lòng Vợ Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Chương 10: (1)

Địa điểm của đợt du lịch hàng năm của công nhân viên tập đoàn Thiên Mạc năm nay là đảo Bali, có sự kiện cuốn tạp chí, Hiểu Vũ thật sâu cảm thấy nhất định cái này cũng là âm mưu của Diêm Đằng.

Nếu không làm sao lại có sự trùng hợp như vậy chứ? Cô mới đi làm được hai tuần lễ, công đoàn công ty lại đột nhiên tuyên bố cho nhân viên công ty đi du lịch, hơn nữa một tuần lễ sau sẽ lên đường.

Cho nên —— cô quyết định không tham gia, không cho Diêm Đằng một cơ hội nào để thực hiện âm mưu.

Trên thực tế, quan trọng nhất là, đó là địa điểm năm đó bọn họ hưởng tuần trăng mật, cũng là nơi mà cô và anh có một đêm duy nhất, cũng có được Giai Giai, cô thật sự sợ hãi sẽ thấy cảnh thương tình.

"Giai Giai của chúng ta nhất định rất vui vẻ, muốn ngồi máy bay sao." Thành Dũng Kiện đang chơi đùa với Giai Giai, vừa vui vẻ nói.

Hiểu Vũ đang đem lại nút áo bị bung của Giai Giai, nghe được lời của cha, cô nhanh chóng ngước mắt lên, trừng mắt."Cha, cha nói vậy là có ý gì? Tại sao Giai Giai muốn ngồi máy bay?"

"Cái con bé này sao lại mau quên như vậy chứ? Máy ngày nữa không phải sẽ đi đảo Bali chơi sao? Cha chưa từng ngồi máy bay, không biết đến lúc đó có sợ hay không."

"Cha!" Cô bỗng đứng phắt dậy, quần áo may vá rơi xuống đầy đất."Có phải cha lại có chuyện gì quên nói cho con biết không? Cha và Giai Giai muốn đi chơi ở đảo Bali, sao con lại không biết?"

"Con không biết?" Thành Dũng Kiện gãi gãi đầu."Tại sao có thể như vậy? Con rề nói nhân viên công ty đi du lịch, muốn chúng ta cùng đi, cha liền đem tất cả giấy tờ cần thiết của ba chúng ta cho thằng bé đi làm hộ chiếu rồi."

"Trời ơi, cha!" Cô sắp điên mất rồi."Con không muốn đi, cũng không đăng ký, đó là nơi con và Diêm Đằng hưởng tuần trăng mật, con không muốn đi!"

"Vậy làm sao bây giờ?" Thành Dũng Kiện lại gãi đầu một cái."Cha đã khoe khoang với tất cả hàng xóm sẽ xuất ngoại chơi, Giai Giai cũng rất hưng phấn muốn ngồi máy bay, con. Con hãy đi đi."

Hiểu Vũ nhìn chăm chăm cha mình, nãy giờ hoài nghi ông thông đồng với Diêm Đằng, muốn ép cô cùng đi.

Việc đã đến nước này, cô không đi được không?

Cha là cha của cô, con gái cũng là con gái của cô, nếu như cô kiên trì không đi, bọn họ cũng không được đi, nhất định sẽ rất thất vọng.

Vì vậy mấy ngày sau, cô nghiêm mặt lên đường.

Cuối cùng, cô vẫn đến đảo Bali một lần nữa, nơi khiến cho lòng cô ngập tràn cảm xúc, thật ra không có gì khác so với bốn năm trước, tuy đông du khách, không khí vẫn là nhân nhả như vậy.

Thành Dũng Kiện cùng Giai Giai ngồi một hàng ghế, hai ông cháu đều rất hưng phấn, Giai Giai lần đầu tiên ngồi xe du lịch lớn, con bé riu rít nói chuyện không ngừng.

Hiểu Vũ một mình một người ngồi, trên cổ đeo vòng hoa do dân bản xứ tặng, tầm mắt mới thu hồi khỏi ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng thấy chỗ trống bên cạnh nhiều thêm một người.

Hiểu Vũ nhìn gương mặt tuấn tú gần ngay trước mắt, có chút kinh ngạc.

Không phải anh vừa lên một chiếc xe khác sao? Thế nào lại xuất hiện trên xe này rồi ?

Tối hôm qua cô mất ngủ, hiện tại thì lại giống như có chút hoảng thần, phản ứng của cô ngỡ ngàng.

"Nơi này không hề thay đổi chút nào, đúng không?" Miệng Diêm Đằng mang theo ý cười nhẹ nhàng, nắm tay của cô, nhìn cô sâu sắc."Ở nơi này, em giao bản thân cho anh, cũng là ở nơi này, chúng ta có Giai Giai bảo bối của tuần trăng mật."

Hiểu Vũ xấu hổ muốn chết, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nóng lên, bên tai cũng nóng."Anh anh anh...lúc này anh nói những điều này làm gì? Bây giờ vẫn còn là ban ngày."

Đáng chết! Có sơ hở trong lời nói, lời của cô co sơ hở rồi!

Quả nhiên, Diêm Đằng cười."Vậy buổi tối anh lại nói."

Anh cầm tay cô lên, đưa lên bên môi hôn nhẹ.

Trong lúc nhất thời, Hiểu Vũ sững sờ không tỉnh táo lại được.

Trời mới biết, tâm tình của cô có lẽ cả đời đều bị người đàn ông này thao túng rồi.

Âm mưu, quả nhiên là âm mưu.

Ngày thứ nhất ngủ lại khách sạn chính là Villa cao cấp mà bọn họ ở vào tuần trăng mật, Diêm Đăng cố ý muốn gọi lại ký ức của cô, làm sao cô có thể chống đỡ được chứ?

Tâm trạng sau một trận rối loạn, ở đại sảnh cô lấy được thẻ ra vào, quay đầu lại nhưng không thấy bóng dáng của cha cùng Giai Giai, cũng không nhìn thấy Diêm Đăng, bọn họ đều đi đâu rồi?

"Hiểu Vũ, em đang tìm cha em và con gái sao?" Thư ký Hà kéo vali đi tới."Bọn họ cùng các gia đình mang theo em nhỏ đi chơi ở Thế giới nhi đồng rồi, nghe nói buổi tối có cả tiệc nữa, còn có tiết mục kể chuyện xưa và chương trình thám hiểm nữa, lát nữa chị cũng muốn dẫn con trai chị đi, có thể rất khuya mọi người mới về phòng, tự em hãy lên phòng trước đi!"

Hiểu Vũ thầm rên một tiếng trong lòng, lời nói của thư ký Hà lại càng khiến lòng cô bất an.

Cô đã không còn giấc ngủ ngon nữa rồi, ly khai cha cô và Giai Giai, Diêm Đăng muốn làm gì đây?

Nghĩ đến ý đồ của anh, cơ thể của cô không khỏi sinh ra một trận khô nóng.

Cô vẫn còn nhớ rõ cảm giác khi anh tiến vào, còn nhớ rõ sự co rút lúc lên đỉnh, cái cảm giác khoái hoạt đó không gì có thể thay thế được, nhưng cô chưa từng nghĩ sẽ tìm một người đàn ông khác.

Trừ anh ra, cô hoàn toàn không thể chấp nhận sự đụng chạm của một người đàn ông nào khác, thân mật với người khác như vậy, cô không thể tượng tượng được, và cô cũng không muốn.

Mấy năm nay, cô để tâm nuôi nấng con gái, dùng sự bận rộn để quên đi nhu cầu sinh lý của mình.

Thật ra thì cũng đều rất tốt, dục vọng giấu ở sâu trong thân thể rất an phận, cũng không có tác quái, cũng không phát ra tần số thúc giục cô đi tìm người đàn ông khác cái gì, cho nên làm sao mà vừa tới nơi này cô đã khởi sướng bệnh háo sắc lên rồi?

Loại bỏ suy nghĩ, ngồi lên xe do nhân viên phục vụ điều khiển, càng đến gần gian phòng, tim cô càng đập nhanh hơn.

Villa dựa núi nhìn ra biển, chính là Villa Hoa Lan cao cấp mà trước kia đã ở.

Thanh toán tiền bo, phục vụ sau khi giữ hành lý xuống liền đi, bốn phía yên lặng, chỉ có tiếng sóng biển dâng lên.

Giường có bốn cột lụa trắng rủ xuống rất lãng mạn, Hiểu Vũ khẽ vuốt ve chiếc giường mềm mại, trong mũi ngửi được mùi thơm cháo trứng, cô hít một hơi thật sâu, nghĩ đến tình cảnh khi đó cô phá đám ngã bệnh, Diêm Đăng hết lòng chăm sóc cô.

Trời ơi, tại sao mọi chuyện lại như hiển hiện rõ mồn một trước mắt như vậy?

Vì tránh cho càng nghĩ càng sâu, cô vội vàng mở hành lý ra, lấy quần áo đi tắm.

Sau khi tắm nhẹ nhàng sáng khoái hơn, cô ngồi ở trước bàn trang điểm sấy tóc, thổi khô một nửa thì mặt môi không sấy nữa, dù sao trời nóng nực, sẽ rất nhanh khô.

Cô vừa đứng lên, thì cảm thấy có người tới.

Dĩ nhiên không phải cha cô và Giai Giai rồi, bình thường Giai Giai còn chưa vào, thì âm thanh đã tới rồi, hơn nữa nơi này chỉ có một cái giường, rõ ràng bọn họ ở trong một villa khác của khu du lịch rồi.

Cho nên Nhịp tim của cô, hô hấp dần dần dồn dập, nín thở mà đợi.

Diêm Đăng đi tới, hơn nữa bên hông chỉ quấn một chiếc khăn tắm, cặp mắt tràn đầy kích tình, giống như một chú Hắc Báo trước khi săn mồi, nói rõ nó sẽ không đợi thêm nữa, giờ phút này anh sẽ ăn cô.

Nhìn thấy thật sự là anh, trong lòng Hiểu Vũ không hiểu được cuồng loạn, cô không tự chủ đưa lưỡi ra làm ẩm ướt đôi môi khô nóng của mình.

Từ trong gương cô thấy được Diêm Đăng đi tới phía sau cô, anh không nói gì, trực tiếp ôm cô từ phía sau, bàn tay to của anh vòng qua eo cô, để cho cơ thể của cô dính sát vào anh.

Cảm nhận được cơ thể bền chắc mạnh mẽ lại cứng rắn của anh, cô rung mình một cái.

Đáng chết! Cô đang đợi anh, cả ngày, cô đều đang đợi giờ phút này.

Ngón cái của anh quét qua nụ hoa đã đứng thẳng dưới lớp áo choàng tắm của cô, đôi mắt cô mờ mịt thờ hồn hèn, anh khẽ liếm vành tai cùng cổ của cô, cô không tự chủ được phát ra một tiếng thở gấp, lại ngửa đầu thuận theo anh.

Anh kéo dây áo choàng tắm của cô xuống, áo choàng tắm của cô rơi trên mặt đất, anh ôm cô, đi đến bên giường, nhẹ nhàng đặt cô lên giường, khăn tắm bên hông anh cũng theo đó rơi xuống.

Màn đêm lại tới, trong Villa không mở đèn, bên ngoài cay cối tản ra mùi hoa nồng đậm, giống như thuốc trợ tình, trong không khí chỉ có tiếng gió cùng tiếng sóng biển, còn có tiếng thở dốc kích tình của bọn họ.

Diêm Đăng trần trọc bú, hôn khắp toàn thân cô, ánh mắt đen của anh âm u, giọng nói khàn khàn lặp đi lặp lại anh yêu em

Hiếu Vũ nhìn vết sẹo lưu lại vì phẫu thuật trước ngực anh, so với cô tưởng tượng còn dài hơn, không khó tưởng tượng lúc đó thương thế của anh nặng thế nào.

Nếu như một đao kia đâm vào trái tim, cõi đời này cũng không còn Diêm Đăng nữa.

Trong lòng cô níu chặt lại, chủ động ôm lấy anh.

Cảm thấy cô chủ động, lòng Diêm Đăng khẽ run lên, anh ôm lại cô, cuồng dã hôn môi cô.

Nhiệt độ cơ thể của anh cuốn bay thần trí của cô, vật đàn ông cứng rắn nóng bỏng chìm sâu vào nơi mềm mại của cô, Hiếu Vũ không cách nào tự quyết cả người run rẩy.

Ngón tay của cô trượt vào trong làn tóc sau cổ anh, như một cô xử nữ già đã đói khát rất lâu, chỉ mong giờ khắc này vĩnh viễn sẽ không dừng lại.

Thừa nhận đi, cô thật sự rất yêu anh.

Hiếu Vũ không hề nghĩ tới, kiểu phụ nữ đẳng hoàng, tiểu thư con gái giống như cô lại nở hoa hai lần.

Trước kia ở trên báo thấy người nào đó nở hoa hai lần, cô đều sẽ không tự giác phun thanh lão bất tử, hiện tại cô cũng gia nhập hàng ngũ động tình lần thứ hai.

Chẳng qua, kết hôn lần thứ hai vẫn gả cho cùng một người đàn ông mà thôi, này giống như hơi tốn chút, nể tình anh là ba của đứa bé, cô sẽ gắng gượng tiếp nhận anh một lần nữa xem sao.

Đám cưới của cô và Diêm Đăng 10 ngày sau sẽ cử hành, không vội vàng giống như lần kết hôn khế ước trước, lần này anh còn tỉ mỉ thiết kế màn cầu hôn trên du thuyền, dưới bầu trời đầy sao, anh cầm chiếc nhẫn kim cương cùng một bó hoa hồng 100 đóa, quỳ một chân xuống, cầu hôn cô.

"Không có cảnh chim bồ câu sao?" Gương mặt cô tỏ vẻ không hài lòng lắm.

"Cái gì?"

Nghĩ đến vẻ mặt Diêm Đăng lúc đó, cô liền không nhịn được mà buột miệng cười.

Đương nhiên, bọn họ lại chụp ảnh cưới một lần nữa, cô rất vui về mình mặc áo cưới vào còn xinh đẹp hơn so với 4 năm trước, bởi vì bộ ngực của cô đầy đặn hơn, eo cũng mảnh khảnh hơn.

Anh trả cho người nhà của người bị Hiếu Khải làm bị thương một số tiền lớn, còn sắp xếp cho đối phương ra nước ngoài chữa trị, lại thuê luật sư xin tòa xử lại, hy vọng có thể bằng lời khai tốt của đối phương mà giảm bớt thời hạn thi hành án cho Hiếu Khải.

Anh còn nói, sau khi cưới muốn cùng sống với cha cô nữa.

Đối với những ý tốt của anh, cô đều vui vẻ tiếp nhận hết rồi.

Cô biết trong lòng anh cảm thấy có lỗi với cô, anh muốn đền bù mới cảm thấy tốt hơn một chút, cho nên cô cũng rất rộng rãi mà cho anh cơ hội.

Sáng nay cô xin nghỉ nửa ngày, mua hoa tươi và trái cây, cũng cha mang theo Giai Giai cùng đi thaem ông nội và mẹ, nói cho 2 người biết tin vui là cô sắp cưới, để bọn họ trên trời có linh thiêng cũng sẽ vui mừng cho cô.

Lúc đưa cha cô và Giai Giai về nhà, cũng đã gần trưa rồi, cô nhanh nhẹn làm bữa trưa cho 2 ông cháu, sau đó còn cố ý làm om hóp cho Diêm Đăng nữa.

Đồ ăn ở ngoài thực sự quá nhiều dầu mỡ, vẫn là tự mình làm cơm tương đối sạch sẽ, sau này sức khỏe của anh liền giao cho người vợ hiền là cô chăm sóc thôi.

Một mối vợ vàng trở lại công ty, đang là thờ gian nghỉ trưa, đa số mọi người đều ra ngoài ăn trưa rồi, cô để túi xách xuống liền trực tiếp đẩy cửa phòng tổng giám đốc.

Lúc không có ai, cô luôn công tu bất phân, còn bí mật đem chồng mình ra làm tư liệu, có ai làm được điều này chứ, như vậy thật kỳ quái đi?

"Hello! Tổng giám đốc Diêm, anh vẫn chưa ăn trưa chứ?" Cô vui vẻ nói.

Nhưng một màn trước mắt, lại khiến cô ngây dại.

Trong phòng làm việc yên tĩnh, người đàn ông sắp kết hôn với cô đang ôm một người phụ nữ yếu đuối, lời nói của cô đã kinh động đến bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Đau Lòng Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Chương 10: (2)

Bọn họ đồng thời nhìn về phía cô, trong nháy mắt khi nhìn thấy người phụ nữ kia, hộp com trong tay Hiểu Vũ rơi xuống đất, thức ăn tung tóe khắp nơi.

Bạch Nhã Hân?

Lại là Bạch Nhã Hân, người phụ nữ này đúng là thiên địch của cô!

Bạch Nhã Hân và Diêm Đăng đang ôm nhau

Đây là thật sao?

Nhất định không phải!

Nếu như không phải, thì tại sao đầu cô lại thấy trời đất quay cuồng, tại sao cô lại muốn khóc?

Cô xoay người chạy đi nước mắt che khuất tầm mắt của cô, lòng đau nhói.

Nhưng, sao cô lại chạy như vậy chứ? Cô nên quăng hộp com lên người hai bọn họ mới đúng! Hơn nữa cô phải mang hai hộp mới đúng, một hộp quá ít rồi.

Nhìn thấy tay mình run rẩy, cô dùng sức hít sâu một hơi, bình ổn cảm xúc.

Ngu ngốc! Tại sao cô lại ngu như vậy? Tại sao phải chạy trốn chứ?

Tại sao Bạch Nhã Hân vừa xuất hiện, cuộc đời của cô lại phải thay đổi chứ?

Diêm Đăng lại muốn bỏ rơi cô, đi về phía Bạch Nhã Hân sao?

Quên đi! Lần này cô sẽ không chờ anh ta nói ra lời bỏ rơi cô, cô muốn vứt bỏ anh trước.

Hiểu Vũ ở trong một gian phòng của nhà hàng trong một khu suối nước nóng nổi tiếng đắt tiền.

Bình thường cô cái bà thím yêu tiền này sẽ không có khả năng tiêu phí tiền như vậy, nhưng lần này thì khác, cô muốn phát tiết, cuo nên chọn khách sạn đắt tiền nhất để ở.

Nói đơn giản, chính là trút giận lên túi tiền.

Ba ngày trước, cô vẫn luôn khóa máy điện thoại di động, chỉ cần nhớ lại hình ảnh Diêm Đăng và Bạch Nhã Hân ôm nhau, thì cô lại khổ sở muốn chết, tưởng tượng bọn họ không biết đã quan hệ sau lưng cô bao lâu rồi, cô lại đau lòng, tan nát cõi lòng.

Ngày thứ ba, cô không nhận được dùng điện thoại của nhà hàng gọi một cuộc điện thoại về nhà, muốn nghe giọng Giai Giai một chút.

Tình yêu là giả, quay đầu lại chỉ có tình thân là sẽ còn đó, con gái sẽ không phản bội cô, sẽ không làm tổn thương lòng cô, sẽ không để cô rơi từ thiên đường xuống địa ngục chỉ trong một đêm, sẽ không dội cho cô một chậu nước đá trong lúc cô đang đắm chìm trong hạnh phúc, dập tắt tất cả tình yêu.

Ngày thứ tư, cô bắt đầu lo lắng phiền não, rối rắm trong lòng.

Ban ngày, cô đi tới đi lui trong phòng, đến tối lại đến nhà hàng khách sạn đắt tiền nhất gọi một đồng đồ ăn ra mà không ăn hết.

Đến đêm, cô phiền lòng không ngủ được, tivi chuyển đi chuyển lại cũng không có một chương trình muốn xem, quyết định đi ngâm suối nước nóng.

Mặc dù bây giờ là mùa vắng khách của suối nước nóng, nhưng cũng quá vắng vẻ rồi?

Ngoài cô ra,, hình như cũng không có du khách nào khác, đi tới đâu, cũng chỉ thấy ngoài nhân viên phục vụ của khách sạn ra cũng lại là nhân viên phục vụ.

Kỳ quái, mới hơn chín giờ, tất cả mọi người đã đi ngủ rồi sao? Khách sạn này cũng quá u tĩnh rồi.

Cũng tốt, đúng lúc cô có thể một mình thoải mái.

Lần đầu tiên ngâm nước nóng mà nude, lúc bắt đầu hơi không quen, nhưng sau khi xuống nước cô đã cảm thấy thoải mái, dĩ nhiên cũng không có người khác, hãy hưởng thụ cảnh đẹp bên hồ vào đêm thôi.

Gió thổi nhẹ, thỉnh thoảng mấy chiếc lá cây Phong bay xuống rơi trên mặt nước, rất đẹp cũng rất có ý thơ, nhưng ba mươi phút sau, thì Hiểu Vũ cũng không nổi nữa, cơ thể cô nóng lên, chỉ muốn về phòng mở điều hòa.

Quả nhiên cô không phải phụ nhân quý tộc, các phụ nhân quý tộc người ta còn ngâm mấy giờ để làm đẹp đâu.

Cô đang muốn đứng dậy, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân từ bên ngoài bể tắm nước nóng đang tới gần, cô không tuột chủ lại ngồi trở lại trong suối nước nóng, trở mắt nhìn cửa vào.

Hy vọng đi vào là một bác trung niên, nếu như một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp bước vào, cô sẽ rất tự ti.

Đến rồi, đến rồi.

Cô đang hưng phấn mong đợi cuộc gặp gỡ đầu tiên với một người cùng giới, lại thấy một người đàn ông mặc quần bơi đi tới, nhất thời hô hấp của cô cứng lại.

"Nước vừa đủ ấm sao?" Diêm Đăng nhảy vào ao nước lộ thiên dưới bóng đêm, đi về phía cô.

Về mặt Hiểu Vũ kinh hãi, bị dọa sợ không nhẹ.

Anh anh anh Anh đang làm gì vậy? Cô đang lo lắng ngâm nước nóng, vậy mà anh lại ngênh ngang tiêu sái bước vào bể tắm lộ thiên cho nữ, anh bị điên rồi hay sao?

Cô giật mình hét hoảng hốt to:" Anh không được tới đây!"

Mẹ ơi! Cô đang trần truồng! Lại không thể chơi trò đuổi bắt với anh.

"Đương nhiên anh sẽ qua rồi" Ánh mắt Diêm Đăng kiên định đi về phía cô, dù sao cô tuyệt đối không dám đứng lên chạy trốn.

"Đã nói anh không được tới đây--" mắt thấy anh càng ngày càng gần, không còn cách nào khác, cô hét hoảng dùng 2 tay hất nước về phía anh.

Nhưng, sức lực của một chút nước ấm hoàn toàn không đáng kể, cũng không đau không nhột, anh vẫn đi tới bên cạnh cô rồi.

"Em muốn kêu cứu!" Cô đầy tức giận gào lên với anh, chớp mũi vì cuối cùng cũng nhìn thấy anh mà ề ề, muốn khóc.

Diêm Đăng từ trên cao nhìn xuống cô.

"Anh đã bao giờ khách sạn này rồi, cho dù em kêu thế nào cũng không có người đến đâu, anh cho nhân viên khách sạn xem thiệp mời và ảnh cưới của chúng ta, nói với bọn họ đây là chuyện nhà, cho nên bọn họ sẽ không tới.

Thật may là cô không chịu nổi nhớ con gái mà gọi điện thoại về nhà, hơn nữa còn ngỗ nghịch dùng điện thoại của nhà hàng để gọi nữa, nếu không thì anh cũng không tìm được cô sớm như vậy.

"Thì ra là anh.... .." cô ngược mắt nhìn anh chằm chằm, bình tĩnh.

Khó trách cô lại cảm thấy hôm nay trong nhà hàng lại không có khách, thì ra là anh giờ trở quý.

"Chúng ta cần nói chuyện một chút" Ánh đèn soi sáng nụ cười dịu dàng nơi khóe miệng Diêm Đăng.

Những hòn đá bao quanh cây Phong tuyết mỹ không có quy tắc trong ao nước nóng, Diêm Đăng cũng ngồi xuống, thuận tiện đưa tay ôm lấy bờ vai tròn nhẵn của cô.

Ban đầu Hiểu Vũ cố gắng giữ cự. "Anh làm gì? Mau buông tay! Ai cho anh ôm tôi? Anh ôm Bạch Nhã Hân còn chưa đã nghiền, lại chạy đến ôm tôi sao?"

Trong nháy mắt lòng cô xuất hiện một cảm xúc kích động muốn khóc, quá uất ức, cô thật sự rất uất ức, bốn năm trôi qua, lại bị Bạch Nhã Hân đạp cho một cước bẹp dí.....

"Đừng cử động" Hai cánh tay của anh quán chặt lấy cô, vừa đứng nâng lên hai ví nồn nà của cô.

Lần này Hiểu Vũ không dám lộn xộn, nếu cô tiếp tục lộn xộn, thì giống như cô đang chủ động trêu chọc anh vậy.

Cô cảm giác nhịp tim của mình đang đập cuồng loạn, cũng phát hiện mình đối với anh là vừa yêu vừa hận, không có cách nào hoàn toàn hận, cũng không thể không yêu.

Nhưng, anh đuổi theo, điều này có nghĩa gì?

Anh còn chưa quyết định phải lựa chọn ai sao? Anh lại lâm vào hoàn cảnh khó cả đôi đường rồi sao?

Không! Cô sẽ không lại để anh chọn lựa nữa, cho dù anh có nỗi khổ tâm gì đi nữa, anh cũng đừng mơ tưởng có thể bỏ rơi cô

"Hết giận chưa?" Diêm Đằng xoa bả vai của cô. "Ngày đó anh đuổi theo, đã không thấy em đâu rồi, em chạy trốn thật nhanh."

Hiểu Vũ ngưng mặt, lườm anh một cái. "Không đi chẳng lẽ phải ở lại nhìn hai người anh anh em em sao?"

Đáng chết, làm sao mà nhịp tim vẫn tăng nhanh thế? Mà tay của anh lại đang sờ chỗ nào vậy? Làm sao lại dao động chung quanh nữa rồi?

"Bọn anh không anh anh em em gì cả, anh chỉ đang an ủi cô ấy thôi." Diêm Đằng rất kiên nhẫn giải thích với cô.

"An ủi? Hừ!" Cô mới không tin, cô không biết giọng nói của mình có bao nhiêu ghen ghét, hoàn toàn là cấp bậc của bà vợ ghen chồng.

"Cô ấy từ Luân Đôn về thăm người nhà, thuận tiện đến thăm anh, nói về việc phẫu thuật não của cô ấy, phẫu thuật có 6 phần nguy hiểm, cô ấy đau buồn khóc lóc, sụi sụi nói cô ấy còn chưa muốn sinh ly tử biệt với chồng mình, anh liền vỗ vỗ lưng, an ủi cô ấy mấy câu, đúng lúc đó thì em xông vào, lại chạy mất giống như kẻ cướp ngân hàng, đột nhiên phát hiện có rất nhiều cảnh sát vậy"

Diêm Đằng dừng lại không nói, nhìn cô.

"Anh.....Anh nói là thật sao" Hiểu Vũ ngơ ngẩn, nhìn kỹ anh dưới ánh trăng.

Mới mấy giây trôi qua, cô phát hiện cô hoàn toàn tin tưởng lời anh nói.

Đáng chết! Cô --- Cô cứ như vậy nghĩ đây là một chuyện hiểu lầm sao?

Cho nên, tiền thuê khách sạn này cũng mất trắng rồi.

Oh, sót ruột quá, thật đau lòng Cô nên ở nhà nghỉ mới đúng, nếu không thì ở khách sạn bình dân cũng được, ở lại đây mấy đêm, ít nhất phải tốn mấy vạn đồng, có thể đổi bộ sofa trong nhà rồi

"Em thật sự khiến anh lo lắng gần chết". Anh nhìn quãng thâm dưới mắt cô, đau lòng nhăn lại mày

Bắt gặp hình ảnh đó, cho dù là ai cũng sẽ hiểu lầm, chắc chắn mấy ngày nay cô ngủ cũng không ngon rồi.

Anh ôm cô càng chặt hơn, chỉ sợ cô lại biến mất.

Mặt Hiểu Vũ chợt nóng lên. "Anh thật sự lo lắng sao?"

Nhịp tim cô đập thật nhanh, giọng nói thậ kiêu cách, rõ ràng vui vẻ hàng ngàn lần còn ra vẻ không có gì.

"Nếu không thì anh ở đây làm gì?" Tròng mắt đen của Diêm Đằng sáng quắc trong đêm "chẳng qua hiện tại điều anh lo lắng không phải cái đó, nếu đã tới rồi, chúng ta có muôna thử ở trong nước thêm người em trai hay em gái cho Giai Giai hay không"

Trần trường ôm người phụ nữ mình yêu, anh cũng không phải là thánh nhân, có thể hờ hững được.

Trong nháy mắt Hiểu Vũ xấu hổ mặt đỏ bừng, cô nhăn nhó tránh đi tầm mắt nóng ruợc lại trực tiếp. "Nơi này là suối nước nóng lộ thiên cho nữ"

"Đã nói với em là anh đã bao toàn bộ khách sạn, sẽ không có người". Diêm Đằng cúi đầu nhìn cô chăm chăm, nhỏ giọng nói.

"Nhưng...."

Anh cúi đầu hôn lên môi cô, Hiểu Vũ khẽ thở một tiếng, hai tay của cô cũng bắt giắc ôm chặt cổ anh, đáp trả nụ hôn của anh.

Nhất định Giai Giai rất vui nếu có em trai hoặc em gái.

《END》

Bạn đang đọc truyện *Đau Lòng Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.